

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE

FAKULTA HUMANITNÍCH STUDIÍ

KATEDRA OBECNÉ ANTROPOLOGIE

Bakalářská práce

PARTNERSKÉ PREFERENCE TRANSSEXUÁLNÍCH MUŽŮ A ŽEN

(KVALITATIVNÍ VÝZKUM)

Markéta Píchová, FHS UK

Vedoucí práce: Mgr. Jaroslava Valentová, DiS.

Praha, 2010

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem práci vypracovala samostatně s použitím uvedené literatury a souhlasím s jejím eventuálním zveřejněním v tištěné nebo elektronické podobě.

V Praze dne 23.6.2010

.....

podpis

Poděkování

V první řadě bych ráda poděkovala Mgr. Jaroslavě Valentové, DiS. nejen za odborné vedení této práce, ale zejména za praktickou a psychickou podporu při jejím vytváření.

Dále děkuji MUDr. Haně Fifkové za veškerou pomoc a ochotu při shánění kontaktů na narátory a zejména za její přátelské přijetí a svolení účastnit se sezení transsexuálních lidí.

Zvláštní díky pak patří všem osmi narátorkám a narátorům, kteří mi ochotně věnovali svůj čas a upřímně odpovídali na veškeré položené otázky.

Obsah

Prohlášení.....	2
Poděkování.....	3
Obsah	4
<i>Předmluva</i>	7
Teoretická část.....	8
1. <i>Definice Transsexuality</i>	8
2. <i>Pohlavní identita, Pohlavní role</i>	10
3. <i>Etiologie transsexuality</i>	13
Psychosociální teorie vzniku transsexuality	13
Biologické teorie vzniku transsexuality	14
4. <i>Historie transsexuality</i>	17
5. <i>Typy transsexuality</i>	18
Autogynefilie	18
Transvetitismus.....	19
Transvestitismus dvojí role.....	20
Transsexualita Male-to-female a Female-to-male.....	20
6. <i>Partnerství transsexuálních lidí</i>	23
7. <i>Hormonální léčba</i>	26
Žádoucí účinky	26
Vedlejší účinky	26
8. <i>Atraktivita</i>	28
Sexuální atraktivita žen	28
Sexuální atraktivita mužů.....	29
Atraktivita v seznamkových inzerátech	31

Empirická část	33
<i>Struktura výzkumu</i>	33
<i>Způsob vedení rozhovorů</i>	33
<i>Struktura rozhovoru</i>	34
<i>Zkoumaný vzorek</i>	36
<i>Způsob zpracování jednotlivých nahrávek</i>	37
<i>Etické otázky</i>	38
<i>Uvedení jednotlivých narátorů</i>	38
<i>Analýza a interpretace rozhovorů</i>	43
1. Okruh : Sexuální orientace	43
2. Okruh: Definice atraktivity	45
2. Okruh A - Znaky Fyzické atraktivity	46
2. Okruh B – Znaky psychické atraktivity	50
3. Okruh: Posouzení vlastní atraktivity	55
4. Okruh: Sexuální chování	57
<i>Závěr</i>	61
Použitá literatura	63
PŘÍLOHA – PŘEPISY JEDNOTLIVÝCH ROZHOVORŮ	65
Narátor Tom	65
Narátor Adam	72
Narátor Míra	80
Narátorka Dana	92
Narátor Saša	99
Narátor Jirka	109
Narátorka Hana	118
Narátorka Jana	127

Předmluva

Problematika sexuální orientace je dnes stále více diskutované téma. O transsexualitu jsem se začala zajímat poté, co mi paní doktorka Hana Fífková vyprávěla o své práci sexuoložky, která se specializuje právě na poruchy pohlavní identity. Po vyslechnutí několika příběhů a vůbec náplně terapie, kterou musí transsexuální člověk podstoupit, aby se konečně mohl cítit sám sebou, jsem se o toto téma začala zajímat čím dál více. Po absolvování přednášek Lidské sexualita jsem se tedy nakonec rozhodla, že bych se transsexualitou ráda zabývala i ve své bakalářské práci a poprosila jsem o pomoc i Mgr. Jaroslavu Valentovou, která mi vyšla vstříc. Vzhledem k tomu, že se zabývá právě atraktivitou, rozhodly jsme se nakonec rozšířit její výzkumy u homosexuálních mužů o výpovědi transsexuálních jedinců.

O transsexualitě se v poslední době píše stále častěji a „translidé“¹ se tak pomalu dostávají z okraje společnosti. Jejich cesta k dosažení konečného výsledku není jednoduchá a domnívám se, že čím více se společnost o jejich problému a osobnosti dozví, tím snazší bude i jejich následná integrace po přeměně.

Dostupné studie se často zabývají důvodem vzniku transsexuality, léčbou a samotnou definicí, avšak na partnerské preference je dostupných výzkumů stále málo. Proto jsme se rozhodli rozšířit naše znalosti o této problematice právě výzkumem na partnerské preference transsexuálních jedinců kvalitativní metodou, která nám umožnila samotné narátory lépe poznat a citlivěji tak je samotné pochopit.

Z důvodu velkého rozsahu analýzy jednotlivých rozhovorů jsme se nakonec rozhodli, že v rámci této bakalářské práce zanalyzujeme okruhy partnerské atraktivity a sexuality. Pro porozumění jednotlivých pojmů a jako úvod do problematiky transsexuality, jsme připravili i následující teoretickou část.

¹ Termín translidé používají samotní transsexuálové i ti, kteří se danou problematikou zabývají

Teoretická část

1. Definice Transsexuality

Definice transsexuality existuje mnoho, proto bych zde ráda uvedla ty, které považuji za nejužitečnější:

Podle Mezinárodní klasifikace nemocí (ICD 10) je transsexualita vedena pod diagnózou F 64.0 a je definována jako: „Stav jedince, který si přeje žít a být akceptován jako příslušník opačného pohlaví. Obvyklý je zde pocit nespokojenosti s vlastním anatomickým pohlavím nebo pocit jeho nevhodnosti a přání hormonálního léčení a chirurgického zásahu, aby jeho/její tělo odpovídalo (pokud možno) preferovanému pohlaví. Transsexuální identita by měla trvat alespoň dva roky – nesmí být projevem duševní poruchy (zejména schizofrenie) ani nesmí být sdružena s intersexuální, genetickou nebo chromozomální abnormalitou.“²

Transsexualita je považována za pohlavní rozladu (angl. *gender dysphoria*) – transsexuální jedinci totiž spíše než sexuální rozladu prokazují právě vnitřní pocit, že jsou příslušníky opačného pohlaví, než je jejich biologické. Na základní otázku „Jaké jsou vaše základní motivace k přeměně pohlaví?“ odpovídají ve smyslu „Aby se mé tělo více přiblížilo mé mysli...“. Na otázku „Kdybyste byl/a psychiatr a měl/a zodpovědnost za žádosti o přeměnu pohlaví, jaký faktor byste považoval/a za základní?“ – „Muset se cítit jako žena/muž (opačného biologického pohlaví) po celý život.“ Na otázku co je pro dotazované důležitější, jestli mít sex v roli psychického pohlaví nebo zastávat tuto roli ve společnosti, všechny odpovědi mířily do sféry sociální.³ Z těchto údajů lze odvodit, že pohlavní rozlada netkví v sexualitě, ale ve vnitřním pocitu jedince, jakou roli zastávat ve společnosti.

Dnes se čím dál častěji uplatňují termíny transgenderismus nebo transgender a toto označení zahrnuje všechny jedince, u kterých nedochází k úplné identifikaci s příslušníky téhož biologického pohlaví.⁴

² FIFKOVÁ, Hana, et al. *Transsexualita a jiné poruchy pohlavní identity*. Praha : Grada Publishing, a.s., 2008. 216 s., s. 16

³ BENTLER, Peter M. A Typology of Transsexualism : Gender Identity Theory and Data. *Archives of Sexual Behavior*. 1976, 5, 6, s. 567-584.

⁴ FIFKOVÁ, Hana, et al. *Transsexualita a jiné poruchy pohlavní identity*. Praha : Grada Publishing, a.s., 2008. 216 s., s. 49-50

Míra výskytu transsexualismu v populaci závisí na zemi, ve které se studie prováděla a také na období, ve kterém probíhala. Navíc ne všichni transsexuální lidé kontaktují lékaře a u mnohých z nich léčba probíhá ilegálně. Průměrný výskyt transsexuality se uvádí 1:30,000 u mužů a 1:100,000 u žen. Pro zajímavost uveďme výsledky našich sousedů v Německu, kde celkový počet transsexuálů v populaci uvádí na 1:48,000 přičemž 1:42,000 MtF a 1:104,000 FtM.⁵ Dřívější studie uváděly 1:100,000 – 1:24,000 MtF a 1:400,000 – 1:100,000 FtM. Nižší výsledky v těchto výzkumech mohou být způsobeny jak jistou nedostupností operace pohlaví v 60. a 70. letech 20. století, tak nepřijetím operací pohlaví ostatní společností a tím i jistá stigmatizace transsexuálních lidí.⁶ V České Republice bylo mezi léty 1942-2006 registrováno celkem 761 jedinců a diagnózou poruchy pohlavní identity, z toho 269 MtF a 492 FtM a k přeměně pohlaví došlo 44% z nich.⁷

⁵ HOLSBOER, Florian. *Etiological aspects, Therapy Regimes, Side Effects and Treatment Satisfaction of Transsexual Patients*. München, 2009. 99 s. Dizertační práce. Medizinischen Fakultät der Ludwig-Maximilians-Universität zu München.

⁶ COHEN-KETTENIS, P.T.; GOOREN, L.J.G. Transsexualism : A review of etiology, diagnosis and treatment. *Journal of Psychosomatic Research*. 1999, 4, s. 315-333. (321)

⁷ FIFKOVÁ, Hana, et al. *Transsexualita a jiné poruchy pohlavní identity*. Praha : Grada Publishing, a.s., 2008. 216 s., s. 17

2. Pohlavní identita, Pohlavní role

Transsexualita není chápána jako duševní porucha, rozpor, ve kterém se transsexuální jedinci nalézají, staví do protikladu dvě zdravé kvality – zdravé tělo a zdravou mysl.⁸ Pro pochopení rozporu odehrávajícím se uvnitř transsexuálních lidí je třeba vysvětlit význam pohlavní identity i pohlavní role:

Pohlaví člověka je možné stanovit podle několika kritérií. Pohlaví genetické je dané pohlavními chromozomy, pohlaví biologické je určené při narození podle typu gonád, pohlaví úřední je úřady stanovené v rodném listě a pohlaví psychické, tedy takové, kterým se člověk cítí být.⁹ Genetické pohlaví je určováno chromozomy X a Y značí pohlaví ženské, zatímco X a X chromozomy mužské. Tyto chromozomy nesou geny, které již v rané fázi embryonálního vývoje rozhodují o formování pohlavních žláz z původně indiferentní genitální lišty. To znamená, že ženám se vytváří vaječníky a mužům varlata, čímž je určeno anatomické pohlaví. Již v průběhu nitroděložního vývoje jsou pohlavní žlázy aktivní a jimi produkovány hormony se podílejí na utváření vnitřních i zevních pohlavních orgánů, tedy na formování genitálního pohlaví. A právě podle vzhledu zevního genitálu se zpravidla určuje úředně přidělené pohlaví dítěte.

Ovšem ve druhém trimestru těhotenství se zřejmě díky působení fetálních androgenů vytvářejí základy pohlavní identity v mozku. Ty úzce souvisí s takzvaným neurohypotalamickým pohlavím, tedy rozdílným vylučováním řídicích pohlavních hormonů – gonadotropinů, které se u mužů a žen liší. Pohlaví psychické je tedy vyjádřeno tím, zda se člověk cítí být mužem či ženou.

„Pohlavní identita vyjadřuje subjektivně vnímaný pocit sounáležitosti či naopak rozporu s vlastním tělem, s jeho primárními a sekundárními pohlavními znaky, i se sociální rolí přisuzovanou danému pohlaví. Má kognitivní i emocionální komponentu, odráží se v myšlení, cítění i chování jedince včetně jeho profese, zájmů, společenských vztahů. Vedle biologické podmíněnosti se uplatňují i kulturní vlivy, protože existují společenství, která jeden způsob chování označují za maskulinní a jiná, která totéž chování považují za femininní

⁸ FIFKOVÁ, Hana, et al. *Transsexualita a jiné poruchy pohlavní identity*. Praha : Grada Publishing, a.s., 2008. 216 s., s. 13

⁹ Tamtéž

rys.¹⁰ Pohlavní role¹¹ je určována zevními projevy pohlavní identity. Tato role je vedle psychogenních a biologických aspektů určována i vlivem rodičů. Dále je určována vlivem vrstevníků, učitelů ve školách a mediálních idolů.¹² Právě to, jak se od raného dětství k dítěti chová jeho nejbližší okolí, nakonec může ovlivnit potvrzení či budoucí konflikt s vlastní pohlavní identitou.¹³

Americký antropolog Ralph Linton poprvé použil v knize *The Study of Man* (Studium člověka, 1936) termín „status“ ve smyslu postavení ve společenském systému, v neutrálním slova smyslu jako označení životní situace, a slovo „role“ jako označení chování, jež se očekává od držitele daného statusu. Radikální vybočení z předpokládaných hranic chování může vést k negativním důsledkům.¹⁴

Linton odděluje získaný a askriptivní neboli připsaný status. Askriptivní statuty jsou do velké míry nevyhnutelné – to, jestli se narodíme jako žena nebo muž si sami nevybereme, většině lidí je pohlavní příslušnost dána. Pohlaví, příbuzenství a věk jsou statusy, které jsou součástí sociální identity každé lidské bytosti. Je téměř nemožné změnit vlastní askriptivní status, proto se lidé nespokojení snaží často změnit svou roli. Askriptivní ani pohlavní role nejsou plně ovládnuty biologickými procesy, ale společnost nám klade mnohá omezení prostřednictvím vzhledu našeho těla. Pohlavní role nezávisí zcela na biologické podstatě – liší se společnost od společnosti a dokonce i v rámci jedné společnosti – homosexuální muž je společností považován za muže, ale jeho chování je odchylkou od mužských norem.¹⁵ Jak je to tedy s transsexualitou? Transsexuální člověk je společností považován za příslušníka svého biologického pohlaví, ale on svou pohlavní roli cítí opačně. Kým tedy je?

Podstatou transsexualismu jako poruchy pohlavní identity nejsou charakteristiky sexuální, ale charakteristiky pohlavní role. Proto pro transsexuálního člověka bývá často důležitější naplňovat sociální aspekty vytoužené pohlavní role, než sexuální potřeby. Vybírají

¹⁰ FIFKOVÁ, Hana, et al. *Transsexualita a jiné poruchy pohlavní identity*. Praha : Grada Publishing, a.s., 2008. 216 s., s. 13

¹¹ Termín použil poprvé v roce 1955 americký psycholog a sexuolog John Money

¹² LIPPA, Richard A. *Pohlaví: příroda a výchova*. Praha: Academia, 2009. 432 s. ISBN 978-80-200-1719-2

¹³ FIFKOVÁ, Hana, et al. *Transsexualita a jiné poruchy pohlavní identity*. Praha : Grada Publishing, a.s., 2008. 216 s., s. 13-14

¹⁴ MURPHY, Robert F. *Úvod do sociální a kulturní antropologie*. Praha : Sociologické nakladatelství, 1998. 242 s., s. 59

¹⁵ MURPHY, Robert F. *Úvod do sociální a kulturní antropologie*. Praha : Sociologické nakladatelství, 1998. 242 s., s. 60

si obvykle i profese typické pro své psychické pohlaví, jejich psychickou identitou se řídí i zájmy.¹⁶

Askriptivní postavení mají silný vliv na veškeré součásti statkového systému, neboť se často dotýkají celkového pocitu vlastní identity. V první řadě na sebe především myslíme jako na ženu nebo na muže a na tuto svou roli jsme připravováni od narození, je nám vštěpována do osobnosti a samotného pocitu existence.¹⁷ Touha po operativní změně pohlaví u transsexuálních jedinců pramení právě v rozporu s rodným biologickým pohlavím a vnitřním vnímáním sebe sama, své vlastní pohlavní identity. John Money navrhl dvoustranný koncept posuzování lidské pohlavní identity. Podle něj je pohlavní role veřejnou manifestací vlastní pohlavní identity. Transsexualismus tak vyplývá z nesouladu s rodným pohlavím a jemu přiřazené roli. To znamená, že u transsexuálů je, alespoň v určité fázi života, pohlavní role (kterou pojímá Money jako veřejný projev jedincovy pohlavní identity) vážně zablokována. U těchto lidí je pohlavní identita, ne však pohlavní role, opačná od biologického pohlaví. Proto je vhodnější zde používat takové pojetí pohlavní identity - jako postoje, chování a rysy osobnosti, které v dané společnosti a historickém období obvykle náleží a očekávají se od jednoho či druhého pohlaví.¹⁸

Děti si jsou schopny uvědomovat a vyjádřit svou pohlavní identitu již před čtvrtým rokem života. K prohlubování vědomí pohlavní dichotomie dochází ve škole, takzvaným homosociálním chováním – přátelením se zejména s dětmi stejného pohlaví a odmítáním pohlaví opačného. Dalším výrazným faktorem je odmítání her specifických pro pohlaví opačné – toto chování je ovlivňováno právě již vzniklou psychickou pohlavní identitou na nevědomé úrovni. V pubertě s rozvojem sexuálních vztahů se tyto projevy postupně mění, nicméně jisté rozdíly v zájmech a psychických schopnostech nadále přetrvávají.¹⁹ Děti trpící pohlavní rozladou pak vykazují problém v rozlišování jednotlivých pohlaví.²⁰

¹⁶ FIFKOVÁ, Hana, et al. *Transsexualita a jiné poruchy pohlavní identity*. Praha : Grada Publishing, a.s., 2008. 216 s.s. 38

¹⁷ MURPHY, Robert F. *Úvod do sociální a kulturní antropologie*. Praha : Sociologické nakladatelství, 1998. 242 s., s. 63

¹⁸ COHEN-KETTENIS, P.T.; GOOREN, L.J.G. Transsexualism : A review of etiology, diagnosis and treatment. *Journal of Psychosomatic Research*. 1999, 4, s. 315-333.

¹⁹ FIFKOVÁ, Hana, et al. *Transsexualita a jiné poruchy pohlavní identity*. Praha : Grada Publishing, a.s., 2008. 216 s., s. 14

²⁰ COHEN-KETTENIS, P.T.; GOOREN, L.J.G. Transsexualism : A review of etiology, diagnosis and treatment. *Journal of Psychosomatic Research*. 1999, 4, s. 315-333.

3. Etiologie transsexuality

Od 50.let minulého století se začínaly objevovat snahy o nalezení a vysvětlení příčin, proč a jak transsexualita vzniká. Tyto hypotézy rozdělujeme do dvou základních skupin – teorie psychosociální a biologické.

Psychosociální teorie vzniku transsexuality

Psychologický přístup vychází z psychoanalytické koncepce a z behavioristických teorií učení. Tyto pohledy považují vývoj lidské osobnosti a tedy i pohlavní identity za zcela naučený a ustavený na základě výchovy a vztahů s rodiči během prvních pěti let života. Hlavními reprezentanty tohoto názoru byli psychologové John Money a Anke Erhardtová, kteří se domnívali, že pohlavní identita dětí po narození je nediferencovaná a utváří se až následnou výchovou v prvním roce života bez ohledu na vnitřní a vnější charakteristiky. Money a spol. (1955) použili imprinting v oblasti vývoje lidské pohlavní identity, přičemž kritické období pro vytváření sexuální identity je mezi rokem a půl a čtyřmi lety dítěte. Po uplynutí této kritické doby je imprintingem vzniklá sexualita, identita, role i orientace nezměnitelná.²¹

Za důvody vzniku transsexuality se považovalo například přílišná fixace na matku, atypický psychosexuální vývoj rodičů, nepřítomnost otce u výchovy, nespokojenost s pohlavím dítěte. Předpokládalo se, že popsané možnosti mohou vést k tomu, že se dítě nedostatečně identifikuje s rolí svého pohlaví. Nebyly však provedeny studie, které by tyto předpoklady potvrdily. Green popsal jisté emoční odpoutání otců od svých synů s poruchou pohlavní identity, ale to může být stejně tak až následkem než příčinou poruchy. Určité chování dětí s pohlavní rozladou může vyvolávat specifické odezvy jejich rodičů. Rodičovské projevy sice mohou vést k některým lehkým poruchám pohlavní identity, ale rozhodně nemohou způsobit transsexualitu.²²

Psychoanalytik Stoller předpokládal, že transsexualita vzniká u mužů, které matka podporuje ve femininním chování a otcové se výchovy neúčastní. Takoví muži si pak, podle

²¹ FIFKOVÁ, Hana, et al. *Transsexualita a jiné poruchy pohlavní identity*. Praha : Grada Publishing, a.s., 2008. 216 s., s. 25-26

²² COHEN-KETTENIS, P.T.; GOOREN, L.J.G. Transsexualism : A review of etiology, diagnosis and treatment. *Journal of Psychosomatic Research*. 1999, 4, s. 315-333.

něj, vytvoří ženskou vnitřní identitu. Ženskou transsexualitu způsobuje to, že dítě není pro rodiče dostatečně roztomilé a hezké a matka je vůči němu kvůli tomu chladná, otec dítě ve femininitě nepodporuje. I když tedy oba rodiče dostatečně odpovídají své pohlavní roli, dívka nakonec přebírá otcovu ochrannou roli a vytváří si mužské vzorce chování. Existuje však více studií, které nedokazují signifikantní rozdíly mezi rodiči netranssexuálních a transsexuálních dětí.²³

Existují však případy, které tento pohled vyvracejí. V knize amerického psychologa Michaela Baileyho je například uvedena situace, kdy z důvodů vážné poruchy při narození dítěte, kloakální extrofíí²⁴, doporučili lékaři rodičům malého chlapce provést změnu pohlaví. Pokud prý budou dítě vychovávat jako dívku, dívka z něj i vyroste. Již od malička ale dítě projevovalo chování typické pro chlapce – od dvou let bylo hlučné, velmi aktivní, ve čtyřech odmítalo růžové oblečení, ve škole bylo typicky maskulinní. V sedmi letech, když se projevy chlapeckého chování stupňovaly, rozhodli se rodiče říct pravdu. Když se dívka dozvěděla, že se ve skutečnosti narodila jako chlapec, otázka byla ihned vyřešena, z Amandy se opět stal Jason.²⁵

Biologické teorie vzniku transsexuality

Počátkem tohoto století bylo zjištěno, že proces vzniku pohlaví, ženského nebo mužského, není dokončen vznikem vnějších genitálií (podle těch se určuje pohlaví dítěte při narození). I v mozku dochází k sexuální diferenciaci. U nižších savců se zjistilo, že vznik samčího mozku závisí na dostatečném množství testosteronu v kritickém období, kdy se utváří mozková sexuální diferenciaci. Pokud k testosterizaci nedojde, vyvine se mozek samičí. Tyto studie na zvířatech tedy ukázaly, že zda se narodí muž či žena, není dáno jen geneticky, ale také vlivem hormonů.²⁶

Biologické teorie předpokládají, že vznik transsexuality je způsoben hormonálně. Hlavní centra mozku odpovědná za procesy sexuální diferenciaci jsou hypotalamus a amygdala. Jde o tři relativně samostatná centra:

²³ FIFKOVÁ, Hana, et al. *Transsexualita a jiné poruchy pohlavní identity*. Praha : Grada Publishing, a.s., 2008. 216 s., s. 26

²⁴ Chlapci s kloakální extrofíí se narodí s nedostatečně vyvinutým penisem

²⁵ BAILEY, J. Michael. *The man who would be a queen*. USA : Joseph Henry Press, 2003. 233 s

²⁶ COHEN-KETTENIS, P.T.; GOOREN, L.J.G. Transsexualism : A review of etiology, diagnosis and treatment. *Journal of Psychosomatic Research*. 1999, 4, s. 315-333.

- a) centrum pro maskulinní či femininní typ sekrece gonadotropinů;
- b) centrum pro sexuální orientaci a
- c) centrum pro sexuální roli.

Díky existenci těchto tří center lze vysvětlit některé zvláštnosti lidské sexuální orientace a identifikace. Díky rozdílnému způsobu prenatalního naprogramování mozku vysvětlujeme vznik homosexuality, transsexuality ale i heterosexuality.

Organizace těchto oblastí je závislá na hladině pohlavních hormonů a neurotransmiterů v kritických obdobích prenatalního vývoje. Změny hladin specifických pohlavních hormonů vedou k trvalým strukturálním nebo biochemickým změnám těch oblastí mozku, které jsou spojeny s celoživotními variacemi chování v pohlavní roli nebo se sexuální orientací. Za vznik mužského sexuálního mozku je zodpovědná hladina androgenů. U ženského plodu může dojít k nadprodukci androgenů nadledvinkami a mozek tedy může být organizován jako mužský. Naopak varlata mužského plodu mohou produkovat výrazně nižší množství androgenu a mozek plodu může být organizován jako ženský.²⁷

Zde bych ráda uvedla i vlastní poznatky, jež jsem pozorovala na sezeních, kterých jsem se mohla díky Hance Fífkové zúčastnit. Několik pacientů zde nezávisle na sobě uvedlo, že se jejich rodiče často velmi striktně snažili „převychovat“ či „naučit“ své děti, jak správně odpovídat předpokládaným normám chování pro jejich biologické pohlaví. Často se i snažili své role ve společnosti dostát, ale stejně se vždy okruhem vrátili zpět na začátek – transsexualitu mají vrozenou hluboko uvnitř. Nemají nemocnou psychiku, jen nesprávné tělo.

Na základě recentních empirických výzkumů i osobních zkušeností s transsexuálními lidmi, se biologické pojetí jeví jako vhodnější. Je totiž prokazatelné, že rozhodující vliv na vznik transsexuality mají biologické faktory. Hlavní je zde vliv sexuálních steroidů v kritických fázích fetálního vývoje na centra mezimozku. Psychologické pojetí vzniku transsexuality se nejen nepodařilo prokazatelně potvrdit, ale nebyly prokázány ani terapeutické úspěchy v pokusech trvale změnit pocity pohlavní rozlady pomocí psychoanalytických a behaviorálních léčebných metod.²⁸

Lze se oprávněně domnívat, že musí v kritickém období nastat souhra několika rizikových faktorů, aby se u jedince naplno rozvinula porucha pohlavní identity. U dítěte může být, podle jedné teorie (Zucker a Bradley, 1995) klíčovým zdrojem snížená míra

²⁷ FÍFKOVÁ, Hana, et al. *Transsexualita a jiné poruchy pohlavní identity*. Praha : Grada Publishing, a.s., 2008. 216 s., s. 27

²⁸ Tamtéž, s. 29

sebehodnocení. Identifikace s opačným pohlavím může dítěti přinášet pocit většího bezpečí a lepšího přijetí ze strany rodičů. Dítě však musí být vystaveno takovému emocionálnímu stresu, že pro něj identifikace s opačným pohlavím představuje způsob přežití a navíc během senzitivní periody, kdy se u dítěte vytváří vědomí vlastního já, musejí působit specifické faktory navozující situaci, v níž se dítě pod vlivem úzkosti uchýlí k chování typickému pro opačné pohlaví.²⁹

²⁹ FIFKOVÁ, Hana, et al. *Transsexualita a jiné poruchy pohlavní identity*. Praha : Grada Publishing, a.s., 2008. 216 s., s. 56-57

4. Historie transsexuality

Termín „transsexuál“ poprvé použil německý lékař a sexuolog Magnus Hirschfeld v roce 1923. Ve své práci však dosud nerozlišoval mezi transvestity, femininními homosexuály a transsexuály. V roce 1940 se začal pojem *transsexuál* používat v dnešním smyslu – označoval člověka, který touží (nebo již vystupuje) trvale žít v sociální roli opačného pohlaví a přeje si podstoupit operaci pohlavních orgánů. Touha po operaci pramení z nespokojenosti s vlastním anatomickým pohlavím vzhledem k pojetí sebe sama jako muže či ženy.

Ve všeobecně používané psychiatrické klasifikaci DSM-III se transsexualita jako diagnóza objevila až v roce 1980. V nejnovějším vydání však „transsexualita“ chybí a byla nahrazena jako „gender identity disorder“ tedy „porucha pohlavní identity“, zkráceně GID.³⁰

V roce 1897 baltimorský lékař Howard uveřejnil případ muže, který projevoval stejné příznaky jako dnešní transsexuálové. V roce 1916 Marcuse a 1925 Hirschfeld referovali o takové poruše identity, že zvažovali provedení kompletní přeměny pohlaví včetně operace pohlaví. V roce 1926 a 1931 Müsham a Abraham referovali o pacientovi, který jako první podstoupil chirurgické výkony směřující ke změně pohlaví. Za první kompletní přeměnu pohlaví je považován případ Christine Jorgensenové z roku 1953. Autor zde ještě používá termín „transvestitismus“. Již několik let před tím však byly provedeny přeměny v USA a Německu.

Termín transsexualismus zpopularizoval v 50. a 60. letech Harry Benjamin a obecně je považován za otce transsexualismu. V rámci transvestitismu totiž vymezil syndrom, u kterého byly zřejmé hluboké změny osobnosti v oblasti pohlavní identity a na základě jeho výzkumů byl transsexualismus později vymezen jako samostatná porucha.³¹

³⁰ COHEN-KETTENIS, P.T.; GOOREN, L.J.G. Transsexualism : A review of etiology, diagnosis and treatment. *Journal of Psychosomatic Research*. 1999, 4, s. 315-333. (316)

³¹ FIFKOVÁ, Hana, et al. *Transsexualita a jiné poruchy pohlavní identity*. Praha : Grada Publishing, a.s., 2008. 216 s., s. 13-14

5. Typy transsexuality

Transsexuální lidé většinou projevují již od raného dětství preferenci pro oblečení příslušející opačnému pohlaví a tato preference bývá více vyjádřena u FtM, ale nesetkáváme se zde u sexuálního vzrušení při převlékání.

Autogynefilie

U MtF se objevuje právě sexuální vzrušení u převlékání se do ženských šatů. Jde zde o autoerotické aktivity narcistického typu, kdy jedinec cítí sexuální vzrušení při pohledu na sebe sama v převlečení. Cross-dressing³² ale i u nich postupně ztrácí sexuální podtext a postupně přináší spíše jen psychickou úlevu.³³

V jedné studii z roku 2003 se kolektiv autorů věnoval typům transsexuality a rozdělili je na dva základní typy podle sexuální orientace – homosexuální transsexuálové a nehomosexuální transsexuálové. Podle Blancharda nehomosexuální transsexuálové vykazují sexuální vzrušení nad představou sebe samotných jako ženy. Nazval tuto poruchu „autogynephylic gender dysphoria“ tedy „autogynefilní pohlavní rozlada“. Oproti této skupině pouze minorita z homosexuální skupiny (což jsou „klasičtí“ transsexuálové) připustila ve své minulosti sexuální vzrušení u cross-dressingu. Dále tito jedinci v dětství prokazovali větší femininitu. Tato studie je vcelku ojedinělá tím, že se věnuje projevům autogynefilie i u transsexuálů FtM a zjistili, homosexuální FtM byli více maskulinní než nehomosexuální, v dětství měli silnější cross-genderové projevy a preferovali více femininní partnerky. V pojetí sexuality projevovali silnější žárlivost na sexuální podněty než na emocionální, měli více sexuálních partnerů a byli více zaujati vizuálními stimuly. (to jsou charakteristiky typické pro netranssexuální muže) K léčbě se celkově dříve sami přihlásí homosexuální transsexuálové než nehomosexuální skupina. Z pohledu manželství zde také existují rozdíly – signifikantně menší procento homosexuální skupiny žilo v manželství.

Výsledky této studie říkají, že v porovnání s nehomosexuálními transsexuály homosexuální transsexuálové prokazovali více cross-genderové chování a preference v dětství

³² Cross-dressing: převlékání se do ženských šatů (např. matky, sestry), malování se

³³ FIFKOVÁ, Hana, et al. *Transsexualita a jiné poruchy pohlavní identity*. Praha : Grada Publishing, a.s., 2008. 216 s., s. 33

a méně vzrušivosti během cross-dressingu v dospívání. K proměně pohlaví se přihlásili dříve a méně z nich bylo provdaných. Obě skupiny se od sebe nelišily v rozsahu pohlavní rozlady a nespokojeností s biologickým tělem. Nicméně skupina homosexuálních transsexuálů již v době žádání o pohlavní přeměnu byla vizuálně blíže svému psychickému pohlaví a psychicky vše lépe snášeli. Podle autorů studie jsou jejich výsledky důkazem toho, že existují dvě rozdílné cesty transsexuálních lidí, které je vedou k touze po operativní přeměně pohlaví.

Jak tedy zní definice autogynofilní transsexuality? V průběhu dětství byli chlapci poměrně maskulinní a nemuseli projevovat silnou pohlavní rozladu. Během dospívání projevují relativně běžné sexuální vzrušení během cross-dressingu, nejspíš spojené s představou sebe sama jako ženy. Těmito pocity se cítí být zmatení, tak se své vnitřní potíže někteří snaží vyřešit manželstvím s tím, že možná ustoupí. Nicméně pohlavní rozlada nevytizí, spíše kulminuje a v tu dobu se teprve rozhodnou pro operaci pohlaví.³⁴

Transvestitismus

Na pomezí poruch pohlavní identity a sexuální preference stojí transvestitismus. Transvestitismus je popisován zejména u mužů a projevuje se převlékáním se do ženských šatů, zejména do spodního prádla, líčením a nošením paruk. Takové převlékání vede k sexuálnímu vzrušení. Většina transvestitů je heterosexuální, mnoho z nich žije v partnerském vztahu se ženou – svou atypickou odchylku provozují občas vedle partnerského uspokojení. V některých případech se u transvestitů nejedná o stacionární poruchu, ale jde zde o přechodné období u transsexuálních lidí nebo transvestitů dvojí role.³⁵ Nicméně cross-dressing u mnoha transvestitů začíná před dosažením 10 let, což naznačuje, že primární funkce převlékání není fetišistická.³⁶

Dle Nauky o transsexualitě transvestité častěji než ostatní využívají manželství, aby v sobě samých podpořili svou maskulinitu. Po nějakém čase je však pro ně manželství stresující, navíc neúspěšné v eliminování jejich nutkání k femininnímu chování. Nakonec je pro ně heterosexuální chování stresující kvůli možnému odmítnutí a těžkosti udržet své

³⁴ SMITH, Yolanda L.S., et al. Transsexual subtypes : Clinical and theoretical significance. *Psychiatry research*. 2005, 137, s. 151-160.

³⁵ Weiss, P. (2002). *Sexuální deviace*. Portál, Praha. ISBN 80-7178-634-9.

³⁶ DOORN, C.D.; POORTINGA, J.; VERSCHOOR, A.M. Cross-gender identity in transvestites and male transsexuals. *Archives of Sexual Behavior*. 2002, 23, s. 185+.

femininní sexuální touhy. Tak se ve finále vrací k přijatelnější verzi „manželství se sebou samým“.³⁷

Transvestité tíhnou k tomu podtrhovat svou mužskou identitu a od transsexuálních jedinců se odlišují tím, že jejich aktivity jsou spojené primárně se sexuálním uvolněním. Oproti nim pak transsexuálové sexuální vzrušení u cross-dressingu popírají a naopak vyzdvihují pojetí sebe sama jako příslušníků opačného psychického pohlaví.³⁸

Transvestitismus dvojí role

Do skupiny poruch pohlavní identity určitě patří transvestitismus dvojí role. Ten se vyskytuje převážně u heterosexuálních mužů, kteří se občas převlékají do ženských šatů, případně nějakou dobu v ženské roli veřejně³⁹ žijí. To jim nepřináší pohlavní vzrušení, ale psychické uspokojení z možnosti dočasné změny. Nevyjadřují jednoznačnou touhu po přeměně pohlaví, ovšem někteří nad takovým řešením uvažují. U některých jedinců se jedná jen o přechodné stadium budoucího transsexualismu. Transvestité dvojí role často žijí v manželství nebo ve vztazích, a pokud se jejich partnerka o poruše dozví, je mnohdy ochotná to akceptovat.⁴⁰

Transsexualita Male-to-female a Female-to-male

Zde bych ráda uvedla nějaké zajímavosti, rozdíly a charakteristiky alespoň částečně typické pro transsexuální jedince. Mezi transsexuály FtM a MtF existují jisté rozdíly v mnoha zásadních charakteristikách svého vývoje, chování a citění. Rozhodla jsem se uvést takové, které se dle mého názoru hodí k předložené problematice.

V následující odborné studii uvádějí, že FtM transsexuálové jsou lépe psychicky i sociálně přizpůsobení, mají stabilnější povolání i realističtější očekávání od operační přeměny. MtF jsou popsáni jako infantilnější, mají sklony k hysterii, častěji se pokouší o sebevraždu a jsou více nespokojeni s operační přeměnou. Podle autorů také mnoho klinických lékařů uvádí, že proces přeměny je úspěšnější u FtM než MtF. To může být způsobeno tím, že

³⁷ BENTLER, Peter M. A Typology of Transsexualism : Gender Identity Theory and Data. *Archives of Sexual Behavior*. 1976, 5, 6, s. 567-584

³⁸ DOORN, C.D.; POORTINGA, J.; VERSCHOOR, A.M. Cross-gender identity in transvestites and male transsexuals. *Archives of Sexual Behavior*. 2002, 23, s. 185+.

³⁹ Právě veřejné vystupování v ženské roli je u transvestitů dvojí role důležitým znakem, který je odlišuje od klasických transvestitů. Pro osobní uspokojení tyto lidé potřebují být občas přijímáni společností jako ženy.

⁴⁰ FIFKOVÁ, Hana, et al. *Transsexualita a jiné poruchy pohlavní identity*. Praha : Grada Publishing, a.s., 2008. 216 s., s. 46

společnost obecně lépe přijímá ženy, které se chovají a oblékají jako muži než muže chovající se jako ženy.

Studie Dulka, Grabowske a Herman-Jeglińske přináší rozbor sebehodnocení maskulinity a femininity MtF a FtM transsexuálů. Výzkumu se zúčastnilo 103 FtM a 29 MtF transsexuálů a v kontrolní skupině 135 mužů a 303 žen netranssexuálních. Výzkumníci očekávali vyšší míru femininity a nižší maskulinitu MtF než kontrolní skupiny mužů a naopak vyšší míru maskulinity a nižší femininitu u FtM než kontrolní skupiny žen. Tyto předpoklady však mohly být mylné z důvodu silného sociálního tlaku, aby jedinec odpovídal svému biologickému pohlaví. Tím by se tedy pohlavní role transsexuálů zcela neslučovala s psychickým pohlavím, ale projevovali by jisté charakteristiky obou pohlaví. Existuje také možnost, že by projevy transsexuálních lidí byly extrémnější než kontrolní skupiny pohlaví, se kterým se psychicky identifikují – v tom případě by MtF projevovali silnější femininitu a méně maskulinity než kontrolní skupina žen a naopak.

Probandi měli vyplnit formulář s podtextem o pohlavní roli – dopředu nevěděli, čeho se studie týká. Hodnotili na bodové škále 1-5 a podle výsledků byli rozděleni do 4 skupin. Podle očekávání kontrolní skupina mužů skórovala signifikantně výš v míře maskulinity než kontrolní skupina žen a naopak pro míru femininity. Na škále maskulinity se MtF transsexuálové ohodnotili signifikantně níže než kontrolní skupina mužů a ve stejné míře jako kontrolní skupina žen, zatímco FtM transsexuálové skórovali signifikantně výš než kontrolní skupina žen a stejně jako kontrolní skupina mužů. Na škále femininity MtF skórovali tak vysoko, že překonali nejen netranssexuální muže, ale i ženy. Oproti tomu FtM se ohodnotili někde mezi kontrolními skupinami – méně než netranssexuální ženy a výše než muži.

Kontrolní skupina žen spadala převážně do femininní oblasti, kontrolní muži pak do oblasti maskulinní. Skupina MtF zahrnovala více typicky femininních jedinců než kontrolní ženy a žádného typicky maskulinního jedince. Mezi FtM bylo více typicky maskulinních než v kontrolní skupině žen, ale vyšší procento femininnějších jedinců než v kontrolní skupině mužů. Důležité je i to, že mezi transsexuálními lidmi v této studii byl větší výskyt oboupohlavních výsledků a nižší míra nediferenciovaných jedinců než v kontrolní skupině.

Výsledky prokázaly spojení mezi pohlavní identitou a pohlavní rolí transsexuálních lidí – MtF skórovali více femininně a méně maskulinně, zatímco FtM skórovali více maskulinně a méně femininně než kontrolní skupiny netranssexuálních jedinců. Transsexuální

lidé se odlišovali jak od skupiny stejného anatomického pohlaví, tak od těch se stejným pohlavím psychickým.⁴¹

⁴¹ HERMAN-JEGLIŇSKA, Anna, et al. Masculinity, Femininity, and Transsexualism. *Archives of Sexual Behavior*. December 2002, 31, s. 527-534.

6. Partnerství transsexuálních lidí

U transsexuálů je sexuální orientace většinou heterosexuální – to znamená, že objektem zamilování je jedinec opačného psychického pohlaví, před proměnou však stejného biologického pohlaví. Existují i případy homosexuální orientace, tedy orientace na partnera stejného psychického a opačného biologického pohlaví (viz výše).

Vzhledem k tomu, že transsexuálové preferují většinou jedince stejného biologického pohlaví, často to vyvolává představu, že jsou orientovaní homosexuálně, ale postupně si uvědomí, že nejde o homosexualitu v pravém slova smyslu – sami sebe si představují jako příslušníka opačného pohlaví. Každopádně okolí je v tomto období často považuje za homosexuály.

Někteří FtM navazují poměrně časně heterosexuální vztahy s dívkami a ve vztahu zaujímají jednoznačně mužskou roli. V určitém období se FtM mohou identifikovat lesbicky, u většiny z nich se tak děje pod vědomím jejich erotické zaujatosti ženami a zároveň nevyjasněnosti své pohlavní identity. Pokud se však s lesbickými ženami pokouší o vztah, většinou jsou to vztahy málo uspokojivé, protože jejich partnerky oceňují právě to, co oni sami odmítají. Mnoho FtM jedinců však nedokáže překonat odmítavý postoj k vlastnímu tělu a to je pro ně nepřekonatelnou překážkou pro navazování partnerských vztahů. Mezi FtM jsou i tací, kteří se snaží o adaptaci na své biologické pohlaví, takže v ženské roli navazují vztahy s muži. Velmi často však jediná pohlavní zkušenost nebo kratší partnerský vztah vedou k zanechání takových pokusů. Případy, kdy se FtM provdali a zplodili vlastní potomky a teprve poté usilovali o změnu pohlaví, jsou vzácné, ale objevují se.

Homosexuální orientace u FtM je vzácná, ale pokud tomu tak je, může takový člověk navázat vztah s heterosexuálním mužem. Jejich vzájemný soulad je ale spíše zdánlivý, protože FtM neakceptuje svoji ženskou roli ve vztahu.

U MtF se orientace na stejné psychické pohlaví, homosexuální, objevuje častěji a častěji s nimi i žijí v partnerských vztazích. Při heterosexuální orientaci někdy MtF prochází homosexuálním obdobím a pokud vedle sebe mají tolerantního partnera, chovají se výrazně femininně. U MtF orientovaných na heterosexuální muže je situace problematická v tom, že málokdy mohou žít partnersky v ženské roli i před přeměnou pohlaví. U většiny mužů je totiž možnost, že u své potenciální partnerky budou akceptovat mužské tělo, téměř nulová.

Obecně můžeme říct, že ženy jsou schopny přijímat transsexuální partnery lépe, protože psychosociální a intimní vztah hraje při navazování jejich vztahů důležitější roli než u biologicky více orientovaných mužů.⁴²

Z knihy *Sexuologie* lze shrnout rozdíly typické pro FtM a MtF v oblasti partnerských vztahů: FtM po přeměně častěji zakládají pevný partnerský svazek, ovšem před přeměnou se u nich většinou nevyskytuje manželství a vlastní děti. Oproti tomu MtF alespoň po nějakou dobu žijí jako mužští jedinci. U FtM prožívají více trvalých vztahů se ženami než muži, zatímco u MtF je výskyt trvalých vztahů se ženami častější. V partnerských rolích se lépe adaptují FtM a často fungují i před přeměnou ve vztahu s heterosexuální partnerkou.

V oblasti sexuálního života jsou v mnohem větší míře schopni před proměnou vést sexuální život MtF. Sex mohou prožívat pozitivně, přestože v něm zastávají mužskou roli a k aktu dochází s partnerkou, která neodpovídá jejich sexuální orientaci. FtM málokdy žijí sexuálním životem v původní roli a pokud ano, tento styk jim nepřináší uspokojení, spíše pocit ponížení. Obecně lze shrnout, že pro je pro ně nepřijatelné, aby s heterosexuální mužskou identitou poskytli své ženské tělo mužům. Ve chvíli, kdy transsexuální lidé žijí ve svých psychických rolích, se situace obrací – FtM nemívají potíže s nalezením partnerek a v sexuálním životě většinou nemají větší zábrany. MtF v nových rolích jsou spíše nejisté, nezkušené, s potřebou zaujmout v sexuálních aktivitách pasivní roli.⁴³ Partnerské sexuální aktivity též odpovídají psychické identitě. FtM při styku dávají přednost typicky mužským polohám, MtF zase typicky ženským. Obě skupiny pak uvádějí přibližně stejnou míru sexuálních potřeb. (Dulko, 1988) Obecně lze říci, že transsexuální lidé žijí partnersky adaptováni buď na své biologické, nebo psychické pohlaví. U nás dle předních českých sexuologů zabývajících se transsexualitou jsou v mnohem větší míře schopni žít partnersky v adaptaci na biologické pohlaví lidé MtF, oproti tomu FtM pak většinou žijí v partnerských vztazích podle své psychické identity.⁴⁴

Pokud bychom se podívali na rodičovství transsexuálních lidí, pacienti MtF jsou při zahájení léčby méně často svobodní a častěji jsou i rodiči v původních pohlavních rolích. Podle tabulek pro ČR (str. 23) je častější rodičovství u MtF než u FtM. Ve srovnání s FtM se mnohem větší počet MtF žení a plodí děti.⁴⁵

⁴² FIFKOVÁ, Hana, et al. *Transsexualita a jiné poruchy pohlavní identity*. Praha : Grada Publishing, a.s., 2008. 216 s., 35-38

⁴³ WEISS, Petr, et al. *Sexuologie*. Praha : Grada Publishing, a.s., 2010. 744 s., s. 466

⁴⁴ FIFKOVÁ, Hana, et al. *Transsexualita a jiné poruchy pohlavní identity*. Praha : Grada Publishing, a.s., 2008. 216 s., s. 127-128

⁴⁵ FIFKOVÁ, Hana, et al. *Transsexualita a jiné poruchy pohlavní identity*. Praha : Grada Publishing, a.s., 2008. 216 s., s. 135

Sexuolog Petr Weiss provedl studii zkoumající partnerky transsexuálů FtM. Podle předchozích výzkumů jsou partnerství FtM srovnatelná s tradičními heterosexuálními vztahy – jsou to většinou stálá trvající partnerství, ve kterých partneři dosahují sexuálního uspokojení. Často partnerky FtM doprovází průběhem operační přeměny. Toto partnerství funguje základním přesvědčením obou, že biologicky žena FtM je muž a partnerky FtM se považují za heterosexuální.

Výsledky ukazují, že partnerky FtM transsexuálů mají nenarušenou inteligenci, přičemž jejich vzdělání bylo v 90% vyšší než FtM. U téměř dvou třetin probandek byl zjištěn vyšší věk než u transsexuálního partnera. Ženy projevily určitou nejistotu ve své sexuální roli. V páru se objevila nižší percipovaná maskulinita mužské role a naopak vyšší percipovaná maskulinita ženské role, nicméně konzistence obou rolí v páru je velmi dobrá. Probandky nevykazovaly psychopatologické projevy, jen vyšší úzkostnost (pravděpodobně jako důsledek netypické životní situace). V minulosti vystřídal více sexuálních partnerů než běžná populace žen a stejně tak věk při prvním sexuálním styku je nižší. Ve srovnání s jinými ženami partnerky transsexuálů FtM prokazují podobnou nebo mírně sníženou pohlavní aktivitu, spíše menší sexuální iniciativu (vyžadují od partnera) a převládající klitoridální vzrušivost.⁴⁶

⁴⁶ WEISS, P.; MAREŠOVÁ, M. Česká a Slovenská psychiatrie. ... 1999, 3, s. 125-134

7. Hormonální léčba

Vzhledem k tématu této bakalářské práce bych zde nyní nerada předložila způsob a průběh hormonální léčby. Ale hormony jistě na transsexuálního člověka působí a s jeho osobností mohou leccos změnit, můžou mít žádoucí i nežádoucí účinky na jeho chování a to se může objevit i v problematice výběru partnera, které se budeme věnovat v následné empirické studii. Proto bych ráda krátce uvedla, jaký vliv mohou hormony na člověka mít – MtF doplňují své tělo zejména estrogenem, zatímco FtM testosteronem. MtF se mi svěřily, že estrogen člověka jakoby utlumí, jsou plačtivé a jejich psychika je depresivnější. Oproti tomu FtM si na účinky testosteronu víceméně nestěžovali. Pokud do těla testosteron dodali, byli plní energie, sexuálního apetitu, možná i agrese. Svaly se podle nich začaly tvořit skoro samy.

Žádoucí účinky

U biologických žen za pozitivní účinky léčby testosteronem považujeme hlubší hlas, zastavení menstruace, zvýšení ochlupení, zvětšení klitoris, redistribuci tělesného tuku (blíže k mužské postavě), zvětšení prsou, zvýšení testosteronu na mužské hodnoty a nárůst svalové hmoty.

Za pozitivní účinky léčby estrogeny u biologických mužů se považuje zjemnění hlasu a pokožky, redistribuce tělesného tuku (blíže k ženské postavě), snížení vypadávání vlasů, zvýšení míry estrogenu na ženské hodnoty, zvětšení prsou, zklidnění temperamentu, potlačení spontánní erekce a snížení sexuálního libida.⁴⁷

Vedlejší účinky

U transsexuálů FtM nežádoucí účinky hormonální léčby mohou vést k poruchám spánku, nárůstu tělesného tuku, akné, zvýšené agresivitě, hypersexualitě a dokonce i k rakovině vaječníků.

⁴⁷ HOLLSBOER, Florian. *Etiological aspects, Therapy Regimes, Side Effects and Treatment Satisfaction of Transsexual Patients*. München, 2009. 99 s. Dizertační práce. Medizinischen Fakultät der Ludwig-Maximilians-Universität zu München

Transsexuálům MtF může hormonální léčba vést k depresím, žilní trombóze a rakovině prsou a prostaty.⁴⁸

⁴⁸ HOLSBOER, Florian. *Etiological aspects, Therapy Regimes, Side Effects and Treatment Satisfaction of Transsexual Patients*. München, 2009. 99 s. Dizertační práce. Medizinischen Fakultät der Ludwig-Maximilians-Universität zu München, s. 14-15

8. Atraktivita

Preferované atraktivitě u jednotlivých pohlaví se věnuje mnoho studií napříč kulturami. Tyto výzkumy většinou přináší shodné výsledky, lze tedy říci, že existují jisté atraktivní prvky, které jedinci při výběru partnera preferují. Ženské a mužské atraktivitě se ve své studii věnuje i prof. Petr Weiss, proto jsem se pro uvedení základního vnímání partnerské atraktivity rozhodla použít jeho článek, který byl uveden v časopise *Postgraduální medicína*, a rozšířila jej o doplňující informace.

V oblasti sexuálního chování se přirozený výběr řídí procesy sexuálního výběru – ten je založen na tom, že příslušníci jednoho pohlaví mezi sebou soutěží o přístup k příslušníkům pohlaví opačného. Druhé pohlaví si pak ze soutěžících vybírá. Muži obvykle soutěží o reprodukční přístup k ženám nebo o zdroje pro ženy důležité, jsou iniciativní při sblížení, účastní se rizikových aktivit proto, aby ženy zaujali a zapůsobili na ně tak, aby byli těmi vybranými.⁴⁹ Ženy se mohou chovat při výběru partnera promiskuitně a dobrodružně, ale stále budou vybíravější než jejich partneři. (Barret, str. 140) Podle Symonse je ve všech lidských kulturách sex vnímán jako něco „co ženy mají a muži chtějí“. Muži vykazují podstatě větší touhu po rozmanitosti sexuálních partnerů a aktivit než ženy - jsou ohledně sexuálních partnerek méně vybíraví a jsou náchylnější k odosobněným sexuálním aktivitám.

Sexuální atraktivita žen

Mužská sexuální preference směřuje zejména k těm znakům, které vypovídají o reprodukční kapacitě objektu – tedy pohlaví, mládí, tvar těla. Jsou pro ně atraktivnější ženy s průměrnými obličejovými charakteristikami asi proto, že signalizují nepřítomnost genetických anomálií. Pro posuzování ženské atraktivity jsou pro muže určující zejména vizuální znaky. Všechny uvedené znaky směřují mužskou sexuální preferenci směrem ke znakům reprodukční hodnoty potenciální partnerky.

Prvním a pravděpodobně nejdůležitějším vizuálním ukazatelem je věk partnerky. Muži obecně projevují preferenci mladších žen před těmi, které jsou sice prokazatelně plodné, ale starší. Důvodem této preference by mohla být sexuální strategie, která muže vede k tomu, aby

⁴⁹ WEISS, Petr. Ženská a mužská sexuální atraktivita z pohledu sociobiologie. *Postgraduální medicína*. 2004, 2, s. 156-159

si zajistili exkluzivní sexuální přístup ke své partnerce po celou dobu jejího fertillního období, čímž si zvyšují jistotu paternity. Jakkoliv starý muž preferuje ženy ve věku mezi necelými dvaceti a necelými třiceti lety, s vrcholem preferencí žen ve věku 18-22 let. Věk je totiž nezávisle na kultuře ukazatelem fertility. Od 22 let ženská atraktivita pozvolna klesá a tento proces dramaticky roste v období menopauzy.⁵⁰

Představy o atraktivním obličejí se u jednotlivých pohlaví v jistých směrech značně odlišují (preferenci je stejná pro velké oči, široký úsměv a výrazné lící kosti) – muži v ženském obličejí považují za atraktivní neotenní znaky, jako je malá brada,⁵¹ velké oči, plné rty. Oproti tomu ženy u mužů preferují znaky zralosti.

Co se týče postavy, tak v západních společnostech je u ženského těla všeobecně preferovaný tvar typu "přesýpacích hodin", který zvýrazňuje velikost poprsí, pozadí a boků a štíhlý pas.⁵² Muži preferují potenciální partnerky s průměrnou hmotností a s typickým ženským poměrem mezi pasem a boky (wist-to-hips ratio WHR 0,7), který zajišťuje optimální fertilitu. Kromě plodnosti je tento poměr i ukazatelem toho, že žena není těhotná a obecně platí, že čím je WHR vyšší, tím nižší je atraktivita a současně i plodnost ženy.

Dalším ukazatelem ženské atraktivity je v Západní kultuře do jisté míry i velikost ňader. Většina současných mužů dnes preferuje poněkud nadprůměrné velikosti, ale spíše než velikost je pro atraktivitu poprsí rozhodující tonus ňader. Ten na rozdíl od velikosti totiž souvisí s věkem ženy a její plodností.

Negativní vliv na mužské vnímání ženské atraktivity má i zjevná podvýživa a choroby. Projevy mohou být zkažené zuby, mastné vlasy, sinalá kůže – tělesné projevy jsou spolehlivým indikátorem zdravotního stavu a tím pádem i klíčem k posuzování atraktivity. Posuzovat zdravotní stav lze i podle tělesného pachu, takže čich v lidské sexualitě hraje významnou roli.

Sexuální atraktivita mužů

Při výběru stabilního partnera se muži a ženy liší zejména v tom, jak je pro ně důležitý věk. V ženských preferencích totiž věk tolik významný není, protože u mužů se plodnost s nabývajícím stářím podstatně nesnižuje. Navíc vyšší věk může znamenat i vyšší společenské postavení a tím i výhodnější přístup ke zdrojům. A pro ženy jsou signály,

⁵⁰ WEISS, Petr. Ženská a mužská sexuální atraktivita z pohledu sociobiologie. *Postgraduální medicína*. 2004, 2, s. 156-159

⁵¹ BARRET, Louise. *Evoluční psychologie člověka*. Praha : Portál, s.r.o., 2007. 552 s., s. 158

⁵² Tamtéž, s. 158

svědčící o vhodném přístupu ke zdrojům i nejdůležitějšími kritérii pro výběr partnera (kromě zdravotních a genetických charakteristik). Ženy přikládají ve výběru největší důraz aktuálnímu nebo možnému finančnímu zajištění partnera a jeho společenskému postavení a moci nehledě na to, že takoví muži jsou častěji nevěrní a častěji se i rozvádějí.⁵³ S použitím vzdělání jako míry socioekonomického statusu (protože vzdělání koreluje s osobním příjmem i příjmem rodiny a také s pozicí v zaměstnání, Bourdieu a Passeron, 1977) maďarští vědci zjistili, že v jejich zemi ženy preferují partnery se stejným nebo vyšším stupněm vzdělání, než je jejich vlastní, a že takové páry mají signifikantně více dětí než ty, u kterých má žena vyšší vzdělání než její partner.⁵⁴ Ženy hledí i na mužův potenciál přístupu ke zdrojům a tento potenciál může zahrnovat různé znaky, jako rodinné zázemí, vzdělání, profese, inteligence a aspirace. A tyto atributy ženy nejčastěji zmiňují při popisu ideálního partnera.

Pro člověka jsou typické extrémně vysoké investice rodičů do svých potomků, z čehož mimo jiné vyplývá i to, že pro ženy je důležité odhadnout nejen to, zda partner má přístup ke zdrojům, ale také zda je ochotný se o ně podělit. Tím dokážou, že v budoucnu budou ochotní investovat čas, city, peníze a energii do partnerky a jejich potomků. Reprodukční úspěch ženy totiž nezávisí pouze na finančních a sociálních kvalitách partnera, ale i na její schopnosti odhadnout ochotu partnera starat se o druhé, spolehlivost a trvalost jeho závazku k ní samotné.

V případě, že žena nehledá trvalý vztah, může být vzhled muže důležitější než jeho sociální status. V tomto případě jsou nejvyhledávanější ty vzhledové charakteristiky, které souvisejí s testosteronovými ukazateli a ukazateli dobré imunity. To znamená zejména tělesná symetrie, muskulatura WHR 0,9. Na testosteronu závisí i hustota a barva vousů, výška a tvar trupu do „V“, má vliv i na sociální dominanci. Ženy posuzují mužskou atraktivitu podle tělesné vůně důrazněji než muži.

Ženy u mužů nevnímají jen fyzickou stránku, důležité jsou i behaviorální charakteristiky jako kreativita u umělců a hudebníků. Jistou roli hraje i sexuální naléhavost a asertivita. To znamená, že jistá míra sexuální naléhavosti a agresivity v sexuální oblasti může vést k vyššímu mužskému reprodukčnímu zdatu.⁵⁵ Muži zpravidla kladou důraz na fyzickou atraktivitu, zatímco ženy používají více než deset různých vodítek včetně sociálních a

⁵³ WEISS, Petr. Ženská a mužská sexuální atraktivita z pohledu sociobiologie. *Postgraduální medicína*. 2004, 2, s. 156-159

⁵⁴ BARRET, Louise. *Evoluční psychologie člověka*. Praha : Portál, s.r.o., 2007. 552 s., s. 147

⁵⁵ WEISS, Petr. Ženská a mužská sexuální atraktivita z pohledu sociobiologie. *Postgraduální medicína*. 2004, 2, s. 156-159

ekonomických. Zdá se, že ženy provádějí při výběru partnera komplexnější rozhodnutí než muži, a jsou proto vybíravější a čekají od svého potenciálního partnera více než muži.⁵⁶

V našem výzkumu jsme se narátorů ptali na význam hlasu ve vnímání partnerovy atraktivity. Muži mají zpravidla hlubší hlas než ženy. Existují experimentální doklady, že ženám připadá atraktivnější takový mužský hlas, který má menší vzdálenost jednotlivých harmonických komponent, čímž vzniká hlubší tón. Přestože pak spolu tělesná velikost a výška hlasu nesouvisejí, ženy jsou poměrně dobře schopné odhadnout z pouhých vyslovovaných souhlásek mužovu velikost.⁵⁷

Atraktivita v seznamkových inzerátech

Pro zkoumání partnerských preferencí jednotlivců jsou vhodným vzorkem inzeráty v seznamovacích rubrikách. Tak tomu je proto, že v těchto inzerátech jedinci nejen hledají vhodného partnera, ale také nabízí takové vlastnosti, které na sobě považují pro partnera přitažlivé. Výsledky studií zaměřující se na tento typ inzerátů dokládají již výše zmíněné požadavky a poptávku – ženy hledají zajištěného partnera, který je ochotný investovat do nich i jejich dětí spíše, než atraktivního muže. Proto tyto znaky uvádí i muži jako své přednosti. Muži naopak v inzerátech hledají mladší, atraktivní partnerky, takže v sebeinzerování žen se prvky fyzického vzhledu objevují častěji. Pro náš následný výzkum je klíčová studie, která se zabývala seznamkovými inzeráty transsexuálních lidí:

Studie zkoumala 99 MtF transsexuálů, 64 homosexuálních mužů a 99 heterosexuálních žen a 99 mužů. FtM transsexuálové se v rozbořech neuvádějí proto, že jejich počet nebyl dostatečný pro vědecké závěry. Výsledky byly vytvářeny na základě absence či přítomnosti 11 charakteristik, které byly jak nabízené, tak vyhledávané. Výsledky transsexuálních jedinců se signifikantně odlišovaly – nejčastěji zmiňovali fyzickou charakteristiku a upřímnost (opravdovost 20%) a vyhledávali přátelství signifikantně častěji (53%) než sexuálního partnera. Heterosexuální ženy hledají opravdovost, upřímnost a dlouhodobé vztahy častěji než muži a více inklinují k udávání informací o svém vzhledu, povahových vlastnostech a mládí – oproti tomu muži i vyhledávají tyto uváděné vlastnosti a sami nabízí zejména finanční zajištění (tzn. Je to přesně tak, jak obě strany chtějí a hledají).

⁵⁶ BARRET, Louise. *Evoluční psychologie člověka*. Praha : Portál, s.r.o., 2007. 552 s., s. 147

⁵⁷ Tamtéž, s. 154

Oproti transsexuálním probandům více heterosexuálních žen (44% X 68%) uvedlo povahové rysy. Pouze 4% MtF uvedlo sexualitu, dle výrazů „vášnivý, sexy“.

Ve výsledku lze tedy říci, že transsexuální jedinci do inzerátů vyplňují velmi odlišné informace. Častěji hledali přátelství než partnera nebo lásku. To může mít takový záměr, že tím chtěli zefektivnit vlastnosti uvedené v inzerátu – tzn. že upřímnost je důležitější než sex. Ovšem kladení důrazu na upřímnost a přátelství může být paralelní k ženské potřebě stálého a zabezpečujícího partnera. Jejich důraz na fyzický vzhled může být také následkem toho, že jsou hrdí na výsledky své dřiny, kterou museli podstoupit, aby jejich přeměna byla co nejlepší. Tím se odlišují od uvádění atraktivity ostatních skupin.

Na rozdíl od ostatních transsexuálové MtF méně uváděli povahové rysy a téměř se nevyskytly zmínky o povolání – není to pro ně tedy nejspíš kritérium pro výběr partnera (což může být i díky tomu, že spíše než partnera hledají přítele).⁵⁸

⁵⁸ CHILD, Meredith, et al. Personal advertisements of Male-to-female Transsexuals, Homosexual men, and Heterosexuals. *Sex Roles*. 1996, 34, s. 447.

Empirická část

Struktura výzkumu

Za vhodný přístup k tomuto výzkumu považuji kvalitativní sběr dat. „Kvalitativní výzkum je proces hledání porozumění založený na různých metodologických tradicích zkoumání daného sociálního nebo lidského problému. Výzkumník vytváří kompletní holistický obraz, analyzuje různé typy textů, informuje o názorech účastníků výzkumu a provádí zkoumání v přirozených podmínkách.“ Výhodou kvalitativního přístupu je získání hloubkového popisu případů.⁵⁹ V tomto typu výzkumu totiž lze vytvářet hypotézy i nová rozhodnutí v průběhu výzkumu. Za vhodnou považuji i možnosti osobního pohledu zkoumajícího, hlubší analýzu a zejména osobní kontakt se zkoumanými. Díky osobnímu kontaktu mohou být do výsledku zahrnuty důležité poznatky zkoumajícího – ty mohou ovlivnit vnímání odpovědi jednotlivých účastníků.

Jedním z důvodů, proč považuji kvalitativní přístup za vhodný, je skutečnost, že výzkum u transsexuálních jedinců je ztížen jejich poměrně nízkým počtem v populaci, a kvalitativní přístup umožňuje pracovat s menším vzorkem, než ve výzkumu kvantitativním. Vzhledem k tomu, že dosud bylo publikováno minimum odborných studií na téma partnerských preferencí transsexuálních jedinců, rozhodli jsme se i z tohoto důvodu hlouběji kvalitativně prozkoumat tuto problematiku dříve, než se případně dále pustíme do studie kvantitativní. Bylo důležité zjistit, zda budou tito lidé vůbec ochotni o partnerství hovořit. Museli jsme i přijít na to, jakým způsobem klást otázky. Proto se struktura rozhovoru vyvíjela v průběhu výzkumu podle představ našich i narátorů.

Způsob vedení rozhovorů

Při přípravě polostrukturovaného rozhovoru jsme zohlednili standardní postup při vedení rozhovoru – v úvodu je dotazovaný krátce informován o účelu rozhovoru, jeho použití

⁵⁹ Cresswelova definice in HENDL, Jan. *Kvalitativní výzkum : základní metody a aplikace*. Praha : Portál, s.r.o., 2005. 408 s.

a je ujištěn o anonymitě podaných informací. Každý z narátorů byl ujištěn, že pokud nebude chtít na jakoukoliv otázku odpovědět, přeskočíme ji a plynule přejdeme k dalšímu tématu. První otázky by měly být jednoduché, rozehrívací, po nichž následuje hlavní náplň rozhovoru. V závěru je třeba pokládat otázky takové, aby rozhovor skončil v příjemném duchu. Nakonec jsem rozhovor ukončila poděkováním za spolupráci.

Zde bych ráda uvedla, že se mi osvědčilo před nahráváním s narátory alespoň krátce hovořit „nanečisto“. Rozhovory tak nakonec působily jako přirozenější. Otázka transsexuality mě zajímá v celém rozsahu, takže jsem ráda vyslechla i vše, co se netýkalo tématu mého výzkumu. Pokud se ptám lidí na intimní otázky z jejich soukromí, je důležité působit nejen seriózně, aby narátor cítil, že může říct cokoli, ale také zaujatě. Je důležité v lidech vzbudit dojem upřímného zájmu o jejich osobu. Můj zájem upřímný byl, takže atmosféra rozhovorů byla příjemná. Přístup je u transsexuálních lidí (a minorit celkově) dle mého názoru opravdu důležitý i to, jakým způsobem jsou kladeny otázky. Myslím, že během rozhovorů nedocházelo k nepříjemným situacím, vládla příjemná atmosféra a obě strany odcházely spokojené.

Během rozhovoru by jistě měl více mluvit respondent, já jsem se snažila působit neutrálním dojmem, zbytečně nevstupovat do vyprávění a minimalizovat sugestivnost. Otázky by měly být krátké a výstižné, srozumitelné. Čím více však rozhovor působil přirozeně, cítila jsem, že narátoři očekávají nějakou mojí reakci. Proto jsem je v průběhu vyprávění ujistila, že není vhodné, abych do rozhovoru zasahovala a případně je tak ovlivnila. Pokud se mě na cokoli chtěli zeptat, nechali jsme to až po skončení nahrávání. Důležité je ptát se při otázkách na jednu věc, což se mi mnohdy nepodařilo, nicméně jsem si dávala pozor, aby bylo zodpovězeno všechno, na co se ptám. Snažila jsem se vyvarovat emotivním a sugestivním otázkám. Důležité bylo zahrnout oba póly dotazu, tedy například „Co vám připadá atraktivní?“ i „Co vám připadá neatraktivní?“ To je důležité proto, že narátor v druhé odpovědi může případně doplnit něco, co u první otázky zapomněl.

Struktura rozhovoru

Po nutném nastudování způsobů vedení a struktury rozhovoru, inspirováním se provedenými studii na netranssexuálních jedincích a konzultaci s vedoucí mé bakalářské práce, jsme vytvořily polostrukturovaný rozhovor rozdělený do několika základních okruhů:

Pro ujasnění sexuální orientace narátorů:

- *K jakému pohlaví se cítíte být přitahován/a?*
- *Je to výhradně toto pohlaví?*

Pro uvedení do následného okruhu otázek je nejprve důležité popis základního pojmu v otázce – pokud tedy následoval okruh o atraktivitě partnera, je důležité nejprve vymezit pojem „atraktivita“. Následuje tedy otázka:

- *Co si představujete pod pojmem atraktivita?*

V oblasti atraktivity se budeme zajímat o konkrétnější rozebrání jednotlivých částí. Nejprve se zaměříme na *atraktivitu fyzickou s detailnějšími otázkami na jednotlivé části těla – důležitost vlasů ve vnímání atraktivity, obličej – co tázaného zaujme v partnerově tváři, celkovou postavu – výška, stavba*. Tázaný by měl uvést, *podle čeho posuzuje atraktivitu svého případného partnera*. Vzhledem k povaze transsexuality nám připadá zajímavá otázka na to, *jak je pro jedince důležitá péče o vlastní zevnějšek*. Jistý důraz bude kladen i na styl oblékání. Důležitý bude i *popis znaků neatraktivních*.

Po fyzické atraktivitě následuje *blok otázek na atraktivitu osobnostní, tedy popis kladně hodnocených povahových rysů*. Zajímá nás také *kladený důraz na vzdělání a zaměstnání v partnerských preferencích jedinců*. Dále jaký by měl být *věk partnera vzhledem k věku tázaného*. V závěru opět *povahové rysy negativně hodnocené*.

Okruh otázek k atraktivitě je uzavřen *obrácením se na dotazovaného, tedy zda sám sebe vnímá jako atraktivního po stránce psychické i fyzické a jak*.

Druhým okruhem otázek je tematika sexuálních vztahů, pro uvedení do tématu proto úvodní otázka zní:

- *Co si představujete pod pojmem sex? Kdy podle vás dochází mezi dvěma lidmi k sexuálnímu styku?*

Po vymezení pojmu „sex“ nás zajímá *počet takových partnerů, a zda se jednalo o dlouhodobé či krátkodobé/příležitostné vztahy*. Dále očekáváme variabilitu v míře významu sexu v partnerském vztahu – tedy následuje otázka na to, *zda je sex pro tázaného ve vztahu důležitý*. Od sexuality pak v závěru tohoto bloku přecházím *k otázce seznamování, kdy a kde se jedinec seznamuje se svými partnery a také, zda v tomto seznamování činí první krok*.

Třetím okruhem otázek je pohled zkoumaných na nevěru v partnerském vztahu, takže se opět na začátku tážu na definici:

- *Kdy podle vás dochází ve vztahu dvou lidí k nevěře?*

V této oblasti se pak zaměřím na to, *kdy podle dotazovaného dochází k partnerské nevěře z*

jeho strany a kdy ze strany partnera. Ve chvíli, kdy dotazovaný vymezí své pojetí nevěry, bychom rádi zjistili, zda je schopen partnerovi takovou nevěru odpustit či nikoli.

Také by mě zajímalo, jaký je pohled transsexuálních lidí na trvalé soužití dvou lidí bez vlastních potomků, ptám se tedy:

- *Jsou pro vás ve vztahu důležité děti?*
- *Dovedete si představit, že spolu dva lidé žijí ve spokojeném partnerství bez vlastních dětí?*

Vzhledem k tomu, že rozhovor by neměl být zakončen v nepříjemném rozpoložení, poslední otázky jsou spíše pozitivně myšlené, ptám se tedy:

- *Co by Vám měl přinést dlouhodobý vztah?*
- *Co jste do něj sám ochotný/á nabídnout?*
- *Hledáte partnera/ku na celý život?*

Rozhovor je stanovený jako soubor otevřených otázek, na které se budu snažit získat obsáhlejší odpověď. Pokud tedy tázaný odpoví krátce ano/ne, povedu ho otázkou k rozvinutější odpovědi.

Zkoumaný vzorek

Poté co jsme vytvořili základní kostru otázek, jsem natočila osm zkušebních rozhovorů s rodinou a známými, které jsem přepsala do textového souboru. Tím jsem chtěla nejen získat určitou jistotu ve svém projevu, ale i získat pohled širšího okruhu lidí, nechat se inspirovat jejich odpověďmi a připomínkami. Přesto první kontakt s neznámými tvářemi byl stresující, proto se kvalita natáčených rozhovorů s transsexuálními narátory postupně zvyšuje a stabilita mého projevu upevňuje.

Výzkumné rozhovory nakonec proběhly s osmi narátory – 3 ženy MtF a 5 mužů FtM. Věkový průměr narátorů byl 37 let. Nejmladšímu narátorovi bylo 34 let a nejstaršímu 51 let. Transsexuální lidé ve výzkumu byli buď již v průběhu procesu přeměny pohlaví, tedy v procesu hormonální léčby nebo již po procesu přeměny pohlaví – tím jsme se vyvarovali možným nejasnostem ohledně toho, zda je člověk opravdu transsexuální či nikoli. Vzhledem k charakteru rozhovoru a otázek jsme upřednostnili osobní kontakt před oficiální výzvou k

výzkumu. Získání prvních kontaktů bylo náročné, některé jsem získala na doporučení známých, ale po krátké emailové korespondenci přestali komunikovat. Jako první se mnou rozhovor natočil pár transsexuální ženy a muže, kteří nakonec těsně před dokončením bakalářské práce poskytli další kontakty na své známé. Bohužel jsme jich nyní již nevyužili, ale pro další výzkum je to jistě pozitivní přínos. Další narátory jsme získali díky Mudr. Haně Fifkové, která mi umožnila zúčastnit se sezení transsexuálních lidí. Sezení „kluků“ bylo velice příjemné a zábavné a na jeho konci jsem získala několik kontaktů. Z toho vzešly i mé další rozhovory – nakonec jsme natáčení uskutečnili se čtyřmi z nich. Narátor Adama mi pak doporučil kontaktovat MtF narátorku Janu. Poslední rozhovor byl natočený s MtF Hanou, na kterou jsem dostala kontakt od kamarádky. Sezení „holek“ mě osobně velmi obohatilo, ale kontakty na výzkum jsem nezískala. Poznatky ze sezení mi byly velmi přínosné pro pochopení situace transsexuálních lidí, jejich další rozbor však přesahuje rámec této bakalářské práce. Celkově jsme „rozhodili sítě“ na mnoha místech, sama jsem byla překvapená, kolik lidí nějakého transsexuálního kamaráda, známého nebo příbuzného má. Většina z nich však nakonec s výzkumem nesouhlasila (důvodem bylo i vzdálené bydliště).

Rozhovory byly natočeny na diktafon, někteří narátoři ještě informace doplnili prostřednictvím emailové komunikace. Celkem jsme tedy natočili osm rozhovorů o celkové délce nahrávek 5 : 39 : 36 (339 minut a 36 vteřin). Nejdelší rozhovor proběhl s narátorem Sašou a trval celkem 1 : 03 : 59, nejkratší pak s narátorem Tomem o celkovém čase 23 : 17.

Většinou naše setkání proběhla v parku, abychom zajistili nerušené, příjemné a zároveň neutrální prostředí pro dotazované. Pouze s narátorkou Sašou jsme se sešly v klidné kavárně a manželé Dana a Tom mě pozvali k sobě domů.

Způsob zpracování jednotlivých nahrávek

Původní nahrávky jsem přepsala do lépe zpracovatelné podoby do wordového dokumentu. Přepisy jsou i součástí této práce jako neveřejná příloha (k dispozici na vyžádání autorky). Transkripce je doslovná, ale očištěná od dialektu tak, aby se lépe zpracovávala, nicméně osobní projev narátorů zůstal zachovaný. Přepsané rozhovory jsem předložila i samotným narátorům, aby potvrdili jejich autenticitu. Důvod, proč není přepis zcela surový, je ten, že se soustřeďuji především na obsahově tematickou rovinu (Hendl 2005). Co se týče konečného zpracování, ke každé otázce jsem vytvořila ve wordovém dokumentu celky odpovědí od každého narátora. Jednotlivé rozhovory jsem pak vytištěné přikládala k sobě a

hledala souvislosti i odlišnosti jednotlivých odpovědí a vytvářela závěry.

Nezamýšleli jsme zobecnění našich výsledků – vzhledem ke kvalitativní povaze interview zde jistě bude patrná má osoba jako hodnotitelky. Neověřujeme zde žádnou hypotézu, ale snažíme se o hlubší proniknutí do předložené problematiky. Navíc vzorek transsexuálních lidí pochází z určitého kulturního kontextu, doby a věku dotazovaných. Výsledky práce by však v budoucnu mohly sloužit jako základ pro vypracování kvantitativního dotazníkového nástroje zaměřeného na partnerské preference transsexuálních jedinců.

Etické otázky

Každý z účastníků byl předem srozuměn s cíly výzkumu a písemně podepsal, že souhlasí s použitím výsledných údajů k dalšímu zpracování. Veškeré informace, které mohly vést ke zjištění totožnosti dotazovaného, byly eliminovány nebo pozměněny tak, aby použitý materiál byl zcela anonymní. Dotazovaní byli ujištěni, že pokud nebudou chtít odpovídat na jakoukoliv otázku, nebudou k tomu nuceni – tím jsme eliminovali riziko zkreslování údajů, protože žádná odpověď má v tomto případě vyšší hodnotu než odpověď smyšlená.

Samotné nahrávky budou ještě rok skladovány v elektronické podobě, poté je smažeme. Zůstanou tak pouze anonymní přepisy s pozměněnými jmény narátorů. Jména jednotlivých narátorů jsme nakonec změnili na MtF – Hana, Dana a Jana, u FtM – Míra, Adam, Saša, Jirka a Tom. Jména jsme vybrali krátká, aby se s nimi lépe pracovalo, a neodpovídají v žádném ohledu skutečnosti.

Uvedení jednotlivých narátorů

První rozhovory jsem natočila s narátory Danou a Tomem, kteří žijí v manželském svazku, oba dva jsou již po přeměně pohlaví. Jako pár na mě působili vyrovnaně a spokojeně. Na příjemném přístupu se jistě podílela i vnitřní spokojenost s jejich partnerským životem. Oba dva v minulosti prošli dlouhodobějšími vztahy, Dana žila v manželství, ze kterého vzešly i dvě děti, Tom své vlastní děti nemá. Dana na mě působila jako dominantnější, energičtější a

velice jistá ve svém projevu. Tom ve společnosti Dany působil nejistější a tišší, když jsme ale přešli k rozhovoru, jeho odpovědi byly pevné a sebevědomější. Oba dva mě velice mile přijali a neměli žádné zábrany odpovědět na všechny moje otázky.

Vzhledem k tomu, že tyto dva rozhovory byly moje první s transsexuálními lidmi, bohužel jsem nepoložila všechny otázky, které jsem později pokládala dalším narátorům. Postupem času se i můj projev ucelil a byla jsem jistější, napadaly mě další zajímavé otázky. V analýze samozřejmě zohledním tento nedostatek. Možná absence některých odpovědí v prvních rozhovorech tedy není způsobena tím, že by narátoři nechtěli odpovědět, ale je to důsledek postupného vývoje mých rozhovorů.

Mezi dalšími rozhovory je téměř dvou měsíční časová prodleva, protože jsem měla potíže s kontaktováním dalších transsexuálních lidí. V tomto směru mi nakonec velmi pomohla MuDr. Hana Fifková, která mi povolila zúčastnit se skupinových sezení „kluků“ a „holek“. Pojmenování „kluci“ (FtM) a „holky“ (MtF) doktorka Fifková používá nejen při sezeních, ale i tak běžně nazývá své pacienty. I mně takové pojmenování připadá přívětivější než transsexuální muži a ženy nebo FtM a MtF. Během sezení tak panuje i příjemnější atmosféra. Musím i uvést, že jsem se zde necítila nežádaná ani „navíc“.

Setkání s narátorem Mírou bylo opět velmi milé. Rozhovor byl časově nejdelší a nejobsáhlejší, narátor se mnou ještě dále komunikoval přes emaily, kde doplnil další zajímavé informace o své osobě a životě v roli biologického pohlaví. Jedině on má z mužů vlastní dítě, takže proměnu nastoupil i v nejvyšším věku. K vykreslení jeho osoby bude nejlepší použít citaci z emailu: *„Včera jsem o všem hodně přemýšlel, co jsem Ti to tam naplkal a jestli jsem nemlel blbosti... a pořád jsem měl takový nejasný pocit, jakože jsem na něco dost zásadního zapomněl, co je spojený ryze s mou osobou, něco, co se vlastně nikde jinde než u TS nemůže vyskytnout a dělá zkušenosti, prožitky i možnosti tranďáka právě jen a jen v tomhle originální a nepřenositelné.“*... *„Viš, jak jsme na začátku mluvili jen tak bez nahrávání a já Ti říkal o tom, jak mám ty zkušenosti a pocity z obou břehů a jak jsem sám v šoku, že člověk náhle může proniknout do jinak neproniknutelných pochodů myšlení druhého pohlaví, jak už chápu, proč se chlapi otáčej za hezkou ženskou, vždyť je to reflex nepodmíněný, protože v tu chvíli tak zavelel testosteron...atd.“*... *„co si myslím, že můžu já přinést do vztahu. Takové to - spolehlivost, něhu, oddanost, být se jak lev za pro svou lásku a udělat pro ni všechno na světě... to je sice krásný a pravdivý, ale asi Ti to řekne každéj druhej, protože si to o sobě fakt myslí. Ale já bych chtěl, aby tam vedle tohohle všeho bylo hlavně vyznělo následující a vlastně nejpodstatnější a mě charakterizující: **Vzhledem k tomu, že jsem se - at' chci či ne - narodil jako ženská, a speciálně já v tom těle žil hodně dlouhou řádku let, měl jsem čas proniknout***

do ženského myšlení v různých etapách vývoje, poznal jsem na vlastní kůži, co mi vadí a bytostně štve, co postrádám ve vztahu, co nejsem tomu druhému pohlaví schopnej vysvětlit, protože ty mozkový závity máme prostě nastavený každý jinak, cítil jsem na vlastní kůži, co mně ubližuje v partnerství, co nepromíjím a co můžu tolerovat... A to jsem samozřejmě s testosteronovou invazí nezapomněl. Takže já jsem schopný ženě svého srdce myslím hodně moc rozumět, hodně jí naslouchat, protože to ženy ve vztahu postrádají, jsem schopný a přístupný s ní mluvit o jejích strastech a nárcích, tužbách i potřebách a chápat je, rozumět zdánlivým "rozmarům", protože já už byl žena! jsem schopný se vcítit do stavu její mysli a chápat, proč uvažuje tak, jak uvažuje, co jí zraní a co potěší... a jít tomu všemu naproti. Tak tohle si myslím, že je moje velká deviza a vklad do partnerství, kterou žádný "normální" biologický chlap nemůže nabídnout, dokonce ani mladí trandáci, kteří si neprošli padesátiletým peklem opačné identity. A vzhledem k tomu, že já jsem vůči ženám hodně empatický týpek 😊 a je mi s nimi dobře a přirozeně, tak si myslím, že bych mohl být skoro "ideálním" partnerem jak z vysněných ženských příběhů, který své milované plní přání ještě než ho vysloví a chová s k ní tak, jak se ani v žádném zamilovaného románu alá červená knihovna nepíše 😊. " ... „ale chtěl bych, abys tohle zaznamenala, patří to ke mně, je to součást mého Já a hlavně k transsexuální skutečnosti. A je to vlastně jedna z mála "výhod", kterou v této souvislosti mám. Vlastně jediná 🍀. "

Narátor Míra souhlasil s tím, že uvedu část z jeho emailu, protože se domnívám, že já sama nemohu popsat duši těchto lidí lépe, než oni sami. Nezainteresovaný člověk možná transsexuálním lidem přisuzuje až příliš negativní život a psychické trauma. Zrovna v oblasti partnerského života to ovšem, jak vidíme, může přinést alespoň nějaké obohacení a pochopení potenciálních partnerů a partnerek. Jak mi řekli i narátoři Tom a Dana, kteří spolu žijí, tím, že si oba dva prožili ve vztahu i role opačného pohlaví, v soužití pak dokážou zastat obě dvě role co se týče péče o domácnost a rodinný život.

Jako čtvrtý v pořadí proběhl rozhovor s narátorem Adamem. Tento muž na mě vzhledem, vystupováním a přesvědčením působil nejvíce „mužsky“. Jeho nasazení dotáhnout proměnu do konce je z mého pohledu nejsilnější a pramení z největší touhy žít a existovat pouze v mužské roli. Narátor bez problémů odpověděl na všechny otázky. Rozhovor sice nebyl časově dlouhý, ale obsahem informací je srovnatelný s ostatními. Odpovídal na otázky přímo a s přesvědčivou pevností svých odpovědí.

Pátý rozhovor s narátorem Sašou byl časově na nahrávání nejdelší. Při prepisu na mě však působil spíše jako polemika nad obecnými názory. Narátor žije v dlouhodobém partnerském svazku se ženou, společně prošli i jeho proměnou. Proto možná pro něj mé

otázky nebyly aktuální, takže spíše jsme rozebírali jednotlivé pojmy. V oblasti sexuality byl nejméně otevřený, na všechny otázky mi však odpověděl. Z jeho osoby lze cítit, že je vnitřně velmi pevně usazený, spokojený a možná pro něj vůbec řešení mých otázek bylo nedůležité.

Šestý narátor Jirka je klidný, vzdělaný člověk. Vzhledem k tomu, že je vzdělaný v oblasti medicíny, připadalo mi, že mé otázky pojímá opravdu s rozvahou a snaží se odpovědět tak, aby mi ve výzkumu pomohl. V oblasti partnerství je vyrovnaný, o bývalých partnerkách mluvil s rozvahou a klidem. Jako člověk pro mě vyzařoval obrovské charisma, které jistě musí působit i na ostatní ženy a potenciální partnerky, takže, jak i sám uvedl, s nezájmem žen problémy nemá.

Poslední dva rozhovory jsem vedla se ženami. Po sezení u Hanky Fifkové jsem nabyla dojmu, že domluvit rozhovory s MtF transsexuály bude velice složité, obávala jsem se i sebe sama, zda budu schopná citlivě přistupovat k transsexuálním ženám. Následující rozhovory mě však vyvedly z omylu. Obě ženy byly nejen ochotné odpovídat na všechny otázky, jejich přístup byl i velice vstřícný. Narátorka Jana zcela bez ostychu odpovídala na všechny dotazy. Je to velmi vzdělaná žena v oblasti psychologie, se stabilním zaměstnáním a dnes je šťastná v partnerském vztahu s mužem.

Narátorka Hana mě na první pohled překvapila svou atraktivitou a naprosto sebevědomým vystupováním, vyzařující dominancí. Její odpovědi na mé otázky jsem dokázala odhadnout už z jejího způsobu vystupování a první dojmu. Jako žena nemá v oblasti partnerského života žádné potíže s navazováním kontaktu, přičemž partneri většinou o její minulosti fyzického muže nemají ani ponětí.

Všichni narátoři byli z mého pohledu velmi vstřícní lidé, kteří svou transsexualitu považují za problém, který lze vyřešit. Vzorek mých probandů je jistě velmi malý pro zobecnitelné výsledky, ovšem jeden závěr bych si dovolila uvést. Nemohu posuzovat partnerské preference široké skupiny transsexuálních lidí, protože ti jedinci, kteří se za svou transsexualitu stydí, by se mnou rozhovor jistě nepodstoupili. Celá naše setkání probíhala v přátelském duchu, což si myslím je i důležité proto, aby se lidé otevřeli. Jsem si ale jistá, že pro ty, pro které je tato otázka bolestnou životní strastí, takoví lidé nepovedou intimní rozhovor s mladou studentkou vysoké školy. Jeden z narátorů mi řekl, že aby se vůbec v transsexuálním člověku zlomil pocit studu a rozhodl se otevřít, musí opravdu, opravdu cítit naprostou loajalitu a profesionálnost svého terapeuta nebo lékaře. Proto je můj vzorek transsexuálních lidí omezený právě tím, že tito lidé jsou sami se sebou srovnání a ochotní se

podělit. Zde může vedle jiných faktorů (osobnost, okolí) hrát roli i to, že všichni jsou již minimálně léčeni hormony. Pro upřesnění tedy považuji uvést za důležité, že:

Dvě ze tří MtF již absolvovalo přeměnu pohlaví. Narátorka Hana je již sedm let ženou, narátorka Jana v květnu 2010 absolvovala schvalovací komisi pro operativní přeměnu pohlaví.

Čtyři z pěti FtM jsou již po přeměně pohlaví, jeden v průběhu procesu hormonální léčby. Narátoři Míra a Adam jsou téměř čerstvě po operaci, narátor Saša déle než rok. Narátor Tom absolvoval proměnu pohlaví cca před pěti lety, narátora Jirku operace teprve čeká.

V této fázi léčby jsou již tito lidé se sebou samými mnohem lépe srovnání, dosahují tak postupně sebe sama. Proces coming outu již mají všichni za sebou, což je jistě důležité uvést i pro výsledky mé práce.

Analýza a interpretace rozhovorů

Vzhledem k tomu, že náš výzkum se týká partnerských preferencí, považují za důležité nejprve uvést partnerský stav narátorů a narátorek. Všechny tři ženy MtF jsou nyní s partnerem mužského pohlaví. Narátorka Dana žije v manželství s též transsexuálním mužem a jedním z našich probandů, Tomem. Narátorky Hana a Jana mají též stabilnějšího partnera. Z FtM je nyní v trvalém partnerském vztahu ještě Saša (10 let). Adam a Míra v době rozhovoru byli krátce po operační přeměně a tedy v rekonvalescenci a partnerky zatím nemají. Hledají však vztah dlouhodobý a pevný. Narátora Jirku nyní čeká operace a navíc za sebou má dlouhodobý vztah s lesbickou ženou. V průběhu rozhovoru zrovna řešil potíže s momentální partnerkou, ale na nějaký čas dopředu, minimálně v procesu přeměny, by radši zůstal bez trvalejšího vztahu.

1.Okruh : Sexuální orientace

Všichni dotazovaní uvedli svou sexuální partnerskou orientaci heterosexuální ke svému psychickému pohlaví. Nejprve jsem se zeptala na sexuální preferenci – „*Jaké pohlaví vás jako partner přitahuje?*“ Poté, pro utvrzení, jsem položila otázku ve smyslu „*A je to výhradně toto pohlaví?*“ Dvě ze tří narátorek uvedly, že před proměnou měly partnerské vztahy (prošly i manželstvím) s ženami, ale po přeměně již preferují jednoznačně muže. Žádná s transsexuálních žen MtF neuvedla, že by v minulosti prožila vztah s homosexuálním mužem.

Narátorku Danu jako pohlaví, které jí partnersky přitahuje, uvedla muže. K ženám jí pojí více sociální pouto, má si s nimi více co říct. Svoji přitažlivost k mužům si uvědomovala již před proměnou, ale vzhledem k tomu, že se za to styděla a obávala se, že by mohla být považovaná za homosexuála, žila v manželství se ženou, se kterou zplodila v mužské roli i děti. Po přeměně si svoji sexuální orientaci k mužům přiznala a tím si zpětně uvědomila i své touhy z minulosti. Přiznává, že se v minulosti mohla jevit jako homosexuální. Dnes žije v manželství s transsexuálním partnerem, mužem. Narátorku Janu v současné době přitahují jednoznačně muži. „*Výhradně muži.*“ Ovšem dříve, před hormonální léčbou jí jako partneři přitahovaly ženy. Narátorka Hana: „*Jsem absolutně normálně vyvinutá heterosexuální žena,*

takže jsem na chlapy.“ „Čistě, výhradně a jenom.“ Z našeho rozhovoru bylo jednoznačně cítit, že narátorka je silně přitahována maskulinními muži. Neuvedla, zda v minulosti prožila nějaký vztah se ženou. V době natáčení však velmi přesvědčivě a jistě preferuje muže.

Transsexuální muži FtM na mě působili ve svých sexuálních preferencích jistější než ženy MtF (kromě narátorky Hany, jejíž orientace je pevně ukotvená). Pouze jeden narátor uvedl z minulosti sexuální vztahy s muži. Tyto styky mu však přesto nepřinášely uspokojení a nedokázal v nich déle fungovat. Ostatní muži ve svých výpovědích muže žádným způsobem neuvedli.

Narátor Míra: Celý život je přitahovaný ženami, ale uvedl i sexuální zkušenosti s muži: „*Vždycky to byly jenom ženský, ale netvrdím, že jsem neměl chlapy. Ale to bylo právě z důvodu toho, že jsem se snažil odpovídat své roli, v který jsem se narodil, a vlastně to byla kamufláž mě samotného přede mnou. A jako měl jsem, ale je pravda, že nějaké speciální požitky jsem z toho teda neměl, ale myslel jsem si, že je to tak v pořádku, že je to správně. Chtěl jsem mít partnera a chtěl jsem mít rodinku a chtěl jsem prostě se zařadit mezi takovou tu normální, přirozenou rodinu.*“ Přes uvedenou citaci však muži narátora partnersky nepřitahují. Narátor Adam: Partnerská preference jsou ženy. Narátor mě nenechal na pochybách, že jsou to pouze ženy. „*Výhradně.*“ Narátor Jirka uvedl též jednoznačně ženy, ovšem zajímavé je, že jako jediný zmínil sexuální orientaci partnerek. „*Jsou to čistě a výhradně ženy heterosexuální.*“ Považuje za důležité uvést heterosexuality svých partnerek, protože ve vztazích transsexuálních mužů se často před proměnou vyskytují lesbické vztahy. I tento narátor takové vztahy měl, ovšem po proměně a hormonální léčbě se domnívá, že v jeho případě takové vztahy již nefungují. Proto svou partnerku hledá mezi heterosexuálními ženami, aby v tomto svazku vystupoval jako heterosexuální muž, ne jako lesbická žena. Narátor v minulosti prožil dlouhodobý vztah s lesbickou ženou, jejich vztah však narátorovu proměnu v muže nepřekonal. Jeho preference jsou dnes tedy heterosexuální ženy. Narátor Saša jako partnerky preferuje jednoznačně ženy. Nyní funguje v dlouhodobém partnerském svazku se ženou a společně prošli i jeho proměnou a žijí jako heterosexuální pár muž a žena. Narátora Toma jako partnerky ho přitahují pouze ženy. Uvedl, že v minulosti prožil i jisté sexuální zkušenosti s muži, ale takové vztahy byly experimenty a rozhodně ho neuspokojily. V minulosti navazoval lesbické vztahy, dnes žije již delší dobu v manželství s transsexuální partnerkou, ženou.

2. Okruh: Definice atraktivity

Každý blok otázek jsem otevřela základním dotazem, jak tázaní vůbec vnímají samotný pojem *atraktivita*. Za prvé proto, abychom si ujasnili, o čem je řeč. Za druhé jsem se tak dozvěděla jejich první asociace na dané téma. Můj dotaz ohledně atraktivity směřoval narátory tak, aby vyjádřili, co si pod tímto pojmem představí, jak mi jej vysvětlí ze svého pohledu.

Narátorka Dana: *„Atraktivita je, že je někdo dejme tomu udržovanéj, fotogenickej, nějakýma věcma na sobě sympatickej. To znamená třeba, že tvář má sympatickou nebo něčím tím, co má na sobě.“* Narátorka popsala své obecnější vnímání toho, co je podle ní atraktivita, podle čeho by posuzovala atraktivního člověka. Nepopsala fyzickou krásu člověka, ale spíše sympatie, celkový dojem osobnosti. Narátorka Jana mi atraktivitu uvedla tak, jak vnímá ona atraktivního muže. Pojem nevysvětlila obecnější charakteristikou jedince, ale jako vlastní vnímání atraktivního muže. Vedle fyzického vzhledu posuzuje mužskou atraktivitu významně i podle vyzařujícího intelektu. *„...postupem času mě musí ten člověk upoutat znalostma, rozšířeným obzorem na poznatky, na informace, na situaci a dění ve světě, prostě obzor. Já bych to řekla vlastně intelekt.“* Narátorka Hana si v první řadě pod atraktivitou vybaví fyzickou krásu. Odpověď pojala jako popis fyzicky atraktivního muže ze svého pohledu.

Dvě transsexuální ženy MtF pojem atraktivita vnímají tedy spíše jako to, co celkově vyzařuje z osobnosti partnera. Ať už jde o intelekt nebo sympatie. Fyzická krása zde jistě svou úlohu má také. Oproti nim stojí popis narátorky Hany, pro kterou se zdá být fyzická atraktivita muže důležitější. To může být způsobeno i podstatně vyšším sebevědomým ohledně své vlastní atraktivity a tedy i větší šance u atraktivních mužů, stejně tak nejvýraznější sexuální touhou ze všech dotazovaných.

Narátor Míra atraktivitu uvedl nejprve jako určitý všeobecně vnímaný ideál fyzického vzhledu. Jeho vlastní pojetí se však od tohoto proudu odlišuje. Své vlastní představy o atraktivitě neumí definovat - *„...pro mě to musí takzvaně „cinknout“.“* Atraktivitu své potenciální partnerky pak posuzuje dle určitého společného vyladění, humoru, chytrosti. Popsal mi v odpovědi na tuto otázku i určité konkrétní představy o fyzicky atraktivní ženě ze svého pohledu. Narátor Adam uvedl určité osobní kouzlo člověka (ženy). *„Nemusí to bejt hvězda filmovýho plátna, ale musí mít něco v sobě, nějakou jiskru.“* *„... když se na ní podívám, tak z ní musí vyzařovat takovýho něco milýho, příjemnýho.“* První asociace narátora Saši se také netýkaly vzhledu, ale nějakého kouzla, ženskosti. Uvědomuje si nějaký ideál krásy, ale není to ONO, proč se zamiluje. I narátor Jirka uvedl celkovou osobnost ženy. Vedle

ni jde ruku v ruce i fyzická krása, kde klade důraz především na vyzařující femininitu. I narátor Tom vidí atraktivitu partnerky spíše v osobnosti „*Většinou se jí dívám do očí, abych viděl, co ona cítí nebo co ona si myslí. A pak se teda dívám na to, co mě zajímá. Jako chlapa.*“

Muži FtM tedy za atraktivitu považují určité osobní kouzlo ženy. Všichni mluvili o partnerkách v ženském rodě, tedy popisovali atraktivitu ženskou. Jistě je pro ně důležitá fyzická stránka, ale partnerčinu atraktivitu podle toho v první řadě neposuzují.

Celkově se tedy domnívám, že lze říci, že narátoři z našeho výzkumu až na narátorku Hanu popsali pojem atraktivita jako určité kouzlo a jedinečnost osobnosti. Uvědomují si obecnou charakteristiku moderní krásy, ovšem z vlastního pohledu to není určující fakt při posuzování atraktivity jedince.

2. Okruh A - Znaky Fyzické atraktivity

Po vymezení diskutovaného pojmu jsme se zaměřili nejprve na fyzickou atraktivitu. Otázky bych zde rozdělila do dvou částí, tedy na znaky podle narátorů atraktivní a na ty neatraktivní. Pokládala jsem i doplňující otázky ohledně jednotlivých částí těla, obličeje a postavy.

Nejprve se tedy podíváme na to, co dotazovaní považují na partnerech za atraktivní:

Narátorka Dana považuje za atraktivní u mužů výraz v obličeji a řeč těla. Celkově upřednostňuje pěknou tvář před postavou a výškou partnera. Všechno by mělo být úměrné k její postavě, výšce i věku. Partner nemusí být „*svalnatý kulturista*“, ale preferuje „*nějaký tělo*“. Podrobnější popis sama nevedla. Ani narátorka Jana nebyla ve výčtu atraktivních rysů na partnerovi příliš sdílná. Zmínila jen sportovní postavu a oblečení. Když jsem se blíže ptala na jednotlivé části, odpovědi byly jednoslovné, jakoby to nebylo důležité. Při popisu atraktivního obličeje uvedla takový, ze kterého je znatelná inteligence, nadhled a jistota, ne fyzické znaky. I v tomto případě se výpověď narátorky Hany výrazně odlišuje, což potvrzuje větší důraz kladený na fyzickou krásu muže. Hana odpověděla: „*musí být vysoký, krásný oči, hezkej úsměv, zdravý zuby. Ostatní už se dá přejít.*“ Atraktivitu posuzuje podle znaků maskulinity, tedy vysoký, mužný, dominantní typ mužů, u kterých cítí pocit ochrany a jistoty. Jako jediná z dotazovaných posuzuje partnerovu atraktivitu spíše podle postavy než obličeje. Celkově její odpověď byla mnohem obsáhlejší, energičtější a důraznější. Ostatní dvě narátorky u mě vyvolaly dojem, že fyzické znaky nejsou při výběru partnera zvláště důležité. Co se týče výšky partnera, narátorka Jana i Hana preferují muže vysoké, vyšší než ony samy.

Narátorka Dana zmínila, že příliš velký velikostní rozdíl by mohl způsobit ve vztahu potíže, vzrůstem malé muže neodsuzuje, ale preferuje zhruba stejnou výšku partnera.

FtM muži byli ve výčtu fyzických předností partnerek sdílnější, takže si troufám uvést, že je pro ně fyzická stránka žen důležitější. Významný rozdíl to ale není. Vcelku se shodli na tom, že považují za atraktivní femininní ženy. Narátor Saša: „*Musí bejt rozkošná prostě.*“ V posuzování krásy hraje ve finále větší roli vzhled obličeje, který doplňuje celkovou vizáž. V obličeji všichni zmínili jako důležitý úsměv a oči. Narátor Míra: „*...ten úsměv je jenom její a patří k ní. Podle toho já jí identifikuju a to mě přitahuje, a tak jsem zjistil, že ten úsměv je pro mě hrozně důležitý.*“ Tři narátoři považují za přitažlivější tmavší typ žen, jeden uvedl severský typ. Když jsem se zeptala na to, zda jsou nějak důležité vlasy ve vnímání atraktivity, shodli se na preferenci delších vlasů, protože jsou ženštější. Co se týče postavy, narátor Jirka například uvedl jako jediný preferenci pro vyvinutější poprsí a ženské tvary, narátorovi Mírovi na tom nezáleží a ostatní prsa nezmínili. U postavy se ideální představy různily, ale celkově všichni upřednostňují průměr, extrémní vyzáblost nebo tloušťku označují jako neatraktivní. Co se týče výšky, všichni (kromě narátora Toma, u kterého odpověď bohužel není) by se cítili lépe vedle stejně vysokých nebo o něco menších partnerek. Zásadní význam ve výběru to však nehraje, spíše zmínili obavu, zda by to nevadilo partnerkám. Narátoru Mírovi se více líbí ženy vysoké, ovšem ke své výšce si nakonec lépe představí ženu podobně vysokou.

Postupně jsem do otázek na vnímání atraktivity zařadila i důležitost hlasu a hlasového projevu, takže nakonec jsem dostala odpověď od sedmi narátorů – dvou MtF a pěti FtM. Narátorka Jana preferuje hlas příjemný, melodicky znějící. Barva hlasu pro ni má význam jako součást neverbální komunikace, kde hlas doladí pozici těla. Narátorku Hanu odpuzují pisklavé hlasy „*Vůbec všechny takové gayovské odstíny, nesnáším to.*“ Pro narátory Míru a Jirku hraje ve vnímání celkové atraktivity určitou roli barva hlasu, stejně tak i pro narátora Sašu. Narátor Adam a Tom zmínili ohledně hlasového projevu spíše obsah – Adama odpuzuje vulgární mluva, Toma znatelná nevyzrállost.

A jak starého partnera si po svém boku dotazovaní transsexuální lidé představují? Dvě MtF uvedly věk plus mínus k tomu svému. Narátorka Hana pak preferuje muže mladší, maximálně stejně staré, třicátníky. Starší muži jí připadají jako „*strejda*“. Roli zde hraje silně negativní vztah k otci, kterého si pamatuje právě jako čtyřicátníka, proto všechny muže podobného věku nyní „*nesnáší*“. „*Proto já беру všechno co je pod, protože tam vidím nějakou partnerskou možnost.*“

Pojetí otázky zda je pro dotazované důležité, aby jejich partner nějakým způsobem pečoval o svůj vzhled, se poměrně výrazně odlišovalo :

Nejprve se podíváme na odpovědi MtF. Narátorka Jana krátce odpověděla „*Je to důležité.*“ Narátorka Dana preferuje na mužích „bříško“, což považuje i za určitý projev toho, jak by měl muž vypadat. Na péči o vzhled klade největší důraz narátorka Hana. Při natáčení cvičných rozhovorů, a když jsem tuto problematiku diskutovala s mnoha ženami v zaměstnání, téměř všechny uvedly jako významnou tělesnou vůni partnera. Ve skupině transsexuálních žen MtF ji uvedla pouze narátorka Hana. Preferuje muže oholené, svalnaté, voňavé. Zmínila i metrosexuály, kde extrém jí nepřitahuje, ale je to lepší varianta než zanedbaný muž: „...*takový ty metrosexuálové co se léčej pod maskama a maj vytrhaný obočí, to už jako čeho je moc, toho je moc.*“ „*Spousta mých kamarádek je odsuzuje a já jim říkám „Vy jste tak blbý.“ Fakt, v sexu jsou takový vyholení, voňavý, prostě to je samá radost.*“

FtM odpovědi lze rozdělit do dvou směrů – na líčení žen a základní péči o čistotu a upravenost. O preferenci čistoty není pochyb, ale tři nátoři uvedli, že preferují na ženách spíše přirozenost. Narátor Saša vyloženě vede svou partnerku k tomu, aby se nelíčila, netrávila čas nad upravováním sebe sama, protože to sám považuje za zbytečnou ztrátu času, který nemohou trávit spolu. Narátor Tom si uvědomuje, že jeho partnerka je nalíčená atraktivnější, ale „*pak jakoby tím tu svojí přirozenost nějak potlačí.*“ Narátoru Mírovi je nesympatické, když člověku záleží jen na tom, jak vypadá. Odradí ho, když je žena na dálku příliš cítit parfémem a je výrazně nalíčená. Preferuje na partnerkách přirozenost. Podle narátora Adama na sobě některé ženy musí zapracovat víc, než jiné. „*To je těžký, některý holky to ani nepotřebujou, se sebou něco dělat a některý holt musej.*“ Narátor Jirka přímo uvedl, že má rád, když je na ženě vidět jak o sebe pečuje: „*A to si myslím, že je ten typ ženy, který se mi líbí, že ta ženskost která z ní vyzařuje je i o tý péči, kterou ona sobě dává.*“

Když jsme tuto otázku do rozhovoru zařazovali, předpokládali jsme, že vzhledem k povaze transsexualy bude vzhled pro tázané důležitý. Nakonec byl ale spíše opak pravdou. Dospěla jsem k závěru, že právě proto, že si samotní transsexuální lidé často nepřipadají atraktivní, nehraje fyzický vzhled významnou roli ani při posuzování partnerů. Toto tvrzení potvrzuje i fakt, že nátoři Jirka a Hana, kteří na mě působili jako nejsebevědomější a u partnerů mají největší úspěch, považují péči o zevnějšek u partnera za důležitý – ve smyslu cílené péče tak, aby jedinec „vylepšil, co mu příroda nadělila“. Zdá se, že vyšší sebevědomí souvisí s kladením vyšších nároků na fyzickou atraktivitu potenciálních partnerů. Jako kdyby si sebevědomější člověk mohl klást v tomto směru vyšší nároky, protože má šanci na úspěch i u vybíravějších partnerů. Transsexuální lidé jakoby vnímali tělesnou schránku člověka jako

méně významnou. Určitá přitažlivost jistě svou roli hraje, ale důležité je to, co má člověk uvnitř. Nerada bych, aby tento závěr vyzněl jako otřepaná fráze. Sama jsem z chování a myšlení transsexuálních lidí neměla vůbec pocit, že bych se nebavila s „normální ženskou“ nebo „normálním chlapem“. Jejich tělo je jim po dlouhou dobu ale spíše nepřítelem a po přeměně nedosáhnou nějakých fyzických ideálů, přesto jsou šťastní, protože k nim okolí konečně přistupuje tak, jak se cítí... Možná právě po všem, čím prošli, nepovažují fyzickou stránku za významnou, protože pod ní se může ukrývat něco docela jiného. O tom ví jistě své. Proto posuzují krásu obličeje podle úsměvu, očí, výrazu. To jim napoví, jaký je člověk uvnitř víc, než konfekční velikost. Tím samozřejmě nechci říct, že nemají představy o kráse, a o tom, co je přitahuje.

Další otázkou byl důraz kladený na partnerovo oblečení, zda hraje nějakou roli při posuzování atraktivity partnera, případně jaké oblečení narátorky preferují na svém protějšku.

Všechny tři ženy MtF kladou na partnerovo oblečení určitý důraz. Líbí se jim muži upravení, vkusně oblečení, čistí. Narátorka Jana vidí i ve způsobu oblékání určitou projekci nositelova intelektu. *„Já třeba nesnáším bytostně, když má chlap kapucu, ty boty s kapucou a kšiltovkou a je to ušpiněný a takový věci. Ale když ten chlap je oblečený slušně, když si i v osobním volnu vezme džínny, tričko a polobotky, tak to o něčem vypovídá. Má v sobě nějaký řád, že chce nějak vypadat, nějak se cítit.“* Narátorka Hana preferuje vzdušné oblečení jako kraťasy a boty žabky. Muži v dobře padnoucím kvalitním obleku jí připadají sexy. Celkově lze z její výpovědi usoudit, že oblékání a styl u ní hrají důležitou roli při posuzování atraktivity jednotlivce.

U FtM pouze narátor Tom odpověděl krátce *„Vůbec.“* Narátor Adam neposuzuje oblečení podle módních značek, ale podle toho, jak ženám padne a jaký mají vkus. Pokud je podle něj žena krásná, *„vypadá dobře i v teplákách.“* Narátor Saša preferuje určitý průměr, extrémní *„přepěstění“* nebo *„extra strašidlo“* zaznamená, ale pokud oblečení ženy spadá do širšího průměru, vědomě šaty na ženách neposuzuje. U narátora Jirky se projevuje preference femininních znaků na ženách i v oblečení. Líbí se mu oblečení podtrhující ženskost a také to, jak si jeho nositelka na sebe umí vybrat šaty, které se hodí k její postavě.

Blok fyzické atraktivity partnerů uzavírá dotaz na znaky fyzicky neatraktivní, co by dotazované po fyzické stránce odradilo:

Dvě narátorky po fyzické stránce vyloženě odpuzují zanedbaní, špinaví muži. Narátorka Jana: *„...silně nesnáším chlapy, který jsou takový ty pivní typy. Ty pivní bříška,*

který jsou zarostlý ne proto, že je to módní, ale protože se jim nechce holit.“ „...choděj doma v takovejch těch vytahaných trenkách, vytahaných tilkách, s pupkem. Takovýhle věci já absolutně nesnáším. Nesnáším to i na sobě předtím.“ Narátorka Hana: *„Jako nesnesu dredy, tahleta hniloba, já prostě mám pocit, že oni smrděj. Nesnáším knír.“* „Dlouhej knír, já v tom vidím hned zaschlej jogurt a cigára a panák a teď to mám políbit? No fuj, já bych se z toho zbláznila.“ Také jí odpuzují skinheadi a lidé, ze kterých vychází agrese. Zajímavá byla odpověď narátorky Dany, která po delším rozmýšlení uvedla nahotu: *„Ten chlap když se svlíkne, tak ztratí kus své identity...“* Spolu s narátorkou Hanou uvedly, že od muže potřebují cítit oporu, ale ne tolik fyzickou, jako spíše psychickou.

Narátor Tom neuvedl nic, co by mu na partnerce připadalo po fyzické stránce neatraktivní. Fyzický vzhled je pro něj celkově nevýznamný. Narátor Míra se déle rozmýšlel, nakonec uvedl obezitu a spolu s narátorem Sašou silně nalíčené ženy. Odpuzuje ho i extrémně výrazný parfém a kuřácky. Narátoři Saša a Adam jako neatraktivní uvedli ženy, které o sebe viditelným způsobem nepečují. Adam: *„...nechat něco přírodě a nedbat o sebe, to už je rozdíl. Musí bejt vidět, že prostě ta holka o sebe dbá.“* Saša dále považuje za neatraktivní jakýkoliv extrém. Vedle zanedbanosti i extrémní péče a styl.

Celkově lze tedy shrnout, že nějakým způsobem všichni dotazovaní uvedli, že vyžadují u partnera viditelné dodržování hygieny a přirozenou péči o zevnějšek tak, aby jedinec působil upraveným dojmem. Muži ocení slušivě oblečenou a nalíčenou ženu, ovšem extrém v tomto směru považují spíše za neatraktivní. Ženy kromě zanedbané hygieny jiné extrém neuvvedly. U tří FtM mužů jsem se zeptala samostatně na otázku, zda je pro ně u partnera důležitější psychická nebo fyzická stránka a dva z nich hodnotí jako významnější psychickou stránku partnerky. Třetí uvedl, že se zamiluje a nakonec ani neví proč tomu tak je. Podle dalších odpovědí a celkového rytmu rozhovoru si ale dovolím uvést, že se jeho důraz klaní také spíše k psychické stránce partnerky.

2. Okruh B – Znaky psychické atraktivity

Narátorka Jana znovu zahrнула pozitivně hodnocené povahové rysy pod intelekt: *„A pod ten intelekt já zařazuju úplně všechno. Prostě přehled, nemusí rychle odpovídat, ale aby odpovídal správně.“* „Úplně všechno co se týká vzdělání, toho obzoru, toho vědomostního, toho chování...prostě intelekt.“ Narátorka Dana si vedle sebe představuje nejlépe spolehlivého, pohodového partnera, který by určitě měl být tolerantní. Narátorka Hana znovu

popsala maskulinní typ muže. Imponuje jí mužská odvaha ženu oslovit, zdravé sebevědomí a určitá vyzářující dominance, že by jí dokázal zkrotit. Dále oceňuje rozumné a zábavné muže, kteří jí umí rozesmát. Celkově povahové rysy shrnula jako „*přírodní šarm vycházející z toho člověka*.“ První asociace transsexuálních žen MtF se tedy poměrně odlišovaly, spojitost vidím pouze v určité přirozené inteligenci. Upřednostňované povahové vlastnosti by se daly poměrně snadno odvodit z preferencí fyzických znaků mužů.

U FtM pozorujeme shodu v některých preferencích – narátoři považují za atraktivní rozumné partnerky. Narátor Tom: „*Určitě rozum*.“, narátor Adam „*cílevědomost*“. Tři narátoři – Adam, Míra a Saša preferují „*holku do nepohody*“, „*sympat'andu*“ a smysl pro humor. Narátor Jirka pak stejně jako ve výše uvedených fyzických preferencích upřednostňuje u žen v psychické charakteristice vyzářující ženskost a jemnost. S tím podle něj souvisí i určitá submitivita, kterou nyní (možná následkem hormonální terapie – důraz na submitivitu pocítil až jako následek léků) u žen přímo vyhledává. V preferenci submitivity se shoduje s narátorem Tomem, v jemnosti partnerek s narátorem Sašou. Narátor Míra naopak u žen obdivuje sebejistotu a dominanci, bojovnost za sebe sama. Narátor Saša má rád partnerské hry a nejistotu u začínajících vztahů, Narátor Míra tyto hry naopak uvedl jako negativní, cítí se díky ženskému rádoby odmítání nejistý. Abychom tedy shrnuli, tři narátoři preferují pohodové, rozumné ženy se smyslem pro humor, dva uvedli ve svých preferencích vyzářující submitivitu, dva znatelnou ženskost. Narátoři Míra a Tom uvedli, že je na ženách přitahuje určitá dominance. Tom je sám neprůbojný a potřebuje někoho, kdo ho vyprovokuje, aby se dokázal vzepřít. Narátor Jirka do výčtu povahové atraktivity jako jediný zahrnul i vzdělání ženy, což ale mohlo být na základě nedávných negativních zkušeností s partnerkou nižšího vzdělání.

Jak je tedy samotné vzdělání partnerů pro narátory významné?

U narátorky Jany jsem nakonec přímo otázku na vzdělání nepoložila, protože z našeho rozhovoru bylo jasně cítit, že intelligence partnera a jeho vědomostní rozsah je pro ni jedním z nejdůležitějších kritérií při výběru. Narátorka Hana na vzdělání muže nehledí: „*To mně je absolutně jedno*.“ Pokud partnera miluje a umí se s ním smát, nezáleží jí na jeho vzdělání. Narátorka Dana považuje za důležité, aby mezi partnery fungovala kvalitní komunikace. Svůj „*záběr*“ považuje za široký, proto hledá takové partnery, se kterými se má „*o čem bavit*.“ Nemám z její odpovědi pocit, že by záleželo přímo na partnerově vzdělání, ale spíše na obecném přehledu a určité přirozené inteligenci.

Jako jedinému z FtM narátoru Tomovi na vzdělání nezáleží vůbec. Později však uvedl, že preferuje vzdělanější partnerky než je on sám. Na rozdíl od něj narátor Jirka považuje vzdělání ženy za důležité. Jeho bývalé partnerky vzdělané byly a díky tomu měli i mnoho společného. V nedávné době Jirka zažil nepříjemné zkušenosti s méně vzdělanou partnerkou a díky tomuto zážitku si uvědomil, že je to pro něj důležité. Narátora Adama přitahují „*hodně chytrý ženský*“, které nepoučují a vědí kdy přestat. Onu chytrost, stejně jako narátor Míra, neposuzuje podle počtu univerzitních titulů. Obecně se rád obklopuje přirozeně inteligentními lidmi, od kterých se může něco naučit. Podle narátora Míry partnerka nějaké IQ mít musí. Společně s narátorem Jirkou se shodli na tom, že by vedle sebe nemohli mít partnerku, jejíž životní náplní je starost o domácnost a dále se o nic nezajímá. Mírovy bývalé partnerky byly vysokoškolačky, ale považuje to spíše za náhodu. Podle narátora Saši vzdělání důležité příliš není, umí si představit život s partnerkou vyššího i nižšího vzdělání. Nakonec přeci jen upřesnil, že by „*nesměla bejt blbá*“, obecně alespoň prý středoškolské, vysokoškolské vzdělání.

Celkově můžeme shrnout, že význam kladený na partnerovo vzdělání závisí na tom, v jakém okruhu lidí se narátor pohybuje a jakého vzdělání dosahuje sám. Čím vyšší měli narátoři nároky na partnerovo vzdělání, úměrně k tomu působili sofistikovanejším dojmem a pravděpodobně byli i vzdělanější.

Zajímal nás i význam pracovní pozice partnera a vůbec jeho přístup k práci:

Pro MtF Janu je zaměstnání partnera důležité v tom smyslu, aby nějak odpovídalo i její úrovni. Pro spokojený vztah je podle ní důležité, aby oba partnery práce naplňovala. Narátorka Dana preferuje partnera se zaměstnáním, které má nějaký smysl. Dovede si představit partnera s vyšším postem, zde se však obává určité přetvářky, která podle ní z vyšších postů vychází. Ideálně by si představovala někoho, kdo pomáhá jiným. Důležité pro ni je, aby partnera práce uspokojovala a nemyslel na ni po návratu domů. Narátorka Hana je aktivní a velmi zaneprázdněná žena, proto si vedle sebe neumí představit muže, „*Kterej nic nedělá*“. Potřebuje muže s určitou disciplínou, odpuzují jí movití muži, kteří nemohou doložit, kde ke svým penězům přišli. Druh zaměstnání u ní roli nehraje, muž ale musí mít smysl pro povinnosti a zodpovědnost.

Pro narátora Toma pracovní pozice ženy důležitá není, hledá si k sobě partnerku dominantní, což i jeho manželka je a naopak. Narátor Adam je aktivní muž, proto si po svém boku představuje i podobnou partnerku. Vzhledem k tomu, že se mu líbí moudré ženy, teoreticky by tomu mohlo odpovídat i jejich zaměstnání, ale velký význam tomu nepřikládá.

Hlavní je, aby: „...neměla by to být flákačka, to určitě.“ Podle narátora Saši by měl být partnerský rozpočet vyrovnaný tak, aby v případě, že jeden z nich „vypadne“, druhý finance na nějaký čas udrží. Nechtěl by takovou partnerku, která by očekávala, že jí bude žít. Na druhou stranu opačný extrém „*prvoplánové kariéristky*“ mu připadá neatraktivní. Narátor Jirka si za poslední dobu uvědomil, že i zaměstnání partnerky je pro něj důležité. Aby žena nebyla jen „*fyzická schránka*“, potřebuje si jí určitým způsobem vážit. Pokud uvnitř krásné ženy nic nedřímá, jakoby svou atraktivitu ztrácela. Naopak hodnotu partnerky v jeho očích zvyšuje fakt, že si najde takovou práci, ve které je dobrá a naplňuje jí.

Pro shrnutí lze uvést, že narátorům příliš nezáleží na pracovním postu partnera (což potvrzuje výsledky výše zmíněné studie zabývající se seznamkovými inzeráty transsexuálních jedinců, kde zjistili, že zaměstnání nehraje v posuzování a potřebách významnou roli), určitou preferenci pro vyšší post vzhledem k vlastnímu vzdělání a zaměstnání uvedla pouze narátorka Jana. Pro dotazované bylo důležité spíše to, zda partner nějakou práci vůbec má a jaký k ní má přístup. Kladně hodnotili pracovitost a naplňující zaměstnání. Otázka práce jako takové nebyla nijak významná pro narátory Míru a Toma.

Okruh týkající se atraktivity jsme uzavřeli analýzou odpovědí na dotaz, jaké povahové znaky považují dotazovaní u partnerů za neatraktivní. Na tuto otázku bohužel nemám odpověď od narátorky Dany, další dvě MtF se však ve svých odpovědích částečně shodují. Na mužích je odrazuje sobeckost a přehnané projevy vlastního ega, přílišná dominantnost vůči ženám. Narátorka Hana doplnila o takové muže, kteří příliš okázale dávají na odiv svůj majetek a očekávají za to obdiv žen. Nepotřebuje partnera pro materiální zajištění, vše, co potřebuje k existenci, si dokáže zajistit sama. Nehledá muže, který chce mít doma manželku u plotny a rozkazuje. Narátorka Jana uvedla navíc takové rysy, které jsou podle ní právě opakem již zmiňovaného intelektu – arogance, pokrytectví, podrazáctví. Když člověk příliš silně projevuje své ego, tak podle Jany nemá pozitivní vlastnosti.

I u FtM mužů se objevily nějaké shody v hodnocení psychicky neatraktivních rysů. Narátoři Tom a Jirka opět uvedli přílišnou dominanci žen, to, když neumí ustoupit. Narátor Jirka popsal takové znaky, které v jeho očích snižují femininitu partnerky. Nejsou to vyloženě povahové rysy, ale takové projevy, které potlačují ženskost z jeho pohledu: chrápání, silné kuřácky, které si po cigaretě nevezmou žvýkačku, ženy které „nevoní“. Narátor Míra nemá na ženách rád již zmíněné přehánění partnerských her: „...*takový ty fůrečky, ale odcamcat pocamcat. A když je to moc, tak já jsem z toho úplně pryč a nebaví mě to.*“ Narátor Adam

nemá rád ženy líné, které nechtějí pracovat nebo vyrazit někam ven a takové, co „*věčně poučují a drbou*“.

Otázka na to, zda je pro dotazované důležité, jak jejich partner působí na ostatní, jak ho přijímají přátelé a blízcí, přinesla zajímavá pojetí i odpovědi. Transsexuální narátorky se od sebe poměrně odlišovaly, každá otázku pojala trochu jiným způsobem. Pro narátorku Janu je důležité, jak partner po jejím boku působí na okolí. Záleží i na tom, do jaké půjdou společnosti a jak partner pojme své vystupování a chování. Pro narátorku Danu je příjemné, když jí přátelé pochválí výběr partnera, když mezi nimi panují pozitivní vztahy. Nakonec by se ale ve svém výběru nenechala ovlivnit, za svým mužem stojí, protože je to přeci ona, kdo s ním žije. Pokud ovšem partner působí ve společnosti standardně, vše je v pořádku. Narátorce Haně oproti prvním dvěma uvedeným naopak na pohledu ostatních vůbec nezáleží. Pokud mají přátelé s jejím výběrem partnera potíže, nebudou spolu tedy za nimi chodit a kamarády zase nebude zvat k sobě domů. Negativní názor přátel však nenaruší nijak vzájemné vztahy.

Pohled transsexuálních mužů vypadá následovně: Narátoři Tom a Saša názoru okolí na partnera nepřikládají velký význam. Konkrétně Tomovi na něm nezáleží vůbec. Saša má okolo sebe tolerantní skupinu přátel a neumí si představit, koho by musel přivést, aby nastal problém: „*...myslím, že by asi skousli všechno. Což asi skousli, když skousli mě, že jo.*“ Narátor Adam uvítá, když mu přátelé do výběru nebudou mluvit. Pokud totiž respektují jeho, měli by respektovat i jeho partnerku. Popis pojmal spíš jako pohled přátel – pokud se jim partnerka nelíbí, je to jejich názor, ale neměli by jí veřejně kritizovat. Narátor Jirka měl za sebou v době našeho rozhovoru čerstvý zážitek, kdy se jeho partnerka mezi přáteli projevila nevhodně. V tu chvíli si uvědomil, že dokud on sám považuje vše za standardní, je to v pořádku. Ovšem ve chvíli, kdy se partnerka v jeho očích již chová nevhodně a dokonce se za její chování stydí, nastane nepříjemný problém. Pro narátora Míru je přijetí partnerky okolím důležité, protože sám je velmi komunikativní a rád by chodil mezi přátelé i se svou přítelkyní. Rád by s partnerkou sdílel společné známé, chce, aby mezi jeho blízké zapadla, a je to pro něj důležité.

Některé rozhovory probíhaly v takovém duchu, že jsem zařadila i otázku, zda se dotazovaný domnívá, že platí pravidlo „protiklady se přitahují“ nebo je tomu spíš naopak. Narátorky Hana a Jana mají v podstatě odlišný názor. Jana v partnerovi hledá určitý protiklad, jeden v páru by měl mít navrch v jedné situaci a druhý zase v jiné. Povahově by si podle ní partneri měli sednout, ale jeden by měl být vždy dominantní. Nefungovaly by z jejího pohledu

vztahy s velmi odlišným společenským postavením. Narátorka Hana pravidlo protikladů odmítá. Jisté vzrušení to může přinášet v prvotních sexuálních zážitcích, v trvalém vztahu však musí být něco společného – zájmy, způsoby života. Nakonec vlastně narátorky pojaly toto pravidlo spíše jiným způsobem, ale ve výsledku se jejich názory shodují – lidé by vedle sebe měli fungovat tak, aby to oběma vyhovovalo.

Narátor Tom hledá svůj protiklad (sám je submisivní a preferuje dominantní partnerku, má nižší vzdělání a jeho žena by měla mít vyšší). Narátor Saša si v tomto ohledu není jistý. Pokud ale vztah projde zkouškami a lidé spolu stále chtějí být, rozdíl se podle něj během času „utřepou“ a uvidí se dále, jestli spolu dva budou chtít být, nebo budou jejich vzájemné rozdíly natolik nesklobitelné, že se jejich cesty rozejdou. Narátor Jirka nejprve pravidlo protikladů uznával, ale v dlouhodobějším měřítku, když partneři fungují ve vážném vztahu, tak společné zájmy udrží příjemnou atmosféru i ve fázi, kdy opadne prvotní zamilovanost. Nakonec tedy pokud podle něj dva lidi chtějí být spolu a aktivně spolu trávit čas, jistá souhra a společné zájmy vztah upevní.

3. Okruh: Posouzení vlastní atraktivity

Podle našeho názoru závisí hodnocení partnerovy atraktivity i partnerské preference také na tom, jak hodnotí jedinec sám sebe. Jak jsme viděli v odpovědích na význam kladený na vzdělání (kde vzdělanější narátoři měli také vyšší nároky na potenciální partnery), jistý význam v hodnocení sebe sama lze očekávat.

Pouze narátorka Hana z MtF se považuje za atraktivní po fyzické stránce. Její vyšší sebevědomí je znatelné na první pohled, ale vyzařuje tím z ní i určitá dominance, což je věc, kterou podle ní málokterý muž „skousne“ – „*Já má problém s chlapy, protože 90% chlapů se mě bojí.*“ Atraktivní je pro ni pak takový partner, který se i tak odváží ji oslovit. Domnívá se, že muže na ní přitahuje i vyzařující sex appeal. Pokud jde o povahové vlastnosti, ve výčtu zmínila spíše schopnost postarat se sama o sebe, tedy že muže potřebuje jako partnera a ne živitele. Myslím si, že tento rys na sobě sama hodnotí pozitivně, otázkou je, jak to vnímají potenciální partneři. Narátorka Dana se po otázce na vlastní atraktivitu začala smát. Atraktivní podle obecného vnímání krásy se být necítí, ale pro partnera si přitažlivá připadá. V minulosti o sebe více pečovala, protože to zaměstnání vyžadovalo, ale v době natáčení rozhovoru měla problémy s dětmi a cítila se utlumená po hormonech: „*...čili že to teď znamená, že se o sebe miň starám a mně samotný to prostě vadí, necejtím se dobře rozhodně.*“ Ohledně psychické

atraktivitu se cítí jistější. Pozitivní vlastnosti posuzuje podle toho, co na ní má rád její současný partner, tedy dominanci a rozumné přemýšlení, schopnost se svým druhem komunikovat. I narátorka Jana se po dotazu na ohodnocení vlastní fyzické atraktivitu rozesmála. Ve své ženské roli se cítí lépe, protože se tak sjednotila mysl s tělem. Nicméně jako muž byla přitažlivější, dnes má kvůli postavě nižší sebevědomí. V oblasti psychické atraktivitu se cítí jistější, domnívá se, že partner ví, proč s ní chce být. Jako své pozitivní vlastnosti vnímá kamarádkou, upřímnou povahu, snahu pomáhat druhým, dává najevo spíš pozitivní než negativní pocity.

Z mého pohledu je tedy po fyzické stránce nejatraktivnější narátorka Hana, která se i sama jako atraktivní ohodnotila. Další dvě narátorky vyzdvihly spíše přednosti psychické. Podobným způsobem pak hodnotili i preference na partnerech – narátorka Haně na fyzickém vzhledu muže záleží mnohem více, než dalším dvěma MtF. Proto si se domníváme, že vyšší sebevědomí ohledně vlastní atraktivitu vede i k vyšším nárokům na fyzickou atraktivitu partnera. Naopak vzhledem k tomu, že narátorky Dana a Jana samy sebe lépe ohodnotily po stránce psychické, je pro ně zase psychický charakter partnera více určující. Podobné tendence se projeví i u narátorů FtM:

Narátor Tom za svou přednost nepovažuje fyzickou atraktivitu, ale rysy psychické, kterým se podle svých slov odlišuje od běžné populace mužů – ve vztahu s partnerkou si dokáže „*prohodit role*“ co se týče péče o domácnost, více u něj funguje mozek než testosteron, „*já jsem ochoten přiznat, že na to nemám, na rozdíl od chlapa.*“ Všichni dotazovaní FtM se cítí po fyzické stránce lépe, než před přeměnou. Narátoři Míra a Adam se setkali s pozitivními ohlasy na svůj nový vzhled. Celkově lze uvést, že narátoři na sobě kladně hodnotili spíše rysy povahové. Narátor Míra: „*...ale vím, že jedině na to jsem byl schopnej utáhnout nějakýho partnera nebo partnerku, tak spíš na svoje povahový rysy – přátelskou povahu, kamarádkou, smysl pro humor a tak...ve společnosti nejsem otravný, nejsem nudný, umím se bavit s lidma, na různých úrovních prostě zapadnu do kolektivu, nezkazím žádnou srandu.*“ Narátor Saša jako jediný uvedl spokojenost s vlastním vzhledem, přestože jej nepovažuje za ideální, i před přeměnou. Za atraktivní na sobě považuje vyzařující usazenost sám v sobě. Narátor Jirka si uvědomuje, že není od narození „*testosteronovej samec*“, takže své přednosti nevidí ve fyzické kráse, ale přiznává si jisté charisma osobnosti.

Ve vyjmenovaných pozitivních vlastnostech převládala přátelská povaha a upřímnost, rovný přístup, spolehlivost. (Míra, Adam, Saša, Jana) Dominanci zmínili narátorky Hana a Dana, inteligenci Dana a Jana. Určitou výjimečnost díky transsexualitě uvedli narátoři Míra a Tom.

Výsledně se jako jasně atraktivní po fyzické stránce tedy uvedla pouze narátorka Hana, určitou spokojenost se svým vzhledem před operativní přeměnou pak uvedli pouze narátoři Saša a Jana. Všichni dotazovaní se (kromě narátorky Jany, která si atraktivnější připadala v mužské roli) nyní cítí se svým vzhledem více spokojení. Nejvyšší sebevědomí jsem cítila z narátorky Hany a určitou spokojenost pak u všech dotazovaných. Že by někdo vyloženě trpěl komplexy ze sebe sama, se nám nezdálo.

4. Okruh: Sexuální chování

První otázka v oblasti sexuality je opět úvodní, a tedy definice samotného pojmu „sexuální styk“.

Narátorka Jana za sex považuje až samotný akt, více se k otázce rozovídala spíše ve smyslu, že dokud neprojde operativní přeměnou, v nynější roli pro ni sex nepřipadá v úvahu. Pro narátorku Danu je sexuální styk *„když se ty dva lidi navzájem drážděj. To znamená na intimních místech. To znamená, že to vyvolá vzrušení, případně to dojde až k orgasmu...že prostě většinou to považuju, ten sexuální styk za dokončený, když ty partneři jsou uspokojení oba dva.“* Stejně tak i narátorka Hana považuje za sexuální styk intimní sblížení s obnaženými těly, přičemž to nemusí být přímo koitus. *„Oblečený lidi, není to sex. Nahý lidi, je to sex. Nemusí to být samozřejmě do přímého kontaktu. Máme ruce, prsty, všechno ostatní. Takže jakmile je člověk obnažený, tak je to sex.“* Všechny narátorky pak vysvětlení pojmu „sexuální styk“ pojalý opravdu jen jako samotné vysvětlení.

Stejně tomu tak bylo i u tří narátorů FtM, Jirky, Míry a Saši. Míra a Jirka sex definují jako koitus, Saša do popisu zahrnul i lehčí formy dráždění na intimních partiích. Narátor Tom pojem sex nevnímá po fyzické stránce, samotné slovo sex pro něj neznámá nic. Milování je pro něj důvěrou mezi dvěma lidmi. *„Pro mě je to o tom, že já se někomu odevzdám a on mě...je to o tom, že je to jenom mezi těma dvouma lidma. Mezi nikým jiným.“* Narátor Adam nejprve mluvil o tom, že sám k sexuálnímu styku s partnerkou dojde až cca po třech měsících. Tím je pro něj doložitelné, že partnerka nemá sexuální vztah jen tak s někým. Když jsem se pak zeptala na upřesnění významu, sexuální styk podle něj probíhá mezi dvěma nahými lidmi.

U dvou narátorů jsem měla pocit, že dotazy na sexuální tematikou jsou jim nepříjemné. Všichni ostatní odpověděli bez větších problémů. MtF mi celkově připadaly v otázkách sexuality otevřenější. To může být způsobené tím, že já sama jsem žena, ale také tím, jak bylo uvedeno výše – sexuální styky jsou pro FtM transsexuály před proměnou, tedy

v ženském těle mnohem nepříjemnějším zážitkem než pro MtF, které svou mužskou roli zastávají většinou bez výrazných problémů.⁶⁰ Výsledky se pak obrací po operativní přeměně, ale naše narátorky jsou v této otázce spíše výjimkou a se sexuálním stykem a partnerstvím nemají problém ani po přeměně (kromě Jany, kterou operace teprve čeká, partnera však má). Se sexuálním stykem po operativní přeměně měli v době natáčení rozhovoru zkušenost pouze dva narátoři. Další dva byli v procesu rekonvalescence a partnerku zatím neměli, narátora Jirku operace teprve čeká, ale v partnerství již vystupuje jako muž.

Po vymezení pojmu „sex“ nás zajímal počet takových partnerů, a zda to byly vztahy dlouhodobé nebo krátkodobé. Narátorka Jana měla „šest holek a jednoho chlapa.“ S ženskými sexuálními partnerkami prožila dlouhodobé vztahy, s mužem to byla záležitost jedné noci v době, kdy už pro ni vnitřní pocity byly neudržitelné. Narátorka Dana měla za život tři sexuální partnerky a jednoho partnera (nynějšího též transsexuálního manžela). Se ženami měla dlouhodobé vztahy, protože by jen těžko mohla mít „sex pro sex“, ovšem až po operativní přeměně cítí, že je to úplně něco jiného. Dříve upřednostňovala spíše samostatné uspokojování. Narátorka Hana počet svých sexuálních partnerů nedokáže spočítat, bylo jich prý mnoho. V její výpovědi se nikde nevyskytla zmínka o ženské sexuální partnerce. Sexuální zážitky s muži byly většinou jednorázové, v čemž neshledává žádný, ani morální problém. Rozlišuje však sex – jako potřebu, a milování.

Tento výčet sexuálních partnerů mi nepřipadá významně odlišný. Narátorky MtF se liší tím, že první dvě uvedené nějaký čas fungovaly ve svých mužských rolích a sexuální styky tedy měli v minulosti spíše se ženami, narátorka Hana však ženy ve své minulosti neuvedla. To může být způsobené na jednu stranu tím, že žádné takové nebyly, ale také pojetím sebe sama v dnešní době – jako normálně vyvinuté heterosexuální ženy, proto za sexuální partnery považuje adekvátní pouze muže.

Dva narátoři uvedli v minulosti jako sexuální partnery muže. V případě narátora Míry šlo o snahu zařadit se do běžné společnosti. Počet jeho sexuálních partnerů je osm, všichni před proměnou, nspecifikoval však jejich pohlaví. Žádný z těchto vztahů však nebyl dlouhodobý, což považuje za svůj vnitřní handicap. „S mužem jsem nedokázal mít nikdy vztah, protože to prostě nešlo, z jejich strany. Já jsem natolik chtěl být normální, že jsem nedokázal s žádnou tou ženou mít... protože jsem si říkal: „Ne, to je špatně, já patřím sem.“ Narátor Tom pak v přímo v průběhu rozhovoru uvedl pouze sexuální partnerky ženy, mimo natáčení však přiznal i pokusy s muži. Přesný počet sexuálních partnerů neuvedl (celkově oblast

⁶⁰ Viz Partnerství transsexuálních lidí v teoretické části

sexuality byla v průběhu natáčení poněkud rozpačitá), před nynějším manželstvím však udržoval dlouhodobé lesbické vztahy. Nakonec však i ty skončily, protože sám zastával ve vztahu roli spíše mužskou, což pro lesbické ženy není přijatelné. Ostatní tři narátoři uvedli pouze ženské sexuální partnerky. Narátor Adam uvedl počet jedenáct a vztahy to byly spíše delší, všechny před proměnou. Narátor Jirka měl partnerek deset a jednalo se spíše o flirty, protože mezi sexuálními partnerkami byly ženy heterosexuální. Dlouhodobý vztah zažil jeden, s lesbickou ženou. Narátor Saša měl v životě dvě sexuální partnerky, přičemž s momentální přítelkyní prošel i procesem přeměny pohlaví. Oba vztahy dlouhodobé.

Přestože tedy dva narátoři zažili v minulosti sexuální styky s muži, žádný z nich je neprovozoval za účelem fyzického uspokojení. Žádný z dotazovaných však po přeměně neuvažuje o sexuálních stycích se stejným psychickým pohlavím.

Dále následoval dotaz na význam sexu v partnerském vztahu. V této otázce se všichni narátoři shodli, že ve vztahu hraje roli významnou. Pro narátorku Janu je sex prostě součástí partnerského života. Zajímavé je, že po hormonální léčbě se její sexuální apetence zvýšila – *„Já to necítím jako „byla jsem chlap, budu ženská“. Já cejtím, že jsem celej život byla ženská, definitivně, akorát mi dole něco přebývalo.“* Oproti tomu narátorka Dana sexuální touhy cítila více v mužské roli: *„chlapi to maj geneticky daný, i sama jsem to zažila, jak to toho chlapa v podstatě nutí ten orgasmus mít.“* Pro narátorku Hanu je sex, podle očekávání, ve vztahu velmi důležitý: *„Strašně. Nemůžu bez toho žít. Já jsem strašně na sex.“*

Pro narátora Toma je sexuální kontakt s partnerkou důležitý, ale spíše ve smyslu společného mazlení. Potřebuje vedle někoho usínat spíš, než s ním mít sexuální styk. Pro ostatní FtM narátory sex jednoduše hraje ve vztahu roli významnou. Podle narátora Jirky ve chvíli, kdy ve vztahu sex přestane fungovat, stávají se z partnerů spíše přátelé. Mezi dvěma lidmi musí být určité sexuální pnutí od začátku. *„Nejde to bez toho, aby to byl vztah, pokud opravdu nebudou dva lidi kamarádi.“* Podle narátora Saši je potřeba se po počáteční zamilovanosti a tedy i vyšší sexuální touze, s partnerkou v intimním životě sladit.

Poslední dvě otázky z okruhu sexuality se týkaly seznamování s partnery – nejprve, kde se transsexuální lidé seznamují a dále, zda jsou v tomto seznamování schopni udělat první krok.

Místa, na kterých se narátorka Jana seznámila se svými dosavadními partnery, prý byla náhodná. Určitě však nemá povahu na to, aby vyrazila za seznámením do baru. Před přeměnou byla aktivní, seznámení s partnerkami vyvolávala sama. Nyní, v procesu přeměny, je to naopak a její současný partner byl iniciátorem seznámení v kavárně. Narátorka Hana se

seznamuje v nočních podnikcích: *„Všechny svoje partnery, ale úplně všechny, jsem poznala v nočních podnikcích, klubech a barech.“* S prvním kontaktem nemá problém: *„Sbalit chlapa pro mě není problém. A toho se právě bojí....oni krouží kolem mě, cítí to ze mě. A já s tím nemám problém, jakmile si vyhlídnu nějakou oběť a vidím, že mě pozoruje, já klidně zaútočím jako první.“* Narátorky Dany jsem se bohužel na místa seznamování během rozhovoru nezeptala, mimo natáčení ale vím, že s bývalou manželkou se seznámila přes inzerát, stejně jako Jana. Se svým nynějším manželem se pak potkali na sezení u doktorky Fifkové. Ohledně prvního kroku v seznamování však odpověděla velmi zajímavě: *„Asi jsem předtím byla introvert ... předtím, teda ještě před proměnou, to bylo spíš ještě k té introverci, to znamená, že jsem se nechala tou druhou stranou vést, nechala jsem ten první krok na té druhé straně, ale spíš proto, že mi to bylo jedno. Protože tenkrát, když člověk chtěl mít tu druhou stranu, partnera nebo partnerku, to je jedno, tak jsem musela udělat něco, musela jsem tomu nějak pomoci, ale v podstatě jsem to nechávala na těch partnerkách. Brala jsem to tak, že to mají všichni kolem mě, tak musím mít to samý, co mají oni. Jinak to nejde, krom toho, jinak budu podezřelá. Protože nemít nikoho do vysokýho věku je divný a samozřejmě já jsem nechtěla, aby si spojovali se mnou třeba homosexualitu, v žádným případě. A po proměně jsem byla zase hodně aktivní a bylo to taky tím, že jsem byla v podstatě v pubertě, protože ty hormony nastartují jak u mužskejch tak u ženskejch pubertu. To znamená, v pubertě se člověk chová tak, že je daleko víc uvolněnej, teď už se to taky zmírnilo. Nicméně když bych chtěla, tak bych teď dokázala udělat ten první krok. Ale zase ho neudělám, protože mám partnera a tím pádem mi v hlavě nekolujou žádný další myšlenky v tomhle ohledu.“*

Ani narátora Toma jsem se nezeptala na místa seznamování. Víím jen, že často chodil do homosexuálních barů a přátelil se s lesbickými ženami. V seznamování ale, podle svých slov, první krok určitě nedělá, na to je *„moc introvertní.“* Když se mu líbí nějaká žena, vysílá spíše signály o zájmu, ale sám jí neosloví. Ostatní FtM narátoři neuvodili nějaké speciální místo na seznamování s partnery a partnerkami. Setkání to byla spíše náhodná, na společných akcích s kamarády, v zaměstnání nebo během studia. Žádný z nich nevyrazí do nočních podniků za účelem nalezení povyražení nebo vztahu. Co se týče první kroku k seznámení, podobně jako Tom i narátor Míra je v prvním kontaktu nesmělý a nechává iniciativu na protější straně, dokonce může v tu chvíli mít tak malé sebevědomí, že *„Já z toho i vycouvám, já ani nic nezkusím.“* Narátor Saša je nyní tak dlouho ve vztahu, že si sám ani nevzpomíná, kdo udělal první krok. Ale nějaký zvláštní problém v seznamování by nejspíš neměl. Stejně tak narátor Adam nechává věc tak, jak přijde. V seznamování se výrazně nestydí, ale když má žena zájem, nechá se i *„lovit“*. Nakonec narátor Jirka s prvním krokem při kontaktu

s partnerkou problém nemá vůbec žádný: „*Jako mně když se ta ženská líbí, tak do toho jdu a dělám ten první krok...*“

Závěrem lze tedy říci, že narátorka Hana sice své partnery poznala v nočních barech, ale jde zde spíše o její charakteristický životní styl a osobnost. Další dvě MtF se s manželkami seznámili přes inzerát. Nejspíš nedokázali ve svých mužských rolích být v seznamování aktivní. Z výpovědí našich narátorů však nelze vyvodit, že by existovala nějaká speciální místa jako například gay bary, kde by se transsexuální lidé seznamovali. Může to být způsobeno tím, že sexuální vztah pro ně není tak jednoduchou záležitostí a potřebují cítit větší důvěru. Vyrazit za milostným dobrodružstvím nejspíš není náplní jejich života, zejména v mladém věku, kdy ještě existují v těle opačného pohlaví. Když se podíváme na počty sexuálních partnerů, nezdají se nám ta čísla nějak abnormální, když uvážíme, že období poznávání a sexuálních experimentů transsexuální lidé prožívají v těle, které jako by nebylo jejich. Co se týče prvního kroku k seznámení, již z charakteru našich rozhovorů a vystupování jednotlivých narátorů lze odvodit, kdo je spíše aktivní a kdo submisivní. Jistě to souvisí s určitým sebevědomím, jak již bylo několikrát zmíněno – na pohled jsou nejatraktivnější narátoři Hana a Jirka, kteří také jako jediní ihned uvedli, že první krok udělají bez problému. Takové závěry lze však učinit i na běžné populaci.

Závěr

Z výsledků našeho výzkumu se domníváme, že transsexuální probandi odpovídali na položené otázky spíše blíže ke svému psychickému pohlaví (za jehož příslušníky se sami i považují). Při žádném z rozhovorů jsem neměla pocit, že bych komunikovala s jedincem, který by byl někde „na pomezí“ mezi mužem či ženou. Odpovědi všech narátorů byly samozřejmě zcela subjektivní a vzhledem k malému počtu respondentů a celkovému designu výzkumu nelze výpovědi generalizovat na celou populaci transsexuálních jedinců.

Samotná komunikace s transsexuálními lidmi mě však velmi obohatila a dnes díky výzkumu lépe rozumím tomu, co se v jejich mysli odehrává. K tomu, abychom však mohli dělat hodnotné závěry, bude potřeba provést studii s více účastníky. Přínos této kvalitativní studie tkví v tom, že ji lze považovat jako jakýsi odrazový můstek pro vytvoření validního kvantitativního měřicího nástroje pro zjišťování partnerských preferencí nejen transsexuálů.

Zmapování partnerských preferencí transsexuálních jedinců nám může nejen pomoci pochopit preference netranssexuálních mužů a žen, protože tito lidé prošli zkušeností obou pohlaví. Pomoci při výzkumu jsou ochotní pouze ti, kteří jsou ochotni vypovídat a nemají s tím problém – tj. zmapování jejich preferencí a případných problémů, které se v této tematice vyskytují, může napomoci transsexuálním jedincům, kteří trpí problémy s navazováním vztahů atd. Takoví lidé vyhledávají kvůli svým problémům psychology a další terapeutky, a tímto jim můžeme poskytnout cenný materiál. Práce je tedy zajímavá nejen pro transsexuální jedince, ale i pro psychology a sexuology, kteří jejich problémy řeší ve své klinické praxi.

Použitá literatura

BAILEY, J. Michael. *The man who would be a queen*. USA : Joseph Henry Press, 2003. 233 s

BARRET, Louise. *Evoluční psychologie člověka*. Praha : Portál, s.r.o., 2007. 552 s.

BENTLER, Peter M. A Typology of Transsexualism : Gender Identity Theory and Data. *Archives of Sexual Behavior*. 1976, 5, 6, s. 567-584

COHEN-KETTENIS, P.T.; GOOREN, L.J.G. Transsexualism : A review of etiology, diagnosis and treatment. *Journal of Psychosomatic Research*. 1999, 4, s. 315-333. (321)

DOORN, C.D.; POORTINGA, J.; VERSCHOOR, A.M. Cross-gender indentity in transvestites and male transsexuals. *Archives of Sexual Behavior*. 2002, 23, s. 185+.

FIFKOVÁ, Hana, et al. *Transsexualita a jiné poruchy pohlavní identity*. Praha : Grada Publishing, a.s., 2008. 216 s.,

HERMAN-JEGLÍŇSKA, Anna, et al. Masculinity, Femininity, and Transsexualism. *Archives of Sexual Behavior*. December 2002, 31, s. 527-534.

HOLSBOER, Florian. *Etiological aspects, Therapy Regimes, Side Effects and Treatment Satisfaction of Transsexual Patients*. München, 2009. 99 s. Dizertační práce. Medizinischen Fakultät der Ludwig-Maximilians-Universität zu München

HENDL, Jan. *Kvalitativní výzkum : základní metody a aplikace*. Praha : Portál, s.r.o., 2005. 408 s.

CHILD, Meredith, et al. Personal advertisements of Male-to-female Transsexuals, Homosexual men, and Heterosexuals. *Sex Roles*. 1996, 34, s. 447.

LIPPA, Richard A. *Pohlaví: příroda a výchova*. Praha: Academia, 2009. 432 s. ISBN 978-80-200-1719-2

MURPHY, Robert F. *Úvod do sociální a kulturní antropologie*. Praha : Sociologické nakladatelství, 1998. 242 s., s. 59

SMITH, Yolanda L.S., et al. Transsexual subtypes : Clinical and theoretical significance. *Psychiatry research*. 2005, 137, s. 151-160.

WEISS, P. (2002). *Sexuální deviace*. Portál, Praha. ISBN 80-7178-634-9.

WEISS, Petr, et al. *Sexuologie*. Praha : Grada Publishing, a.s., 2010. 744 s., s. 466

WEISS, P.; MAREŠOVÁ, M. Česká a Slovenská psychiatrie. .. 1999, 3, s. 125-134

WEISS, Petr. Ženská a mužská sexuální atraktivita z pohledu sociobiologie. *Postgraduální medicína*. 2004, 2, s. 156-159

PŘÍLOHA – PŘEPISY JEDNOTLIVÝCH ROZHOVORŮ

Narátor Tom

K jakému pohlaví se cítíš být přitahovanej?

- K ženskému

A jsou to jenom ženský?

- Jsou.

Teď se teda budeme bavit o atraktivitě, tak když se řekne atraktivita, co tě jako první napadne, co si pod tím představíš?

- Já nevím. Já...myslim, že rozum většinou.

Jo?

- Hmm, že na tu ženskou se občas, u některý ženský se dívám, většinou se jí dívám do očí, abych viděl, co ona cejtí nebo co ona si myslí. A pak se teda dívám na to, co mě zajímá (úsměv). Jako chlapa.

A ten pojem ti říká co? Když se to řekne, co si pod tím úplně představíš?

- To je pro každýho něco jinýho.

A pro tebe?

- Pro mě osobně...? Je pro mě docela hodně dominantní člověk, nebo to vidím v těch očích. Já potřebuju prostě si vybrat člověka ne atraktivního, ale rozumnýho.

Takže je pro tebe důležitější teda atraktivita psychická?

- To určitě.

Jaký psychický vlastnosti ti připadají atraktivní?

- Určitě rozum. Co teda teďka ztrácím je...jakoby, ústupnost tý ženský...že ona je, jakoby, teď nevím, jak to mám říct. Že umí ustoupit, to pro mě je taky hrozně důležitý. Že nestojí za tím svým jako ten chlap, ale prostě je ochotná sklopit tu hlavu... Nějakej kompromis.

A co tě vyloženě štve? Zas na druhou stranu, co tě odpudí u tý ženský, psychicky?

- To, kdy neumí ustoupit ten člověk.

A je pro tebe důležitý, jaký má ta ženská vzdělání?

- To určitě ne.

A práce?

- Taký ne. Já jsem rád, když si najdu ženskou, která si váží toho, že...i já jsem teda ve vzdělání docela, jakoby na nižší úrovni. Ale většinou, když si vybírám toho člověka, tak si ho vybírám podle mozku...tak moje partnerka většinou bejvá na vyšší úrovni ve vzdělání.

A to se ti líbí? Když to tak je?

- (Přítakává) A hlavně musí být dominantní. Protože já sám nejsem moc průbojnej, dominantní člověk. Musí mě někdo vyprovokovat k tomu, abych v sobě našel tu dominanci, nebo se postavil.

A je pro tebe důležitý, jak ta tvoje partnerka působí na tvoje kamarády? Nebo na tvoje okolí?

- To je mi úplně jedno.

Takže se nenecháš nějak ovlivňovat?

- No, já to poslouchám teď většinou ze všech stran, ale myslím, že jsem si vybral třeba teď dobře. Že každej říká: „no tak to je tak a tak a tak...“ a já stejně furt budu vedle toho člověka, s kterým chci žít, že jo...kterýho já jsem si vybral... to je blbý vid', takovýhle odpovídání. (nervózně, stydlivě)

Když vezmeme fyzickou stránku, tak na co se koukneš, co se ti na holkách líbí?

- Já se většinou dívám do očí, ne jako chlap, na zadek nebo na to, na co oni se dívaj. Ale, já se dívám do očí, abych viděl, co můžu čekat od toho člověka. Až teprve pak se podívám jako na fyzickou stránku. A já myslím, že je mi to úplně jedno, jestli je hubená nebo tlustá, střední...

Je pro tebe důležitý, jak se ten tvůj protějšek oblíká? Jakej klade důraz na oblečení?

- Vůbec.

A jestli o sebe pečuje?

- Já už jsem zvyklej, na toho člověka.

A když posuzuješ nějakou atraktivitu člověka, koukáš na to, jestli pečuje o to, aby vypadal hezky?

- To asi ne, měn se líbí, že manželka je třeba zrovna snědá a já si myslím, že by se občas jako některý ty holky zmršila tím, že by o sebe pečovala. Že by se líčila a tak. Je pěkná třeba na těch svatebních fotkách, ale pak jakoby tím tu svojí přirozenost tím nějak potlačí.

A chceš, aby ta tvoje partnerka pečovala o to, jakou má postavu, aby chodila cvičit nebo tak?

- Já jí spíš vykrmuju, mě přijde hubená.

Aha, takže kdybys měl říct, jakou postavu spíš na ženský preferuješ?

- Takovou tu normální. Já když jsem poznal Sáru, tak měla 52 kilo, 56 kilo. Dneska tím, že žije se mnou, tak už má 72 a naučil já jsem jí jíst, aby jedla. Ale já potom, když ta ženská je moc hubená, tak se bojím, protože sám vím, že mám hodně kilo, se o ní opřít vůbec. Nebo si na ní lehnout, abych jí neublížil.

Takže pořádná ženská?

- Taková normální no, o tebe bych se bál opřít.

A odpudí tě něco třeba, v tý fyzický stránce?

- Já to nevidím vůbec ve fyzický stránce. Já potřebuju vědět, že se o toho člověka můžu opřít. A to vidím jediné ve vočích. A nebo, když poslouchám tadyty slečny třeba, kterejm je devatenáct, tak já si říkám, co bych s ní dělal třeba, s tamtou slečnou. Jí nemusí bejt devatenáct třeba, může bejt starší. Když se mezi sebou baví a posloucháš to, jako že ti narostly uši, tak ona nic neumí v podstatě. Uvařit neumí, o rodinu se postarat neumí a to je prostě něco, co mě odpuzuje vůbec od toho člověka psychicky.

A když máš teda nějakýho životního partnera, tak co očekáváš od toho vztahu? Co prostě pro tebe ten vztah musí mít, aby to opravdu bylo to ono?

- Určitě musím tomu člověku věřit, maximálně... musí to bejt člověk, kterej mě jakoby nezneužije, že jo, v tuhle chvíli. Protože už jsem nedošel až do toho konce a u mě, i v sexu i normálně ve vztahu je to o důvěře, hodně.

A změnilo se to teď nějak po proměně? Nějak jako to tvoje vnímání, těch partnerek, partnerů..partnerek..

- Nezměnilo, v podstatě.

Pořád jsi stejnej?

- Vždycky jsem stavěl na tom, že ten vztah prvně musí bejt o důvěře. Že jeden druhýho... s nim může komunikovat a že mu může věřit, že mu může říct všechno a že hlavně je to i o tý komunikaci. Že ty lidi si řeknou „hele nedělej mi tohle, mně to vadí...nebo, takhle to je.“ A já v podstatě ani nemůžu nebo ani bych i jinak nemohl se

vzdát toho, že bych nemohl říct tomu člověku úplně všechno. Tím by pro mě ten vztah skončil, protože já bych ztratil v toho člověka důvěru.

Co zase do toho vztahu dáváš ty? Do toho dlouhodobýho.

- Hodně málo. Já nevím, co já dávám tomu člověku druhýmu.

Proč si myslíš, že s tebou je?

- To nevím, proč se mnou je, ten člověk. To se musíš zeptat manželky.

A kdybys měl ohodnotit sebe, co na tobě je atraktivní? Jestli to je víc psychická stránka, fyzická stránka?

- Co je na mně atraktivní?

Ano, kdyby ses měl sám ohodnotit.

- No, já myslím, že jsem úplně jinej než ostatní chlapi. U mě musí hodně fungovat mozek než emoce nebo ten testosteron, že jo. Já musím hodně přemýšlet nad vším, než můžu reagovat. U mě to je o tom, že my to máme v podstatě s manželkou, že si to můžem prohodit, jakoby ty role. Já jsem schopen uvařit, uklidit, vyprat a manželka může tady předělávat něco nebo stavět tady byt. Ona to vidí lepší než já a já jsem ochoten přiznat, že na to nemám, na rozdíl od chlapa.

Hele a myslíš, že manželka je pro tebe lepší v tom, že to máte stejný? Připadá ti lepší, jako ženská pro tebe? (Ve smyslu, že manželka je též transsexuální)

- Určitě. Ona odpovídá úplně jinak vid'?' Mně to vyhovuje. Já totiž tím, že jsem prožil sám na sobě to, co jsem prožil. Tak jako to, co neumí manželka, to jsem schopen doplnit já, že jo.

A je pro tebe důležitý si v tom vztahu povídat? Hodně komunikovat?

- To je asi to nejdůležitější.

A měli byste být stejný? Povahově. Nebo spíš hledáš ten opak?

- Já hledám svůj protiklad, v podstatě.

Když se řekne „mít sexuální styk“, co to je pro tebe mít sexuální styk?

- Co pro mě znamená slovo sexuální styk nebo všeobecně?

No co to je, kdy už v nějakým mezilidským chování se k tomu dospěje.

- No, protože slovo sexuální styk pro mě neznámá vůbec nic. To je pro mě jenom slovo. Potom milování je pro mě, v podstatě, důvěra mezi těma dvěma. A ty lidi vědí jeden o druhým a to, co se stane mezi těma dvěma lidma si musí držet každé, že jo.

Každý člověk má úplně něco jiného v tom milování. Každý chce něco jiného. A pro mě to je o tom, že já se někomu odevzdám a on mě. Teď to říkám asi blbě, že jo, ale...je to o tom, že to je jenom mezi těma dvouma lidma. Mezi nikým jiným.

A je pro tebe důležitěj takovejhle intimní kontakt ve vztahu? Fyzickéj?

- Je. Ale v tom, že já jsem víc muchláci. Občas nepotřebuju vyloženě ten styk nebo ten sex, že jo. Pro mě je důležitější, že třeba vim, že ten člověk vedle mě leží a že já se na něj natáhnou a spím na něm. Já to dělám, já budim manželku občas a říkám: „hele já se jenom takhle přicucnu, jako klišťe,“ já takhle líp usnu...a pak usnu třeba. Já jsem na to zvyklej. Spíš na to no, že to není vyloženě o tamtom.

Můžeš mi říct, kolik sexuálních partnerů jsi měl?

- Jako těch partnerek? No, měl jsem jednu partnerku, osum let. Pak teda jsem se v tom, protože mě tenkrát bylo 17 nebo 18, co jsem odešel z domova, takže ona, když si vzala toho Ukrajince, tak já jsem se v tom začal plácát jako transsexuál. A myslel jsem si, že jsem na ty ženský a že jsem se plácal třeba mezi těma...ted' jsem to chtěl říct hnusně...lesbama...

A to jsi vystupoval jako chlap?

- Jako ženská. Takže, já jsem si jako vždycky tam sbalil babu nebo nějakou ženskou. Jenže ono to nefungovalo, že jo, to bylo na jednu noc a pro mě to bylo o ničem. Pak teda jsem tam poznal, v jednom tadytom klubu, svojí partnerku dlouhodobější a... po čtyřech letech mě poslala pryč, protože řekla, že já v podstatě pro ní ženskou nejsem, že se chovám úplně jinak a hloupě. Bylo to třeba jenom o nesmyslech, že ona něco uvařila a já jsem jí říkal: „hele já nemůžu na žaludek papriku.“ A ona udělala míchaný vejce, a protože byla třeba zrovna ve znamení lva nebo v tom dominantním znamení, tak to po mě hodila vzteky, tu pánev (úsměv). Nebo mě jako chtěla chytit a ukázat tu dominanci, když už jako to bylo... nebo já jsem řek: „jsem unaveněj, protože dělám dvě, tři práce,“ jsem dělal tenkrát. Lehnu si na gauč a ona šla vyluxovat a zrovna ve chvíli, kdy já jsem ležel, takže já jsem jí jenom uhnul nohama a ona řekla: „no, se chováš přesně jako chlap.“ K takovým konfliktům docházelo takhle hloupě, my jsme se museli rozejít.

A byly to teda spíš vztahy dlouhodobý nebo krátkodobý?

- No, jeden vztah jsem měl 8 let, pak jsem měl další skoro přes 4 roky a teďkonc s manželkou jsme spolu už 5 let. A ty krátkodobý, to už neřeším. To už bylo něco, kdy já už jsem se mezi tím plácal. Ze vztahu do vztahu najednou nemůže dojít nikdo, protože když něco skončí, tak ten člověk s tím není tak vyrovnanej, aby mohl naplnit toho druhýho člověka.

Když se seznamuješ, děláš první krok v seznamování?

- Já určitě ne.

Ne? Ani nějaká změna před proměnou nebo po proměně?

- Já jsem introvertní.

Necháváš se sbalit?

- To mě musí ta ženská vyloženě znásilnit skoro (smích). To jsem nechtěl říct takhle. (stydlivě) Ale vyloženě že chodím vedle někoho a dělám to, jako že tomu člověku ukážu tu náklonnost, nebo že píšu svoje básničky, aby to ten člověk pochopil, nebo si tam chodí nakupovat peněženky nebo tam furt chodím. Ale první krok nikdy nedělám.

Trvá ti dlouho, než se jako někomu otevřeš? V tom partnerství...

- No, když už ten člověk mě zná dlouho, kdy já už tam chodím půl roku si nakupovat něco, tak já už se pak otevřu k tomu člověku. K němu získám důvěru, tak se mu otevřu, ale úplně maximálně. Až do extrému, což se teda nedělá, že jo... Nemůžeš mu říct, každej si má nechat to svoje tajemství. Já jsem člověk, kterej se ti otevře úplně, takže jsem hodně zneužitelný.

Vymstilo se ti to už někdy?

- Hmm, občas jo, no...

Když se řekne nevěra, co si pod tím představíš? Co to je nevěra?

- No v podstatě nevěra pro mě je zničení toho vztahu. Zničení právě té důvěry. Zažil jsem to, že jsem měl tu první partnerku a ona pak přišla na to, že jako když dělala autoškolu, tak si začla s instruktorem od autoškoly, já jsem byl ten, kdo...pro mě to bylo jakoby, já jsem jí říkal, že jsem to odpustil, ale já sám v sobě už jsem tomu člověku nevěřil, víš co, to už se bojíš, to už je v podstatě zničení celého toho vztahu, to za prvý... a když ona s ním potom jela třeba na víkend někam, tak pro mě to byla i bezmoc, že nemůžeš tomu zabránit. Jako člověk tomu nemůže zabránit, aby se něco nestalo. Ale v podstatě tím zničí celej ten vztah.

A kdy už ti je teda nevěrná ta holka?

- Kdy je nevěrná ta ženská? No, asi už...no, (přemýšlí) to není ani v tom flirtování ani v tom, na co ona si myslí. Každý si myslí na něco, třeba občas. Ale to není nevěra no, ale nevěra je už potom, když ten člověk to dotáhne až do konce. Až do konce, až k tomu sexu. Protože to já prostě už nedopustím. Nebo ne nedopustím, já to stejně budu muset se s tím smířit sám, když to ten člověk udělá.

A kdy bys cítil ty, že jsi svý partnerce nevěrnej?

- Já jsem to udělal, udělal jsem to tenkrát, nechtěně. Jenže to bylo ale o tom, že ona hledala tu příčinu a já jsem byl tak blbej, že jsem jí to jakoby vrátil. A bylo to jenom o tom, že už to nemělo cenu. Že ten vztah v podstatě končil.

Ale asi ti to nějak nepomohlo psychicky, vid'?

- Mě to naopak nakoplo k tomu, že jsem si říkal, vidíš, já jsem byl v podstatě na stejný úrovni, jako ten člověk. Jako když člověk si čte a říká...no jako to malý dítě, to taky...když už se já ponížím na úroveň malého dítěte, tak budeme neustále v sobě. Kdežto když já ukážu, že jsem dospělej a neudělám to, tak to ale stejně už pro mě stejně to byl, v podstatě, vztah zničenej...

Hledáš někoho, s kým už zůstaneš navždycky?

- Určitě.

A myslíš, že to je těžký bez dětí?

- To není o tom, že máš někoho ráda, to je o tý zamilovanosti a ta už dávno v nás, třeba po těch pěti letech odešla. Je to o tom, jak bereš toho člověka...a toho člověka, pokud si vážíš, tak si ho budeš vážit celej život. Je to teď, když jsem v takovýhle situaci jako jsem teď konkrétně já, tak pro mě je to těžší, protože ono když ti někdo půjčí děti na pohrani, za dva měsíce ti je sebere, a nebo když se tomu člověku hodíš, tak ti je půjčí zase znova. Tak pro mě je to těžký psychicky. A pro manželku ještě těžší a pro mě je nejtěžší to, když se dívám, jak ona se trápí. Na mě, ať se vyprdne třeba, tamta koza pitomá. Pro mě je to těžší se dívat, jak se manželka trápí, jak jí už ubíjí ten někdo už nejmíň pět let. Tak pro mě je to těžší no...

Ale je pro tebe manželka takovej partner, že...

- Jo, i bez těch dětí si to dokážu představit.

Narátor Adam

Kolik je vám let?

- 38.

A jaké pohlaví vás přitahuje?

- Ženský.

A jsou to výhradně ženy?

- Výhradně.

Jak byste mi vysvětlil pojem atraktivita?

- No, nemusí to bejt hvězda filmovýho plátna, ale musí mít něco v sobě, nějakou jiskru. Já nevím, musí z ní něco zářit, říkám, ne na sobě nějaký kila make-upu a takový a oblečení značkový, ale když se na ní podívám, tak z ní musí vyzařovat něco milýho, příjemnýho.

První vezmeme fyzickou atraktivitu, podle čeho posuzujete ženskou atraktivitu?

- Po fyzický stránce? Miluju černovlásky.

A jsou ty vlasy důležitý?

- Nejsou důležitý, ale asi to k tomu celkovému pohledu patří. Protože když se podívám na blondýnku a na tmavovlásku, tak asi dýl vydržím koukat na tu tmavovlásku. Jako víceméně ono to není až tak důležitý, ale asi to tam nějakou roli, když se podívám dozadu, tak to tam nějakou roli asi hraje. Nejenom ty vlasy, ale prostě musí z ní čístit ženská nějakým způsobem.

Koukáte se spíš do obličeje nebo na to, jako má ta holka postavu?

- Dívám se do očí, ty mi vždycky řeknou nejmí.

Když vezmeme postavu, jaká by měla bejt?

- No, přijatelně srovnatelná k mý. Jo, že nemám rád takový ty extrém – hubenej, tlustá a hubená, tlustej. Takže tak nějak přiměřeně.

Je pro vás důležitý, aby o sebe pečovala?

- To je těžký, některý holky to ani nepotřebujou, se sebou něco dělat, a některý holt musej. Takže tady v tom je to složitý. Protože měl jsem holky, který prostě jim nadělila příroda to, co jim nadělila a ony byly přírodně hezký, přírodně nějakým

způsobem, nechci říct že štíhlý, ale taková ta přiměřená postava, ale některý holt ty se s tím musely prát a holt musely pro to něco dělat.

Takže aby ten ideál byl, tak buď na tom musí máknout, nebo ho prostě má..

- Tak, tak.

A co třeba oblečení?

- To je, bych řekl, zase to samý. Jo...tam kde neušijě krejčí, tam ani značka nepomůže. Jako jsou oblečení, který prostě nemusej bejt posetý milionem značek, ale prostě sednou jo. A může to bejt holka nějaká prostě šílená, která jede po značkovým oblečení nebo prostě aby byla supr oblíklá a ono to neladí. To je, zase ta holka musí mít cit na to, aby věděla...jako měl jsem holky, který vypadaly dobře i v teplákách, kdyby na ně člověk navlík pytel, tak jsou to prostě perfektně vypadající holky. No a viděl jsem holky, který i kdyby oblíkal nějaký támhleten, tak jim to fakt nepomůže.

A je pro vás ta fyzická stránka holky důležitá?

- Asi bych lhal, kdybych neřek, že vůbec důležitá není. Jako svým způsobem důležitá je, protože ten vztah není jenom o nějakým duševním splynutí, asi tam určitou úlohu hraje to, jak ten člověk vypadá. Na tý misce vah to není nic nějak úplně drsně převyšujícího. Dal bych to asi na stejnou úroveň, ne-li na malinko nižší, protože když se člověk zamiluje, tak pak stejně...je celej oblblej a vidí to jinak. Takže tak nějak asi.

A co výška vůči vám?

- Rád samozřejmě mám, když je o něco nižší, ale když převyšuje do těch pěti centimetrů, tak jsem schopnej to ještě skousnout. Pokud teda není zvyklá ještě nosit boty na vysokým podpatku, takže...jako ta vejška, to je asi částečně limitující. Ale to by bylo, podle mě, i z tý druhý strany, že asi málokterá holka, i když znám takový páry, ale...rozhodně asi nějaká dvoumetrová laňka by nestála o trpaslíka.

A co třeba hlas? Hraje to důležitou roli?

- (přítakává) Ne přímo hlas, ale ta mluva je určitě důležitá, protože nesnáším nějaký dlaždičky. Jo, jako jsem háklivej na kultivovanost projevu. Nemusí mluvit přísně spisovně, ale takovýty, když už se mluva podobá holkám z Perlovky, tak to je věc, která mě odpuzuje. A na druhou stranu, dneska, když spolu člověk komunikuje přes mobil, tak jsem strašně háklivej na pravopis. To si říkám, člověk v dnešní době padesáti jazykama to umí, ale českou SMSku plnou chyb, to neskousávám.

Kdybychom teda vzaly tu fyzickou stránku, je něco, co vás vyloženě odpudí, neatraktivní?

- Když o sebe nedbá vyloženě. Jo, nechat něco přírodě a nedbat o sebe, to už je rozdíl. Musí bejt vidět, že prostě ta holka o sebe dbá. Já nevím, k tý ženský to patří, že o sebe nějakým způsobem pečuje.

Přejdeme k povahový stránce, jaký povahový rysy vám připadají na holkách atraktivní?

- Holka do nepohody. Jo, nesmí to bejt holka, která je taková ufnukaná věčně, jako jo, ženský si pofňukaj...nesmí to bejt takovej ten uzlík nervů, kterej se nad vším rozsype. Já jsem tady ten, kdo má držet nějakou tu laťku, aby všechno klapalo, že se o mě může opřít, no ale nesmím ji vláčet za sebou jako kouli, trošku aby tam byla nějaká cílevědomost, částečná odolnost proti nynějšímu prostředí jo, nebo aby měla vůli se poprat s nějakýma těžkostma nebo problémama. Aby se uměla smát...to je těžko říct...

Je pro vás důležitý vzdělání?

- Ehhh, důležitý, nedůležitý. Zkušenost mi ukázala, že když nemá aspoň maturitu, tak v tý hlavě moc není. Jo, jako nechci, nemusí to bejt Einstein, ale pravdou je, že mám rád hodně chytrý ženský. Aby zase neotevřela pusu a netekla z ní hloupost. Ale zase že by musela mít nasbíráno padesát devět titulů, tak teda...jo, taková ta přirozená inteligence, ale po pravdě řečeno, mám rád, a to všeobecně, ať už ženský nebo chlapi, mám rád lidi, který jsou víceméně chytřejší. Když se od nich můžu něco učit. To samý s těma ženskýma. I když zase to nesmí přehánět, abych si nepřipadal doma jako ve škole. Prostě ano, měla by bejt moudrá, měla by bejt chytrá, ale aby věděla, kdy s tím přestat.

A hraje nějakou roli zaměstnání?

- No, tak neměla by to bejt flákačka, to určitě. Ono, kde pracuje, to už odpovídá tomu...tak to určitě, vzhledem k tomu, že já jsem ještě nebyl v životě ani vteřinu nezaměstnanej, tak to bych oceňoval i u ní, ale to, že hledám moudrý a chytrý holky, tak teoreticky tomu odpovídá i typ toho zaměstnání. To, jestli dělá pro čerta nebo pro ďábla nebo pro pána Boha, tak je mi to ve svý podstatě jedno. Takže, hlavně prostě aby tu práci neflákala, aby nechodila pořád domů a „Oni mi všichni ubližujou“ a kdesi cosi, no tak to už o něčem svědčí. Jinak víceméně mně je to jedno, protože já bych taky nechtěl, aby mi kecala do mý práce a vzhledem k tomu, že ani moje práce nemusí bejt pro někoho odfajfkovaná jako dobrá a správná, tak tohleto je víceméně její věc, co dělá. Pokud nebude šlapat chodník.

Jaké povahové vlastnosti vás opravdu nepřitahují?

- Lenost. Nesnáším líný ženský. No a asi nějaký věčný poučování a drbání. Já to беру na příkladu, protože jsem chodil s jednou paní učitelkou a ta prostě, že i doma je ve škole. To jsem si chvílemi připadal jako prvňáček v tý lavici, a protože ona je paní učitelka, tak je neomylná...takže to taky neklapalo. Vyloženě ta lenost, to je hodně blbá vlastnost.

Můžete mi specifikovat tu lenost?

- No, ono se to projeví potom všude. Jako když je zvyklá ležet doma a většinou u televize a není schopná nic jinýho, ať už, já nevím, vypadnout ven, jít se projít, jít do

kina, do divadla, nějaký domácí práce, tak se to potom přenáší i do toho zaměstnání. Ani tam asi ty výsledky nejsou bůhvíjaký.

A je pro vás důležitý, jak ten váš partner působí na vaše okolí?

- Já myslím, že v tomhle jsem důležitější já. Ten partner chodí se mnou, ne s nima. Na tohle se dívám stejně, jako on musí brát mě. Taky to není tisícikoruna, aby se líbila všem. Já si myslím, že v tomhle jsem asi hodně náročněj, takže pokavaď já skousnu všechny ty rádoby negativa, který by vadili ostatním, tak ty ostatní... rád bych, aby moje okolí bralo mojí drahou polovičku, protože tím vlastně respektuje mě, můj výběr. Tak jako já nemám právo někomu dalšímu kritizovat jeho drahou polovičku nebo přítelkyni kohokoliv, tak prostě ty lidi by měli. Jako nemusej s ní souhlasit, může se jim nelíbit, ale rozhodně by jí to neměli dávat nějak najevo. Jasně, neříkám, že budou všichni chodit a schválně jí chválit. Ale můžou říct: „Tohle se mi na ní nelíbí.“ Ale musej jí respektovat.

Když byste měl ohodnotit sám sebe, připadáte si sám atraktivní pro potenciální partnery?

- No, pár holek už mi to řeklo, tak tak nějak průměrně. Jako určitě si nemyslím, že nějakým způsobem vyzařuju a ono se to těžko hodnotí teď po tom zlomu, protože předtím se na člověka dívali jinak, teď se dívaj na člověka jinak. Ty názory teď jsou lepší, než byly. Já nevím, nějakým způsobem pro někoho na světě určitě, ale nejsem tisícikoruna, abych se líbil každému.

Připadáte si atraktivnější po proměně?

- Asi trošku jo, protože to víc slýchám. Asi mi to prospělo, tak asi jo.

A co je na vás atraktivního po povahový stránce? Je vůbec?

- Asi jo, protože to jsem slýchal hodně často, tak asi jo. Já nevím, neslibuju, co nedokážu. Je fakt, že to samý chci po druhých, je na mě spolehnout, že jsem schopnej vyřešit něco. Nevím, nezahybám, nepodvádím, tak asi jsem pracovitej, prej, šikovnej, když chci. Nevím, já bych v tomhle asi nějaký převýšení neviděl, asi tak jsem normální chlap, jako každěj jinej. Mám tisíc možná dobřejch vlastností, mám tisíc špatných vlastností. Na to vždycky ty ženský přijdou, jednoho dne se ty oči bohužel vždycky otevrou.

Jak byste mi vysvětlil pojem sex, kdy si myslíte, že spolu dva lidi maj sex?

- Já jsem celej život vedl takový pravidlo, že dřív než za tři měsíce k ničemu nedošlo. A je fakt, že to klapalo. Asi jsem v tomhle hodně konzervativní, ale říkal jsem si, že když dá tak brzo mně, tak dá tak brzo každému, takže v tomhle asi jsem konzervativnější. Že rozhodně bych nezakládal nějakěj vztah pokavaď prostě ta holka by byla povolná. Je fakt, že já to ani nějak nesnažím se zkoušet, ale tak ono to většinou přijde samo. Zase byly, já nevím, jeden nebo dva případy, kdy k tomu sexu došlo dřív než za ty tři měsíce, pravda že dřív to taky skončilo. To vyplyne z nějaký

situace, když už ty dva lidi si myslej, že se natolik poznaj, že můžou udělat ten krok další, ale zase to není o tom, že by stáli u kalendáře: „Ještě ne, ještě ne.“

A v tom konání sex?

- Když to řeknu úplně tak natvrdo, tak když už jsou dva nahý v posteli nebo někde jinde. Protože jinak jako doteky, tím člověk žije, to k tomu patří a ať už se držej za ruce nebo se líbaj, ruce jim jezděj kdekoliv, tak jako to k tomu chození patří a to se nedá podle mně z toho vyloučit.

A kolik takových partnerů jste měl?

- To vím přesně, jedenáct.

A ten počet je po proměně nebo před?

- Ne, před. Já když jsem nastoupil proměnu, tak jsem si řekl: „Budeš hodnej a nic.“

A byly to všechno ženy?

- No určitě.

A byly to spíš dlouhodobější vztahy nebo příležitostný?

- Příležitostný jako že někoho potkám na diskotéce a ráno odcházím, tak to tam nebylo žádný, byl tam jeden vztah, kterej trval jeden měsíc jenom, a tam to bylo prostě, šlápl jsem vedle.

A mohl byste specifikovat, kde jste je potkal nebo je to různorodý?

- V práci jsem potkal jednu, na vojně jsem potkal jednu a jinak víceméně mimo. V rámci volného času jsme někde byli.

A že byste vyrazil do baru někoho sbalit?

- Ne to určitě ne, na takovýhle známosti nevěřím. Jako ano, můžu jít na diskotéku a můžu tam někoho potkat. Ale nesmí to bejt prostě, že se hezky oblíknu a jdu si najít ženskou.

A děláte v tom seznamování první krok?

- Jak kdy, ono se zdá, že jsem hodně ukecanej, ale když...takhle, když to vyjde tak nějak úplně, že to člověk absolutně nečeká, tak to vyjde tak nějak samo, že bych řekl, že ten krok jsme udělali oba dva zároveň nějakým způsobem. Ale stalo se mi párkrát, že vyloženě se mi ta holka přiznala, že mě uháněla. A to jsem pak buďto stydlivej, nebo nevím co. Ale že jsem jí prej vůbec nevnímál nebo neviděl a ona se bavila tím, jak mě prostě uhání jo. Takže taky se nedá říct, že já jsem nějaký lovec žen, že jsem i lovenej.

Ale nestydíte se nějak...

- Výrazně ne. Jestli se třeba stydím, nebo cejtím nějaký náznak a bojím se, tak to je jenom takový chvilkový. Pak už do toho bazénu skočím a pak už je to pohodička...jo, ale to je jenom o tý první větě.

Teď tedy vezmeme další okruh o partnerský nevěře. Kdy podle vás ve vztahu dvou lidí k nějaký nevěře už dochází?

- No, i když ženská platonicky nebo i když ten chlap se zamiluje platonicky do někoho. Nevěra nemusí být nikdy ve fyzickém slova smyslu, ale věřím i na tu psychickou nevěru. Jako na nevěru jsem pes, ač se mi to jednou stalo nestalo, protože jsme měli nějakou hlubokou krizi s bejvalkou, a už jsme si řekli, že to ukončíme a já jsem shodou okolností potkal před ní bejvalku, a prostě stalo se tak, že prostě jsme skončili v posteli. Tak já jsem z té postele utek a měl jsem z toho hrozně blběj pocit, ač to byla nebo nebyla nevěra, těžko říct. Ale je to věc, kterou, já říkám: „Já nejsem pámbůh, neumím to odpustit.“ I se mi to stalo obráceně, že mi bejvalka zahla a ač jsme to zkoušeli, tak ta důvěra byla pryč. Rozbitej hrnek už bude vždycky rozbitej.

A kdy považujete, že je vám partner nevěrnej?

- To člověk pozná na chování. Jo, jako každě si říká: „Jako to dokážu zamaskovat, ne?“ A zase je to tak, že sleduju pořád ty oči, ty oči, to je naprosto neomylný. Můžu oblnout milion detektorů lži, ale z těch očí a z toho chování je to poznat. Aspoň já jsem to teda poznal.

A stačí, když na to jenom myslí, nebo až když to dotáhne do nějakýho konce?

- Zase je otázka, jak moc je ten vlak rozjetej. Pokavaď se na to přijde, ono je otázka, jestli z toho vlaku bude chtít vystoupit... Ale jako když na to přijdu někdy v začátku a ona si teda poskládá nějaký ty pro a proti, jestli teda jít za tím nebo za tím, tak tam se to dá ještě nějakým způsobem ukočírovat. Ale pak je otázkou, když to chytnu těsně před cílem, kdy už teda tam něco proudí, něco tam jiskří mezi nima a ani spolu nemusej ještě spát, tak tam už, co já tam hledám, že jo. A druhá věc je, jestli ona chce z toho vlaku vyskočit a jít za mnou. Rozhodně nejsem zastáncem vztahu, kde se maj dva až tři lidi rádi, takže tak.

Kdy se cejtíte zase vy, že už jste nevěrnej?

- Já to řeším hned. To se mi taky stalo a je fakt, že...v podstatě ve chvíli, kdy jsem pochopil o co jde, a zjistil jsem, že mně se to začalo líbit, tak jsem tamten vztah ukončil. Protože taky to nešlo nějakým způsobem dál, nebylo to to pravý ořechový, a když jsem si to srovnal v hlavě...neměl jsem, neříkám, že neumím lhát, ale nedokážu lhát, v tomhleto nedokážu...já říkám, nedá se rozlišit dobrá a špatná lež. Každá lež svým způsobem ublíží a na milosrdný lži opravdu nevěřím. A já v tom vidím i nějakou vyčůranost - já to nechám tady plynout a teď budu srovnávat: „Vyplatí se mi tohle nebo ještě zůstat tady...“ Ne. Člověk si má určit jednu jasnou cestu a na deseti židlích se sedět nedá. Aspoň ne tak, abych nešidil. Protože jak k tomu ta ženská přijde, že já

budu tu svojí lásku dělit ve dvě. Stejně jako by se to mně nelíbilo, tak to nemůžu dělat jí. Takže asi takhle.

A myslíte si, že byste to teda neodpustil?

- Ne. Zkoušel jsem to a nejde to prostě, nepřenesu to. Vždycky, jo, dá se zažít spoustu krásnejch chvil, ale vždycky přijdou chvíle, kdy tady červ zahlodá a já to vidím před sebou a to se prostě nedá. Pak už by ona neměla mojí důvěru, protože už jí nevěřím. Jo, protože to člověk udělá jednou, projde mu to, proč by to neudělal vícrát.

Tak abychom nekončili zle. Hledáte teď nějaký vztah, nebo jste ve vztahu?

- Nejsem ve vztahu, protože to ještě není všechno hotový, ale už se teď vztahu nebráním. Protože ten rok už je za mnou, operaci už mám za sebou. Říkám, zase to není tak, že se ráno oblíkám a říkám si: „Dneska si pořídím ženskou.“ Ale už se tomu nebráním, když něco přijde, tak to přijde.

A chtěl byste krátkodobej, dlouhodobej?

- Já nehledám krátkodobý vztahy, ono se to ani nedá.

Myslím třeba životního partnera?

- Tak už mám na to věk. Ale jak říkám, tohle se nedá nikdy určit. Někde se mi zalíbí nějaká ženská a řeknu si: „Jo, tak s tou bych chtěl strávit život.“ A strávíme spolu půl roku a zjistíme, ať už vzájemně nebo jeden či druhý, že prostě ten druhý není to pravý ořečový pro celý život. Jako rozhodně nechodím s tím – tak teď jsem držel rok celibát, tak teď se musím vybit, tak to určitě ne. Ale s hledáním vztahu na celý život jsem v tomhle ani ne optimista ani ne pesimista, ale realista. To vždycky ukáže až čas.

Ale šel byste do toho, chtěl byste někoho takovýho najít?

- Tak samozřejmě, kdo by nechtěl.

A dovedete si představit, že s ním budete už nafurt?

- Určitě, určitě.

A myslíte, že dva lidi spolu mohou vést dlouhodobej vztah, i když spolu nemají děti?

- Určitě, znám takový. Jako je to tam asi trošičku těžší bez těch dětí, pokud třeba v rodině se nenacházej ještě nějaký synovci, tak je to asi lepší. Je to bez těch dětí určitě těžší, protože ty děti...je blbý to takhle říct...řekl bych naplňují. Ale je to fakt, že s těma děckama směřuje ten život víc k nějakýmu cíli, ale zase svým způsobem, pokud si ty dva spolu vyloženě sednou a pokud jim příroda nenadělí, že teda nemůžou ty děcka mít a nechtěj z dětskýho domova nějaký bejby.. tak můžou bejt zrovna tak šťastný, že tu energii vrazej někam jinam a můžou bejt šťastný. Jako nedá se to srovnávat, vynahrazovat si něco za nepřítomnost dětí. S těma dětma je to jiný,

neříkám, že je to správný s dětma a neříkám, že je to správný bez dětí. Prostě příroda nadělí, příroda nadělí. Příroda nenadělí, příroda nenadělí. Musí se hledat jinde to štěstí.

Co by vám měl dlouhodobý vztah přinášet, abyste byl šťastnej?

- Já bych ty děti chtěl. Jako určitě, zažil jsem i vztah dlouhodobej, kde teda jsme děcka měli. A je fakt, že to byla paráda, teď když děcka žádný nemám, tak se věnuju třeba synovcovi a jinak... to je těžký, co by mi měla dát. Měla by bejt nějaká pohoda. Aby mezi náma to bylo nějaký živý, aby to nebylo jenom o tom, že přijdeme z práce a nebudem si mít co říct. Asi trošku sladěný zájmy, asi trošku sladěný pohled na svět. Neříkám, že musí bejt totožnej, ale aby se v tom vztahu něco dělo. Aby ten vztah po nějakým čase, po nějakých letech nevyšuměl do takovýho stadia, že budeme tiše mlčet na společný téma. Takže něco živýho a jak říkám, ty děcka bych rád. Ať už teda její nebo potom nějaký z mrazáku nebo nějakěj dětskej domov, to už je jedno. Ale asi něco živýho by tam běhat mohlo.

A co do toho dáte vy? Jak do toho jdete?

- Všechno. Naplno. Do žádnýho vztahu by se nemělo chodit na padesát procent, protože autu když dám jenom půlku nádrže, tak nikdy nevím, jestli dojede až do cíle nebo nedojede. Takže do všeho, co člověk dělá, by měl jít na sto procent. Jo, protože jinak to nedělá pořádně a pak to nemá smysl. Pokud už na startu to budu bojkotovat, a tím, že do toho nedám tu energii to stoprocentně bojkotuju, tak potom od toho nemůžu nic očekávat. A zase nelíbilo by se mi, když si najdu nějakou lásku a ona hned řekne: „Hele, ale já do toho jdu jenom na padesát procent.“ Takže stylem – jsem jakej jsem a tady mě máš, ale celýho. Takže asi tak nějak.

Narátor Míra

Kolik je ti let?

- Jednapadesát.

Jaký pohlaví tě přitahuje, jako partner?

- No, celej život jenom ženský.

A jsou to výhradně jenom ženský?

- Vždycky to byly jenom ženský, ale netvrdím, že jsem neměl chlapy. Ale to bylo právě z důvodu toho, že jsem se snažil odpovídat své roli, v který jsem se narodil, a vlastně to byla kamufláž mě samotného přede mnou. A jako měl jsem, ale je pravda, že nějaký speciální požitek jsem z toho teda neměl, ale myslel jsem si, že je to tak v pořádku, že je to správně. Chtěl jsem mít partnera a chtěl jsem mít rodinku a chtěl jsem prostě se zařadit mezi takovou tu normální, přirozenou rodinu, nebo jak to říct... nejsem moc založenej, že chci bejt jako všichni ostatní, rodinka... samozřejmě každej člověk touží po nějakým partnerským soužití, každej člověk chce někam patřit, někomu patřit, někoho mít za partnera nebo rád a podobně...ale tak, jak jsem byl nastavenej, tak jsem si myslel, že by to mělo bejt, tak jsem samozřejmě hledal a snažil jsem se, ale stačilo, když kolem prošla nějaká krásná ženská a věděl jsem, že je to v pytlí.

Takže jako partnerky tě přitahují...

- Odjakživa ženský.

Jak vnímáš pojem atraktivita, co pro tebe znamená?

- Atraktivita je pro mě...takhle, je samozřejmě daná atraktivita nějakým způsobem, jsou řečený, jak by měla ženská vypadat – míry a podobně, ale myslím si, že o to nejde, to tady nezkoumáme. Já nemůžu svý vlastní představy o atraktivitě nějak definovat, říct: „Měla by mít tohle, neměla by mít tohle“... ale pro mě to musí... a já jsem na to teda extra zatíženej, pro mě to musí takzvaně „cinknout“. V ten moment vůbec neřeším, jak ta ženská, co má, jak vypadá. V ten moment je samozřejmě atraktivní pro mě. A mně se třeba osobně líběj, když už budu hodně obecněj, tak se mi líběj tmavovlasý holky, hnědooký holky... Ale to je tak strašně povrchní, povrchní záležitost. Samozřejmě, že prošlo kolem mě spousta světlovlasých blondýnek a třeba mně se strašně líběj severský typy holek, vyloženě takový ty bělovlasý a takový, prostě severský typy...a to není jenom tím, že jsou blondatý, ale prostě maj nějakou fyziognoiii, daný k tomu svýmu skandinávskému typu a tam jsem ztracenej třeba. Takže já vůbec nemůžu... Atraktivita, musí to bejt souhra určitých detailů nebo i obecných věcí, který mě

nějakým způsobem přitahují. Ne nějakým způsobem, samozřejmě tím konkrétním způsobem přitahují a ve finále jestli je opravdu černovlasá nebo hnědooká vůbec není důležitý pochopitelně. Ale pochopitelně že se mi líběj holky štíhlý... Pro mě atraktivita není jenom vizuální záležitost, já prostě potřebuju, aby ta holka měla, nebo ta ženská teda, já už moc nemůžu mluvit o holkách ale, ta ženská...abych si s ní měl co říct, aby měla můj smysl pro humor nebo podobnej smysl pro humor, což je hodně pro mě důležitý, protože smysl pro humor je vůbec pro mě obecně důležitěj u lidí natož u partnerky. Když budem spolu žertovat na nějaký téma a nesejdem se, někomu to bude ubližovat a druhej si bude myslet, jak je vtipnej, tak je to v pytli, že jo. Takže já potřebuju nebo jsem rád, a to je jeden z atributů teda tý atraktivity pro mě. A ženská musí bejt pro mě, nebo měla by být chytrá aspoň trošku, ale to je zase strašně relativní co je chytrá, musí bejt moje krevní skupina, musíme mít společný témata. Já třeba moc neuznávám takovýto, jak se strašně protiklady přitahují. Když má ta osoba úplně jinej zájem, jinej pohled na svět a jiný zásady a já nevím co, tak tam moc nevidím možnost tý souhry no, ale to je zase můj vlastní přístup no.

Konkrétněji teda vezmeme fyzickou atraktivitu, co ti přijde atraktivní na ženských?

- Já, mě upoutá vždycky úsměv u ženský, hrozně moc úsměv. To si uvědomuju až teď poslední dobou, ale prostě úsměv mě dostává nebo mě zanechává samozřejmě chladným, ale dokážou mě ženský dostat na úsměv třeba. Takovej ten upřímnej, nebo jak bych to řek, něčím...že ten člověk se nějakým způsobem rozzáří a najednou ho to udělá originálním, ten úsměv je jenom její a patří k ní. Podle toho já jí identifikuju a to mě přitahuje, a tak jsem zjistil, že ten úsměv je pro mě hrozně důležitěj. Nebo důležitěj, není důležitěj, ale dokáže mě teda zblbnout, tak bych to asi spíš řek. Pak samozřejmě oči, ale to není nic originálního, ale taky samozřejmě koukám na oči. Jestli má ženská dlouhý nebo krátký vlasy - tak samozřejmě líběj se mi holky s dlouhýma vlasama, ale nějak to moc neřeším. Musí to slušet v mejch měřítkách. Slušet, zase je to individuální, každej si myslí, že slušivost je nějaká jiná. Když má někdo krátký nebo dlouhý, to není důležitý.

Co třeba postavu?

- Tak spíš se mi líběj holky štíhlý. Tak vzhledem k tomu, že já jsem takovej nevybouřenej typ, tak se mi líbí samozřejmě, když maj hezkou postavu... Ale zase jako spousta kluků řekne: „Musí mít velký prsa.“ Já tohle neřeším. Když už pak samozřejmě je ženská a má hezký prsa, tak je to bonus navíc, ale neřeším to, neříkám: „Ta ne, ta nemá velký...“ Ten prvotní pohled na to není, nevidím to.

A je pro tebe důležitý, jestli o tu postavu nějak pečuje, jestli o sebe dbá po fyzický stránce?

- Není to úplně nejdůležitější, ale samozřejmě když o sebe dbá, tak mi to nevadí, ale zase kdyby to byl vyloženě takovej ten člověj, kterej jenom - jak vypadá. To mi naopak není sympatický, když jenom se soustředí na to, aby tuhle záhyb támhle záhyb, aby to někde vyběhal, vycvičil, to zase úplně nemusím. Ale je to jeho věc, ale

nevyhledávám takový, nebo neupřednostňuju takovýhle týpky, že by ta ženská musela šíleně o sebe dbát. Samozřejmě nemyslím nějaký šmudlinky, nějaký cuchtičky. Ale já naopak, já se teda přiznám, že, a to jsem si taky nikdy neuvědomoval, to až zpětně teď díky svému věku vidím, že mně se líběj holky přirozený. Já vůbec moc nesnáším, když třeba holka moc na dálku voní. Protože každá vůně není každému příjemná, každej máme ty svoje čuchový vjemy jiný a když pět metrů už člověk ví, že je ženská nasprejovaná něčím šíleným, pro ní nevím jak úžasnou značkou a dává to najevo, že je nějaká šílená celebritka nebo já nevím co, drahá záležitost...tak nejenom, že mě to neoslňuje, ale hlavně mi to teda vadí. Nesnáším zmalovaný holky, to se mi taky nelíbí. Ale to ti řekne většina chlapů, že to nemá ráda, to zase není nic moc jako... Samozřejmě líbí se mi, když je holka hezky moderně oblíknutá, ale zase není to pro mě úplně nejdůležitější a mně se prostě líbí, když má osobitost. Když třeba - oni říkaj: „Jaktože ona si třeba vůbec nevezme tohle na sebe, vždyť není jako holka.“ Mně to nevadí, když to patří k ní a dělá to jí jí, dělá to tu její osobnost, tak to mně naopak imponuje. To se mi líbí no. A jestli jsou to džíny od rána do večera, tak je mi to úplně u zadku, prostě to mně fakt nevadí. Jestliže to k ní patří, tak ať si je nosí třeba i do sprchy.

A jak by měla být vůči tobě vysoká?

- No, to je samozřejmě v mém případě problém, že jo. Já mám docela problém. Možná by se slušelo říct, že nezáleží (na výšce), ale záleží asi no. Je pravda, že se mi líběj vysoký holky, pochopitelně, protože prostě „dlouhá noha“ že jo... ale je to pochopitelně složitý v mém případě, protože vysoký holky ke mně moc nejdou, s mojí psí výškou, ale asi to trošičku řeším, malinko. Ale zase ne, že bych si říkal: „Ta je krásná, ta je úžasná, ale je moc vysoká, tak se na ní vykašlu,“ to bych teda asi neudělal. Ale teď spíš jde o to, jestli by ta ženská snesla toho menšího chlapa, tady spíš vidím ten problém. Nemyslím si, že bych trpěl nějakým Napoleonovským komplexem, ale nejásám, že třeba si nemůžu vybírat vysoký holky. Ale samozřejmě by bylo asi lepší, aby byla aspoň tak v mé úrovni. Člověk, teda chlap asi, má takovej lepší pocit, když malilinko má navrch, a teď myslím vejškou. Jinak, to taky není důležitý no...

A co věkově?

- Věkově je mi to snad jedno. Tak, vzhledem k tomu, že jsem jak utrženej ze řetězu, tak se mi líběj i mladý holky, samozřejmě. Ale tam pak nastane problém, jestli si s nima má člověk co říct. To může být samozřejmě úžasná, báječná, chytrá holčina, jedna z nejchytřejších, ale ty zkušenosti životní a generačně, to jsme prostě jinde a v ten moment může být zádrhel malinko pro oba zúčastněné a já nejsem takovej ten týpek, kterej by ve svých padesáti se přeskočil a dělal veletoce jenom, aby se zalíbil dvacíctce nějaký. Ale je pravda, že já tady mám takovou hospůdku a tam obsluhujou samý mladý vysokoškolačky a já mezi nima mám skvělý kamarádky a jedna se mi tam hodně líbila, takže to si člověk neporučí. Ale je pravda, že...ted' jsem třeba byl zamilovanej do sedmačtyřicetiletý. Já to nějak neřeším, ve finále vždycky dojdu

k tomu, že řeknu: „Pro mě to prostě musí cinknout.“ Já nevím, jestli je to chemie nebo co, já nevím, ale musí to tam prostě naskočit. A já nejsem, je to hrozný, že to říkám, ale já prostě nedokážu se nějak moc aktivovat, když tam to TO není jenom proto, abych skončil v posteli nebo někde, já to prostě... Já se nepřeskočím no, já k tomu partnerovi nebo k té osobě, kterou chci dobývat nebo oslovit, tak tam to pro mě musí...není to prestižní záležitost, jestli jí dostanu nebo nedostanu no...

Je pro tebe ve vnímání atraktivity důležitý hlas?

- Není to důležitý, ale určitě si toho všimnu, s mým hudebním sluchem. Takže spíš to řeším v druhém plánu – jestli se mi ten hlas líbí nebo nelíbí a pak je to hlas, kterej mi není milej, příjemnej nebo má nějaký projevy hlasový sem tam, který jsou mi nepříjemný, tak to může i ovlivnit tu sympatii či nesympatii nebo takovej ten zájem. Ale v první řadě, v té úplně prvotní fázi to teda neřeším – jestli musí mít takovej a makovej hlas.

A co ti na ženskéjch přijde vyloženě neatraktivní?

- (rozmyšlí se) No, asi něco jo, jen to hlavně vymyslet rychle...no, já musím říct, že úplně se mi na ten první pohled, pak kdyby člověk tu osobu poznal, tak už je to zase o něčem jiným. Ale opravdu jenom na ten prvotní dojem, tak mně se teda fakt nelíběj tlustý holky, to teda jako... A to aniž bych je chtěl nějak... Já jsem měl sestru, která byla velká baculka a byla to úžasná, milá, dobrosrdečná, skvělá, inteligentní baba, takže to je samozřejmě... Ale mě nepřitahujou no, tlustý holky mě prostě nepřitahujou, to se mi nelíbí no. Ale neznamená to, když jsou trošičku oplácány, to nemyslím, myslím samozřejmě opravdu tlustý v tom pravým slova smyslu, to se mi teda moc nelíbí. Nepřitahuje mě a není pro mě vůbec atraktivní takový ty strašně zmalovaný, neví člověk ani, co se potom pod tou slupkou skrejvá. Namake-upovaný, to je pro mě totálně neatraktivní, ale to si způsobujou samy, to není tím, jak je příroda obdařila. A jak říkám, takový ty echt navoněný. No nemusím zrovna tedy kuřácky, protože jsem sám nekuřák. Kdybych byl kuřák, tak to asi neřeším, ale... To je takový, že tady honem teď vymyslím nebo vzpomínám, co se mi zas až tak nelíbí, ale zase, že bych si doma udělal seznam: „Nesmí bejt kuřáčka“, tak to ne. Ale asi, možná až přijdu domů, řeknu si „Ještě se mi nelíbí tohle...“ Ale asi ty tlustý holky mě teda fakt nepřitahujou. A vím, že za to třeba ani nemůžou, ale C'est la vie!

Tak se pustíme do psychický atraktivity. Co ti po povahový stránce, připadá na partnerkách atraktivní?

- Jasně no...tak, už jsem říkal ten smysl pro humor, to je, to souvisí s tou osobností a trochu psychikou, mám rád holky trošku sebevědomý, to je zvláštní. Ale zase je to úplně neuvědomělý – zjistil jsem, že všechny holky, který se mi kdy líbily, tak byly hodně sebevědomý a hodně dominantní, takový bojovnice za sebe a uměly se opravdu postavit k životu a byly takový činorodý. Takže žádný moc velký éterický bytosti. A to já jsem takovej, že by se spíš zdálo, že jako bohém budu nějakou bohémku a ono houby houby. Tak se mi líběj spíš takový veselý kopy, holky do života, do

nepohody...vůbec mi nevadí, když má holka navrch, když ženská je mi rovná nebo... mě to prostě nevadí, já vím svojí hladinu sebevědomí a všechno znám, tak se nedělám někým jiným, a když má ženská trošku víc toho sebevědomí, tak mi to teda nevadí. Co já nesnáším a ani to neumím, já nesnáším takový ty ženský hry partnerský. A neumím je, já nevím, jestli to hrajou všechny ženský, ale taková ta šílená diplomacie. Já sám jsem strašně otevřený, a to ne, že bych si to nějak stanovil, prostě jsem a dojíždím na to většinou. Srdce na dlani a neumím hrát takový ty hrátky: „Já se teď nemůžu ozvat, aby ona se ozvala.“ Jo, samozřejmě patří to k mezilidským vztahům, takový to divadýlko, ale nesmí to bejt moc. V momentě, kdy ta ženská mě dusí jenom proto, abych si něco... tak mě to přestane bavit. A jestliže to má hodně moc vyvinutý a jak bude dělat fóry, tak já tomu nerozumím hlavně a pak ztrácím jistotu, jsem strašně z toho mimo a jsem nejistý, nevím o co jde a strašně se bojím, a teď nevím, co mám dělat a jestli se ztrapňuju nebo neztrapňuju a jestli se vnucuju nebo nevnučuju...to neznamena, že třeba tu ženskou přestávám milovat, ale jsem z toho úplně pryč a nemám to rád, takový ty velikánský šachy partnerský.

To, co jsi teď uvedl, ti teda připadá neatraktivní?

- Hmm... to je teď docela živá zkušenost. Mně to prostě vzalo, bere sílu a bere mně to chuť a iluze o tý dotyčný a je to pro mě... samozřejmě vím, že ta ženská musí trošičku malinko dělat takový ty fórečky, ale odcamcať pocamcať. A když je to moc, tak já jsem z toho úplně pryč a nebaví mě to. Protože já sám to nedělám. Samozřejmě jsem ochoten přistoupit na to, že to tam patří, ale když se mnou potom už moc mává, tak už jsem z toho celej pryč.

Je pro tebe důležitý vzdělání?

- Vzdělání vždycky ještě nemusí odpovídat... nemusí být IQ až nevím kde u nebes. Nevím, vzdělání asi není důležitý, ale asi se mi shodou okolností vždycky stalo, že se mi vždycky líbily ty vysokoškolačky. Ale já si nemyslím, že to je tím, že byly vysokoškolačky, ale že prostě ty lidi z tohodle prostředí, protože já jsem si vysokou školu hrozně užil, to bylo jedno z nejkrásnějšího období mého života a našel jsem tam výborný přátele. My asi s těma vysokoškolákama máme asi takovej podobnej druh komunikace, i ten smysl pro humor, takový ty fórečky... Ale zase je to generační záležitost, dneska je to třeba zase nějaký úplně jiný. Neříkám, že to upřednostňuju, že člověk musí mít vysokou školu, ale prostě musí nějaký to IQ tam bejt. Já takovou nějakou, sice hodná, pečuje o mě, ale když si s ní nemám co říct a ona se ani nezajímá nějak moc a jenom tak jako visí, tak to ne no. Ale říkám, je to spíš shoda okolností, že se mi líběj ty vysokoškolačky, ale není to o tom, že by musela mít diplom a musela se s tím prokázat.

A co práce?

- To je mi úplně jedno, to vůbec neřeším.

Je pro tebe důležitý, jak ta tvoje partnerka působí na tvoje okolí? Jak ji berou tvoji blízcí?

- No, to jo, asi jo, asi je, protože... Myslíš vizuálně, nebo jak ona se chová?

Celkově.

- Jo, asi je, ale... ono to souvisí s tím, že já jsem takovej člověk, kterej, já jsem takovej komunikativní, přátelskej a myslím si, že s lidma dobře vycházím. To neznamená, že jsem s každým kamarád, ale prostě s lidma dobře vycházím a dokážu dobře komunikovat. A v momentě, kdyby teda ty lidi... Tak si asi nebudeme ani moc sedět s tou partnerkou, nebude to úplně ono. Protože když ona bude tak strašně divná, že to okolí jí nebude brát, tak tím pádem bude i hodně rozdílná ode mě a asi by to tam moc nefungovalo. Takže asi spíš mluvíme v teoretický rovině, ale asi kdyby oni mně říkali: „Hele, ona je taková a maková,“ tak já se s ní rozejdu, ale je to třeba důležitý pro mě, jestli je u nich oblíbená. Protože já jsem pro to, ne člověka úplně vlastnit, ale já po tom všem prodělaném upřednostňuju, abychom spolu hodně byli, abychom chodili ven, měli společný kamarády, měly společnou společnost, která nám bude sedět, to tím pádem znamená, že samozřejmě chci, aby tam zapadla. Ne, že budou říkat „Jó, on přijde, ALE přivede sebou tuhleto kozu,“ tak to by se mi samozřejmě nelíbilo. Ale já si myslím, že takhle by to nemohlo dopadnout, protože člověk si myslím vybírá k sobě lidi... No, samozřejmě, může se to stát, že někomu může být nepřijemná nebo nesympatická, záleží...

Teď tedy přejdeme k tématům osobnějším, abychom to uvedli, co je pro tebe pojem sex, mít sex?

- No, pro mě asi fakt sex a možná je to špatně všecko...ale fakt intimní styk asi, klasická soulož. Takový o'apkávání už je takový nahrávání sexu, ale ještě to asi není sex, pro mě. Vyloženě pohlavní styk (přítakává mně).

Můžeš mi říct, kolik takových partnerů jsi měl?

- No, žádná sláva, já jsem břídil. Ale i ve svém věku, osum. Dohromady. Před proměnou.

Byly to spíš vztahy dlouhodobý nebo nějaký příležitostný známosti?

- Ne, já jsem nikdy neměl žádněj vztah. To je můj velkej vnitřní handicap vůči mně samotnému, že jsem to nedokázal. S mužem jsem nedokázal mít nikdy vztah, protože to prostě nešlo, z jejich strany. Já jsem natolik chtěl bejt normální, že jsem nedokázal s žádnou tou ženou mít... Protože jsem si říkal: „Ne, to je špatně, já patřím sem.“ To jsem si já sám dal takovouhle stopku, že nemůžu jo. Takže vlastně žádněj dlouhobojej vztah jsem neměl.

Je pro tebe sex ve vztahu důležitěj?

- Hrozně, jojojo, hrozně, hrozně moc. I když samozřejmě si nevyhledávám partnerku jenom, aby fungoval sex. Všechno, co jsem ti tady řek, jaký mám nároky a v momentě kdyby... jako je pro mě hodně důležitěj sex. Hodně.

Kde jsi se s partnery/partnerkami seznámil? Dalo by se to nějak zobecnit?

- Partneri! (moje navrhnutí míst, např. baru -) Nene, to ne. Vždycky to bylo spíš po takový... bylo to teda hlavně v tý škole, tam to bylo asi nejvíc, ale spíš to bylo z takovýho nějakýho dlouhodobějšího... i když, to je teda stejně zajímavý, teď jsi mě úplně, to jsou takový věci, co si člověk ani neuvědomuje a když se ho na to zeptáš, tak prostě najednou zjišťuju, že si odporuju...tak, většinou to bylo po delším poznávání, já nejsem typ, ani já ani pro druhýho člověka já nejsem typ, kde by to cinklo. Já nejsem žádný playboy, aby hned nějaká řekla hned: „Toho!“ A jako ženská jsem samozřejmě taky nebyl, pochopitelně, aby chlapi mi leželi u nohou. Takže tam to bylo spíš na dlouhodobějším seznamování. Nebo dlouho, nemyslím tři roky, ale až tam musela spíš ta osobnostní stránka zafungovat, že jsme si rozuměli, že jsme si sedli. Ale úplně paradoxní je, fakt z drtivý většiny je to takhle, a paradoxní je, že toho nejdůležitějšího partnera nebo partnera, prostě člověka, s kterým vlastně mám to dítě, toho jsem potkal v baru. Ale je to fakticky náhoda!

A děláš v tom seznamování první krok?

- Ne. Já jsem strašně v tomhle submisivní a neumím to a jsem hrozně nesmělej. To se vůbec nezdá, ale ještě...spíš si nevěřím, to je daný právě tím, čím člověk, v čem žil, že si prostě strašně nevěřím. Říkám si: „To není možný, tenhle člověk na mě bude absolutně prdět. To není možný, toho nemůžu zaujmout...“. Já z toho i vycouvám, já ani nic nezkusím.

Já jsem se tě úplně zapomněla zeptat, jestli ty sám se cítíš být atraktivní?

- No vůbec ne. Vůbec vůbec, v tý minulý roli vůbec... fyzicky jsem si atraktivní nikdy nepřipadal. Teď to vezmu z druhýho konce, teď po přeměně si připadám víc, si myslím, sám si připadám víc, nikdo mi to samozřejmě neřekl, že jsem teď atraktivnější, ale je pravda, že, jak jsem ti tam říkal, že tam mám takový ty holčinky v tý hospodě, ty vysokoškolačky. Tak jsem tam přišel, to jsem tam nebyl skrz ty operace a oni říkaly: „Jéžíš, kdo sem jde, co to sem jde za štramáka, chlapa!“ Tak to mi samozřejmě dělalo dobře a osvědčuje se mi, že asi to tak mělo bejt, takže mě to samozřejmě trošičku mrzí, že to nebylo už dřív. Protože jsem si ale byl vědomej tý fyzický neatraktivnosti, tak mi to samozřejmě bralo vítr z plachet, sebevědomí, odvalu, bralo mi to jistotu, byl jsem hrozně nejistej a takovej nesvéprávněj člověk... jedinej, kde jsem si teda připadal, ale to zase nebylo až tak, že bych si připadal atraktivní, ale vím, že jedinej na to jsem byl schopnej utáhnout nějakýho partnera nebo partnerku, tak spíš na svoje povahový rysy – přátelskou povahu, kamarádkou, smysl pro humor a tak. Že prostě ty lidi se mnou byli vcelku rádi a teď nemyslím jednotlivci, ale ve společnosti nejsem otravněj, nejsem nudnej, umím se bavit s lidma, na různých úrovních prostě zapadnu do kolektivu, nezkazím žádnou srandu. Takže to spíš byla taková moje atraktivita a dneska mi všichni, kdo mi během přeměny dodávali tu odvahu, říkaj: „Prosím vás, vy budete mít takovejch ženskejch, všichni vám padnou na kolena, protože to, jak vy jste zábavnej.“ Tak to je jedinej, kdy jsem si myslel, že bych eventuálně mohl být malinko atraktivní. A pak třeba ještě ta moje tvorba, že jsem

tvořil a tak, tak to jsem si myslel, že by třeba mohlo někomu imponovat, ale vyloženě jsem to necejtil jako nějakou atraktivitu šílenou a devizu, že by mě to nějak šíleně pomohlo v těch partnerských vztazích, spíš v tom kamarádství a že jsem byl vždycky branej za rovnýho, čestnýho kámoše.

Předposlední blok je na partnerskou nevěru, tak abychom to uvedli, kdy si myslíš, že mezi dvěma dochází k nevěře?

- Kdy dochází k nevěře... já mám na nevěru strašně přísný svoje měřítko, já prostě nevěru netoleruju vůbec. A nejsem schopnej to překonat...to jsem o tom takhle nikdy nepřemýšlel, kdy už začíná nevěra. Já si myslím, že nevěra začíná samozřejmě v momentě, kdy je to...samozřejmě sexem, ale už i tím, že se s někým třeba scházím a je mi s ním dobře a upřednostňuju ho před tím svým partnerem, kamufluju to nějak a zatahuju. Tak to už je svým způsobem nevěra, ale zase chápu, že někdy si člověk prostě nemůže pomoci, že tam prostě něco cvaklo, něco se zablesklo a pohnulo se nebe. Prostě je to strašně těžký, ale já jsem takovej ten vůl, kterej to na rovinu, říct to prostě. A radši z toho vycouvat, protože představa, že já bych byl v roli, a že jsem byl právě, že o tom nevím a ten dotyčnej nebo ta dotyčná to dělá za mejma žádama s tím, že mi nechce ublížit, ale jsem tam za toho idiota, to je pro mě naprosto nepřijatelná ponížená role. Pak, kdybych se to dozvěděl, tak by mě to strašně ranilo a ublížilo a já prostě... radši říct a radši z toho vycouvat i za cenu nějaký bolesti, protože ta role toho podváděnýho, že oni dva si budou říkat: „Aby ona to nevěděla nebo aby on to nevěděl...“ a nedej bože že by ta dotyčná nebo dotyčnej si říkali: „Noo, to jsme ho vypekli.“ Že jsem prostě v tý roli toho vola podváděnýho, a že se to dozvím třeba někde náhodou... Tak já se to nechci takhle dozvědět, ať mi ten druhej řekne: „Hele, já jsem se zamilovala a nemůžu si pomoci,“ tak já radši budu zničenej, než bejt za vola. Jsou lidi, který to maj jinak, který říkaj: „Já to nechci vědět.“ Já to chci vědět a než se to dozvědět a myslím, že se to člověk vždycky nějak dozví, že jsem byl někde podváděnej, nebo od někoho jinýho, tak to právě radši od toho svýho člověka.

Kdy už bys považoval, že ti je tvůj partner nevěrnej?

- No, asi v momentě, když by se třeba s někým scházela, kdo je jí hodně milej a záměrně se to snažila přede mnou maskovat nebo nějak utulat, tak bych se ptal, proč to chce, co za tím je. Protože v momentě, kdy už je to proto, že ona ví, že už jí to tam táhne, tak je to prostě maskování nějakýho zaháčkování a už je to svým způsobem nevěra a to, jestli k tý posteli dojde nebo nedojde, to už je otázka času zřejmě jenom. Ale když se bude s někým scházet jenom proto, že jsou si hodně nakloněný, furt v přátelský rovině, tak mi to asi řekne, tak to asi neřeší, nevím. Já si myslím, že v momentě, kdy už mi něco zatajuje, že se s tím dotyčným nebo tou dotyčnou stýká, tak už je to takovej náběh, tak už je to takovej první krůček, takový pootevřený dveře k nevěře, si myslím. Ale samozřejmě nevěra jako taková je nějaký bližší fyzickéj kontakt, sexuální, nemusí to bejt hned... samozřejmě už i líbačka, otlapkávačka, už je nevěra. Ale tohle zatajování, už to nenasvědčuje ničemu dobrýmu.

A kdy se cejtíš sám ty, že už jsem nevěrnej?

- Já nejsem nevěrnej.

Tak kdy bys cejtil, že už nějaký tvoje chování není vhodný vůči partnerovi?

- No, to je zvláštní, že asi bych to měl už v pocitový rovině. V momentě, kdy bych cejtil, že mě ta dotyčná přitahuje a to bych ještě nemusel nic doma kamuflovat a nemusel bych ani zalhávat, tak já už bych cejtil, že je něco špatně. Ne, že je to přímo nevěra, ale že je něco špatně. A už bych to musel začít kočírovat, aby k té konkrétní nevěře nedošlo. Ale to je o mejch pocitech, do toho druhýho nevidím, takže tam nemůžu říct, kdy on už má našlápnuto na nevěru, tam jde o to, jak on to cejtí. Třeba jsou to fakt jenom kamarádi, kdežto u sebe to vím, jako že už mi to tam víc bliká na tu vzájemnou přitažlivost nebo na tu mojí přitažlivost, ale nevěrnej bych byl asi taky v momentě, kdy bych to začal tajit a říkat: „Miláčku, já dneska budu dlouho v práci,“ a šel jsem s dotyčnou a už by mě to k ní nějak táhlo. Já, říkám, jsem ale v tomhleto hrozně přísněj. Nevím, jestli je to netolerantnost, ale já to nedělám, tak bych asi nevydejchal, kdyby to tak dělala partnerka. Víím, že jsou to trošičku archaicky nastavená pravidla hry, ale já je tak mám a já nevěru...myslím, že bych jí vůbec nedokázal překonat.

Myslíš, že bys to nedokázal odpustit?

- Myslím, že ne. U mě už nehrajou roli, že někdo zůstává kvůli dětem, tak to v mém případě už nehrozí, že bych kvůli dětem se to snažil překonat, já nevím... zase to je... kdybych tu dotyčnou strašně miloval, ale já už ztrácím důvěru a já jak nevěřím, tak to je strašně pro mě zásadní, když už teda mluvíme o tom, co je pro mě důležitý a tohleto, tak pro mě je strašně důležitá ta důvěra a to, tomu člověku věřit. Opravdu se spolehnout a v momentě, kdy už tohle jednou udělá, všichni můžeme šlápnout vedle a každej bysmě měli mít tu druhou šanci. A já bych jí možná i dal, ale já nevím, jestli bych ještě byl schopnej věřit. To ale, já jsem v tomhle hrozně černobílej. Já víím, že to není dobře, já to neříkám, jak jsem úžasnej, že to mám, jakej jsem charakterní, jak ty věci mám nastavený správně, vůbec ne. Je to strašně možná až netolerantní, prostě jsem takovej, co mám dělat. Já prostě nevím, ale možná, kdybych tu dotyčnou strašně miloval a nechtěl o ní přijít, tak třeba to dokážu. To mluvíím hodně teoreticky, jak třeba to mám nastavený, že třeba bych jí nechtěl ztratit, tak bych jí tu druhou šanci dal, nebo bych se přeskočil v tom tolerování...ale nevím,v teoretický rovině to mám takhle.

Hledáš teď nějaký vztah?

- Jo.

A hledáš dlouhodobější vztah?

- Jo.

A chtěl bys mít někoho, s kým bys strávil zbytek života?

- Ano, protože já jsem celý život sám. A já mám neskutečněj handicap, svůj vlastní, vnitřní, že cejtím děsný osamění, ale to je u transsexuálů docela běžná záležitost. Jenomže dneska už je to trošičku jinak, že jsou ty lidi mladý, takže tu šílenou hloubku toho osamění až tak nepocit'ujou, protože tak dlouho jako já si to nevyžírali. Já opravdu to mám fest nastavený a je to šílená moje, obrovský komplex, bych skoro dokázal říct. Takže já opravdu hledám dlouhodobej vztah, už na celý život.

Dovedeš si představit, že spolu mohou dva lidi mít dlouhodobý vztah bez dětí?

- Ano, dokážu si to představit. Moje sestra třeba neměla právě děti, ale tam se poznali pozdě, takže to nebyl zas celý život, ta partnerská část byla zkrácená, takže tam možná to není úplně ten správněj příklad. Ale myslím si, že když se ty dva, může se stát, že nemůžou mít děti z nějakýho důvodu, neznamená to, že se musej kvůli tomu rozejít, protože co ten druhej má dělat, když ty děti mít třeba nemůže, nebo to je jedno, ale...myslím si, že si můžou najít nějakou...náhrada není správný slovo...ale náplň životní, společnou, aby to prostě dokázalo pořád bejt plnohodnotnej vztah i za cenu toho, že tam nejsou ty potomci. Jo, určitě jo, vůbec o tom nepochybuju. Je to na vůli obou.

Co by ten dlouhodobej vztah měl mít, abys v něm ty byl šťastnej?

- Chtěl bych, aby tam opravdu byla ta láska. Je to teda úplně stupidně romanticky řečený, ale já na tom strašně moc bazíruju a na tom stavím. Já tam opravdu potřebuju tu náklonnost, ne nějakou zjištnost nebo: „Tak už to spolu doklepem,“ nebo „Jenom, abych nebyl sám.“ To je třeba to, co mi teďka hodně kluci vyčítaj, že: „Tak si aspoň někoho najdi,“ jenže já si nechci aspoň někoho najít. Já už opravdu nechci, já chci už vztah, kde budu cejtit, že to bude to ONO a... takže já opravdu, staromilsky, tam potřebuju mít tu lásku, žádnou zjištnost. Já nevím, jakoukoliv, finance, to pro mě není absolutně důležitý, to vůbec, až stupidně to přecházím, ale vůbec to nemá žádnou váhu. Takže, to tam musí bejt, musí tam bejt ta důvěra, o který jsem před chvílí mluvil. Ale musí tam bejt ta láska, aby mohla bejt i ta důvěra. To si myslím, že by mohli jít ruku v ruce a musí tam bejt ta společná krevní skupina, protože nemůžu se zamilovat do nějaký holky, šíleným způsobem bejt...to se mi právě přihodilo . Ale najednou po čase zjistíš, nebo po čase, to nemusí být po nějakým velkým čase, ale najednou zjistíš, že jste rozdílý, že máte spoustu třecích ploch, takovejch těch, kdy se...no, tak si člověk může říct: „Ale miluju jí, tak...“ ale ono to najednou nefunguje. Prostě i ta láska je založená na tom, že toho druhýho obdivuju pro nějaký jeho názory, jak se chová, jak myslí...takže musí to bejt prostě krevní skupina no. Musí mít ten smysl pro humor. Ale to jsme se zase obloukem dostali...samozřejmě, nemůžu tam chtít úplně všechny ty svoje ideály narvat. Ale prostě, láska, důvěra, to tam prostě musí bejt, rovný chování. Já na tom si strašně bazíruju. Ale zase, to jsou takový věci, který ti teď tady vyhlásím, a pak přijde nějaká holčina, která mě dostane nevím čím, třeba tím úsměvem, jak jsem ti říkal, a já budu tak obľblej, že budu tolerovat, že má úplně jiný názory, tak já nevím, tohle nejsem úplně tak schopnej... Takhle, v tý rovině, jak si o tom sním a jak bych si to představoval, tak prostě láska, důvěra a abychom si měli o

čem povídat. A ne že ona si bude chodit se svojí partičkou někam, pokecat si o svejch věcech a já si budu někam chodit, a někde se pak sejdeme na něčem. Ne. Tak obecně, abychom ty témata... samozřejmě, může mít svoje koníčky, ale zase by se to mělo trošičku nějak scházet.

A co si myslíš, že zase ty do toho vztahu nabízíš?

- To je dobrá otázka v tom, že já si vždycky myslím, že jsem schopnej investovat a dát tak strašně moc do toho vztahu a setkávám se s názorem, dokonce i praktickým, že až o takový kvantum ne vždycky je až stáno. Ty ženský o to až tolik nestojej někdy. Protože já nevím, jestli se tím cejtěj moc svázaný nebo že si je moc přivlastňuju nebo ohrožený něčím, nevím čím... Ale já když vztah, jakékoli, i ten kamarádskej, já prostě jdu na tisíc procent. Já do ničeho nejdu jen na sto procent... ono to vypadá, že když to takhle řeknu, že se chvám, že to je dobrý, úžasný, báječný, ale ono to někdy může člověka zahltit, to si uvědomuju. Zahltit láskou, ochranitelstvím, já jsem strašnej ochránce. Ale ono je to nemusí bavit, každá ženská nechce úplně tu ochranu a já jsem... to není srdce na dlani, to je srdce na podnose ve zlatém rámečku! Takže mejch tisíc procent do všeho ne vždycky je úplně vítáno. Já jsem prostě takovej, snažím se to trošku kočírovat, ale nějak mi to nejde...říkám, když bych neměl ty zkušenosti a nikdo mi to neřikal, tak si myslím, že to je ta moje deviza, že já tam prostě jdu s tím..! ale myslím, že se opravdu ten člověk na mě může spolehnout, že jsem člověk, na kterýho je spolehnutí. Plním prostě svoje sliby a dokážu se postarat. Teď nemyslím třeba finančně, ale v tom smyslu, že za něj bojuju a stojím do posledního dechu a biju se za svý lidi jako lev. Opravdu, že jo. Nedělám ty křivárny...jako že můžu mít i bokovky a že to je v pořádku, že chlapi maj milenky a takový...to je opravdu dneska tak strašně rozšířenej názor. A kdyby jenom názor! Ona je to bohužel i praxe. Já to strašně těžce nesu a vůbec to neuznávám, vůbec to neuznávám. A když vidím vedle sebe svoje přátele a opravdu výborný přátele a všichni maj milence, milenky spíš hlavně...tak já jsem z toho úplně nešťastnej, já to takhle nechci. Nechci a odmítám. To radši budu sám. Ale slyšel jsem i názor, že se musím v tomhle změnit. Že to nejde, ty seš strašně... ale to nejde, už jsem se změnil dost, změnil jsem celou svojí identitu, celou svojí schránku a já nehodlám měnit svojí osobnost. Tohle prostě jsem já, a jestli se to prostě nebude líbit, tak se to nebude líbit. Ale abych chodil ještě k nějakým dalším psychologům, abych se změnil povahově, to odmítám. Já už jsem v nějakým věku a já už se nechci měnit. Tohle dělá mě mnou. Mě maj lidi v úvozvkách rádi protože jsem takovej pošuk, takovej blázen, takovej snílek, že jdu do všeho s takovým entusiasmem, proto mě maj rádi. Jo, že už to neskončí vztahem, to je smutný, protože to už doma mít nechtěj. To v hospodě, u kafe, ale doma už to mít nemusej. Tam už chtěj toho normálního, takovej běžnej vzorek. Když už jsme u toho, tak jsem měl vyhlídnutou jednu úžasnou ženskou a choval jsem se, tak jak se chovám. Galantnost prostě, já jsem přehnaně možná i galantní, dneska se to nenosí, že jo. A teď prostě co ona řekla, jenom vyslovila hypoteticky nějaký svoje přání a druhej den bylo splněno jo, ale to ještě ani vůbec nevěděla, že o ni usiluju. Člověka jsem schopnej udělat...seženu všecko, zařídím všecko, opečovávám toho člověka. A ona mi řekla:

„Hele, je ti jasný, že ty se chováš jako mimozemšťan, takhle se chlapi nechovaj. Ty jsi prostě mimozemšťan,“ a já jsem říkal: „Já vim. Ale já se prostě nezměním.“ A samozřejmě neskončilo to dobře, protože...bylo to úžasný, bylo to krásný, když jsme chodili do kavárny a dál už to nechtěla. Protože to už bylo nad rámec toho normálu našeho běžného. Takže já s tím nemám dobrý zkušenosti, když teďka vidím, že to co jsem si myslel, že je moje devíza, že budu strašně na rukou nosit, tak ona to zase až taková devíza není. Takže nevím, jakou jinou devízu můžu dát. Ale určitě to, že nejsem podrazník, že prostě jsem schopnej opravdu hodně milovat a že jdu fakticky do vztahu na sto procent a nemám nikdy žádný zadní vrátka. Ale to je chyba no, ale nemám je. Takže lidi, partnerka, partner obecně, mi může věřit na sto procent a bojuju a budu jí chránit a prostě všechno. A to, že samozřejmě, že jsem hodnej, laskavej a něžnej, to beru jako samozřejmost. Třeba já jsem takovej romantik, až hrozně moc, ženský říkaj, že dneska už ty romantici vymizeli. Ale když dojde na lámání chleba, tak zjistěj, že to nechtěj. To je pro ně „ježíš, takovej romantik!“ Chtěj drsoně a já ze sebe takovýho drsoně neudělám. Co to ze sebe budu dělat, když takovej nejsem. Ale naopak, já si myslím, že jsem něžnej člověk...tak, takovej jsem a jak říkám, změnil jsem se dost.

Narátorka Dana

K jakému pohlaví se cítíš být přitahovaná?

- K mužskému.

A líbí se ti jenom chlapi?

- S hlediska sociálního? Holky mě přitahují jako kamarádky, protože přeci jenom s ženskýma si mám víc co říct. Na druhou stranu s těma chlapama... Mně už se před proměnou chlapi líbili, ale v sobě jsem to absolutně popírala, totálně. To nebylo přece možný, protože jsem se necítila jako homosexuál. Říkala jsem si, to není možný, to se musím mýlit. Třeba se mi líbil nějaký spolupracovník v práci a já jsem si říkala: „To není možný,“ protože já jsem tenkrát věděla, že nejsem homosexuál. Samozřejmě jsem to musela absolutně popírat. Pak došlo k tomu zlomu – k přeměně, kdy jsem si to tedy přiznala, už to nebyl problém. Jenže ty jednotlivý lidi, který se mi třeba líbili tenkrát, který jsem měla zafixovaný – líbil se mi třeba učitel, to mi bylo opravdu málo. Tak teprve zpětně si ty lidi člověk doopravdy uvědomila a přiznala. Že to bylo úplně obráceně, se vším všudy, i teda s těma partnerskýma vztahama. Že to je prostě úplně obráceně. A tím jak byl ten přelom, ta proměna, tak se to celý prostě obrátilo.

Dávalo to nějaký smysl konečně...

- No, nono. Ale v podstatě se dá říct, že předtím, kdybych asi měla dost odvahy, tak bych do určitý meze, nějaký sociální, ale do určitý meze bych asi vypadala jako homosexuál. Ale protože jsem to samozřejmě popírala, že jo, byla taková doba, 80. léta, začátek 90. let, to nebylo nějak extra možný to veřejně přiznat a mít z toho dobrý pocit. To prostě nešlo, protože na jednu stranu jsem si říkala – mě se dokonce máma v pubertě ptala, jestli jsem homosexuál a já jsem říkala: „V žádným případě.“ A co se týká transsexuality, tak za tu jsem se strašně styděla, to bylo neuvěřitelný...to jako...! To si nikdo nedovede představit, jak jsem se styděla...

Tak když se řekne atraktivita, co si pod tím představíš?

- Atraktivita... No tak, když si to představím, během jedný sekundy, prostě rychle, co bych si měla představit... Atraktivita je, že je někdo dejme tomu udržovanej, fotogenickej, nějakýma věcma na sobě sympatickej. To znamená třeba, že tvář má sympatickou nebo něčím tím, co má na sobě.

A co ti teda na chlapech připadá atraktivní, když se na ně podíváš?

- Ženský říkaj, že jim na chlapech připadá atraktivní zadek. Ale, nevím, u mě je to hodně výraz v obličejí. Výraz. Jakým se tváří ten chlap. A možná tím, jakou má řeč těla.

A je pro tebe důležitá ta postava?

- To si myslím, že ne.

A výška?

- Výška taky ne. Samozřejmě, asi bych nechodila se 150 cm chlapem. Ale nemá cenu se bavit o nějakém odsuzování, že by tím pro mě byl nějaký podprůměrný, když má chlap 150 cm, to ne. Ale já vždycky říkám, že to má být, jak podle věku chlapa k ženský, tak podle výšky, alespoň přibližně, plus minus čtyři . To je podle mě ideální. Když je to moc velký rozdíl, možná by z toho mohly vzniknout potom nějaký psychický komplikace v tom vztahu, který se projevují v rodině a na dětech a tak.

A když se na chlapa podíváš, je něco, co ti přijde vyloženě neatraktivní?

- (dlouho se rozmýšlí) No vyloženě neatraktivní mi přijde nahota toho chlapa. Spíš mi to občas přijde, já nevím, když se chlap svlíkne do naha, je mužnej a i kdyby to co má dole měl i 30 cm dlouhý, tak prostě stejně. Ten chlap když se svlíkne, tak ztratí kus své identity, mi přijde. Obnaží se, v podstatě se svlíkne z kůže před tou ženskou. A je bezbrannej. Ta ženská to bere z určitýho fyzickýho hlediska, ale na druhou stranu, není to až tak důležitý. Pro mě je víc důležitý, když cejtím v tom chlapovi ne fyzickou oporu, ale spíš psychickou. Pro mě třeba konkrétně je nejdůležitější na chlapovi to, že se s ním mám o čem bavit. Že ten vztah není mrtvej. Protože když ty dva si řeknou nějaký základní věci, nebo se baví jenom o určitým tématu a nejsou schopný se bavit o všech tématech.

Tak když jsme tedy u tý psychiky, co pro tebe ten chlap musí mít psychicky, aby byl pro tebe atraktivní?

- No, ten chlap by měl mít určitě toleranci. Pak klid, ne úplně flegmatik, ale takovej v pohodě...nevykolejuje se, je prostě takovej pohodář. A třetí určitě spolehlivost.

Je pro tebe důležitý aby tě zabezpečil? Jakou má práci?

- Pro mě už se to táhne dlouho, i před proměnou...pro mě je prostě důležitý, aby vůbec ten mužskej, partner, měl práci, která má nějaký smysl. Aby ten partner můj, a to jsem vyžadovala i před tím, dělal něco, co například pomáhá lidem. Že bych vysloveně chtěla nějakýho podnikatele, milionáře, toho bych nechtěla, protože většinou jsou to lidi, který se musej přetvařovat a mají určitej standard chování, který musej používat v tom zaměstnání, aby byli úspěšný. A v tom je spousta věcí falešných. Takže aby ten chlap nebyl v tomhleto falešnej. Aby měl zaměstnání, který ho buď opravdu baví, a nebo, aby to bylo zaměstnání, na který potom nemyslí, když přijde z práce a aspoň částečně ho uspokojuje a nemusí to bejt nějaký vysoký post, podnikatel. Naopak, spíš tíhnu k těm mužskejm, který pracujou třeba fyzicky, ale má to nějaký smysl, vědí, co chtěj. A buď dělají, co chtěj, a nebo když nemůžou, at' dělají něco podobnýho. Když manuálně pracujou. Neříkám, že bych nebyla šťastná s nějakým počítačovým expertem nebo programátorem, správcem počítačový sítě (když to trochu snížím)...Aby si nehrál na něco jinýho, protože mám kamaráda (už se se mnou nebaví), sdělil po tátovi firmu a to je

katastrofa. On si myslí, že funguje dobře, a třeba jo, ale v tomhle já nic zábavného nevidím. Ani nějakou perspektivu, protože ačkoliv jsou peníze potřeba, pro mě zas až tak důležitý nejsou. Například v dětství jsem měla takovou vizi, že jsem chtěla být jeptiškou, přitahovaly mě tyhle věci, jako klášter, duševní i fyzická čistota, že člověk nemá peníze. Tímhle způsobem mám v sobě zafixovaný nějaký sociální citění a prostě spíš jsou to tyhle věci.

A je pro tebe důležitý vzdělání?

- Já si myslím, že když je v té své práci dobře, ale máme si co říct, protože to je základ, aby si ty dva lidi měli co říct. Jakmile budou dva lidi doma, o víkendu a prakticky na sebe nepromluví nebo nejsou schopný vůbec spolu nic řešit, o něčem se bavit, třeba na nějaký téma...se mnou je to třeba problém, protože ten záběr mám takovej dost širokej, tak jsou lidi, se kterými se bavit prostě nemůžu. Nemám se s nima prostě o čem bavit.

A je důležitý, jak na něj kouká tvoje okolí? Jak na ně působí?

- No, tak pokud působí standardně... Jako samozřejmě, že určitým způsobem je to pro mě důležitý, že se cejtím, mám nějakou podporu v tom, že říkají: „Jo, to si vybrala fajn chlapa,“ nebo tohle... To je pro mě příjemný, to samozřejmě zalichotí.

Chceš teda, aby ho ty tvoji kamarádi brali? Nějak tě to ovlivňuje v tom, koho si vybereš?

- No, to mi nevádí asi nic, já jsem v tomhle dost individuální. Když chce někdo mě a já ho chci, tak za prvé bych nevybírala dál, v žádném případě a za druhý bych určitě zase nenechala posuzovat ostatní lidi můj nějaký partnerskej vztah a nechala se tím ovlivnit, to vůbec. Prostě když někoho mám, tak ho mám já, nemaj ho oni, a buď si prostě zvyknou...spíš samozřejmě si myslím, že jsem měla celkem štěstí na výběr. Tak samozřejmě mi polichotí, když mi řeknou, mi potvrdí to, že to je dobrý. Horší je, když samozřejmě jsou i takový, co řeknou, třeba když se manžel napije, že se mi třeba diví, že jsem do toho vztahu šla, že jsme šli třeba do svatby, ale to si prostě vymluvit nedám a já si říkám: „Vy toho člověka neznáte stejně jako já.“ A my jsme spolu v podstatě těch pět let denně, takže my se známe fakt hodně dobře... Nebo myslím si, že se známe docela dobře, nic si netajíme, takže prostě určitě bych si to nenechala vymluvit, ani se to nestalo. Samozřejmě třeba od rodičů to je třeba, že jeho rodiče jsou spíš proti mně, že jo, zase moji rodiče, jim třeba vadí, že se manžel občas napije a tohleto... No, prostě a já jim říkám: „Hele, vy s ním nežijete, musíte se tolerovat, konec.“ Nediskutuju o tom a udělala jsem cokoliv, abych za ním stála, teda za tím konkrétním partnerem.

A cejtíš se ty sama být atraktivní?

- No to se necejtím teda. Atraktivní určitě ne, jako pro partnera jo, jako pro toho jo.

Kdybys mi měla říct, čím jsi pro něj atraktivní, psychicky, fyzicky?

- No, fyzicky teda nevim. Já jsem hodně k sobě upřímná a skeptická, ale jako...tak určitě jsem pro něj přitažlivá tím, že jsem víc dominantní, než on. Protože to znám jako model

ze své rodiny, tam ženská řídí domácnost. No tak to samozřejmě praktikuju i v tom našem vztahu a myslím si, že i proto nám to takhle funguje. Protože když někdo je takovej a druhej je takovej, nikdo samozřejmě nechce, aby měl takovýho člověka, jako je on sám, že jo, protože prostě to by nešlo. Takže, co se týká tý psychický atraktivnosti, tak určitě tohleto, kdy má si se mnou co říct nebo můžem si ty věci vysvětlit, že já jsem schopná ty věci rozebrat nějakým způsobem, logicky. Aby to mělo nějakej smysl nebo aby to někam vedlo nebo tak. A když se třeba nechceme bavit, tak se třeba půl dne nebavíme spolu, ale nemá to vliv na tu komunikaci další. No a co se týká fyzický atraktivnosti, tak nevím. Já jsem k sobě hodně...a myslím si, že mám být proč... Jako teďka opravdu jsem katastrofální, vzhledem... teď je prostě taková situace... Třeba v létě jsem prodávala ty kuchyně, nebo vloni vůbec, to jsem musela do práce chodit nalíčená denně a tohle, tak jsem o sebe pečovala víc a teď jak jsem doma na tý nemocenský, teď chodím ještě do toho krámu malýho prodávat tak... Prostě jsem z toho unavená, protože jsem utlumená, tím pádem samozřejmě... Navíc teď mám i deprese kvůli dětem, čili že teď to znamená, že se o sebe míň starám a mě samotný to prostě vadí, necejtim se dobře, rozhodně.

A je pro tebe důležitý, jestli ten tvůj protějšek nějak pečuje o svůj vzhled? O oblíkání, dbá aby měl hezkou postavu...

- No je, pro mě naopak...někomu se nelíbí na mužských pupík a třeba mně se líbí. A teďka třeba manžel měl stresy a zhubnul, tak je to takový... radši bych, kdyby měl břicho aspoň malý. Že prostě aby měl takovej ten trošku, trošičku, ne úplně, ale trošičku rozplizlou postavu. Nemusí mít svaly jako kulturista, ale spíš prostě takovou nějakou, nějaký tělo. Nejhorší jsou úplně hubený.

A oblíkání? Je důležitý pro tvý vnímání chlapa?

- No určitě, když si vezme pěknou košili a kalhoty, a že se umí dobře oblíct si myslim, sice ležérně, ale umí se oblíct, všechno mu třeba nesedí, ale umí se oblíct... Tak to se mi samozřejmě líbí a připadá mi to důležitý. Ne úplně nezbytný, ale prostě mi to přijde hezký.

Mohla bych tě teď teda vyzpovídat z těch intimnějších věcí? Tak úplně na začátek, když se řekne „sexuální styk“ co si pod tím představíš?

- Sexuální styk je pro mě, když se ty dva lidi navzájem drážděj. To znamená na intimních místech. To znamená, že to vyvolává vzrušení, případně to dojde až k orgasmu. A v podstatě to беру zase hodně konzervativně a беру to tak, že... Dá se říct, že jo, považuju za sexuální styk jen, když se dojde k tomu orgasmu. I když někdy ne, je to třeba takový rychlý, ale dá se říct, že prostě většinou to považuju, ten sexuální styk za dokončenej, když ty partneři jsou uspokojený oba dva. To znamená, že jsem asi hodně konzervativní.

A prozradila bys mi, kolik sexuálních partnerů jsi měla?

- V podstatě jenom čtyři, včetně manžela.

A to byly vztahy spíš vážný nebo příležitostný?

- No, to je těžký, u mě to bylo před tím, před proměnou v podstatě ty tři...byly nějakou nutností, já bych do toho jinak ani nešla, proto jsem potom došla k tomu, že jsem upřednostňovala jenom samostatný uspokojování, to už pak ani jinak nešlo.

A manžel je teda jedinej po proměně?

- Ano, jedinej po proměně. A to je úplně něco jinýho no. Před tím jsem k tomu druhému člověku sice něco cejtla, ale bylo to prostě asi...já bych těžko mohla mít sex jenom pro sex, já bych to prostě nemohla.

A je důležitěj v tom vztahu sexuální kontakt pro tebe?

- Určitě. To jo, to jo. Ale nemusí to bejt zas tak přehnaný. Že bych byla nějakěj sexuální maniak, kterej potřebuje denně se milovat, dvakrát denně, to ne. To ne. Je to samozřejmě daný teď nějakýma fyzickýma dispozicemi, jinak by to šlo třeba víc... chlapi to maj geneticky daný, i sama jsem to zažila, jak to toho chlapa v podstatě nutí ten orgasmus mít. Protože oni jsou v tomhleto ty chlapi v podstatě takový chudáci, že jsou tím jakoby vázaný. Myslím si, že když jsou třeba ti mniši, v církvi, tak nějakým způsobem tam nějakou ventilaci musej mít, protože chlap, pokud není pod speciálníma práškama a je normální, tak to těžko bez nějakýho orgasmu může vydržet dlouho. To jsou vlastně v podstatě sexuální otroci, chlapi. Prostě to musej mít, za určitou dobu to prostě musej mít a čím vícrát, tím líp, protože to vlastně závisí na tý fyzický věci, jak se utvářej ty spermie, tak potom je to v podstatě tam bolí a jsou nucený tu svoji sexualitu, a samozřejmě jim v tom pomáhá ten testosteron, jsou nucený to vybit. Neustále jí vybíjet, protože prostě jinak to nejde. Jinak to příroda nezařídila. Oni to tak prostě maj, jinak to ta příroda nezařídila a oni s tím musej počítat. Samozřejmě normálnímu chlapovi se to, myslím si, líbí a normální chlap si ani neuvědomí, že je to něco přehnanýho, že by s tím mohl třeba na chvílku praštit. To ho v životě nenapadne. Prostě furt mít, furt musí.

A když se s někým seznamuješ, děláš první krok?

- No, první krok k sexu?

K seznámení, je v tom třeba teď změna?

- Je. Ono to v podstatě už začlo, jak přišlo to uvědomování, víc a víc, to si člověk uvědomuje, já nevím, od těch čtyř let dejme tomu, a postupuje to po určitých fázích, všechno záleží na tom, v jakým žije prostředí, jak je informovanej, s čím se setká a jaká partnery má a tak. A tím to postupně postupuje a až třeba někdy kolem 22 – 23 roku jsem na tom byla tak, že jsem byla výřečná. Já jsem to do té doby měla tak, jsem byla absolutně neprůbojná, taková...jak to říct...ne introvert, ale asi jo. Asi jsem předtím byla introvert a teď si myslím, že jsem taky introvert, ale komunikativnějši. To znamená většinou...předtím, teda ještě před proměnou, to bylo spíš ještě k tý introverci, to znamená, že jsem se nechala tou druhou stranou vést, to znamená, nechala jsem ten první krok na té druhé straně, ale spíš proto, že mi to bylo jedno. Protože tenkrát, když člověk chtěl mít tu druhou stranu, partnera nebo partnerku, to je jedno, tak jsem musela udělat něco, musela jsem tomu nějak pomoci, ale v podstatě jsem to nechávala na těch

partnerkách. Brala jsem to tak, že to mají všichni kolem mě, tak musím mít to samý, co mají oni. Jinak to nejde, krom toho, jinak budu podezřelá. Protože nemít nikoho do vysokýho věku je divný a samozřejmě já jsem nechtěla, aby si spojovali se mnou třeba homosexualitu, v žádným případě. A po proměně jsem byla zase hodně aktivní a bylo to taky tím, že jsem byla v podstatě v pubertě, protože ty hormony nastartují jak u mužskejch tak u ženskejch pubertu. To znamená, v pubertě se člověk chová tak, že je daleko víc uvolněnej, teď už se to taky zmírnilo. Nicméně když bych chtěla, tak bych teď dokázala udělat ten první krok. Ale zase ho neudělám, protože mám partnera a tím pádem mi v hlavě nekolujou žádný další myšlenky v tomhle ohledu.

Jak bys mi vysvětlila slovo nevěra, kdybych o tom nic nevěděla?

- Nevěra, dle mého, je, když se člověk zamiluje do někoho jinýho, než s kým žije. Psychicky.

A kdy už považuješ, že ti je tvůj partner nevěrný?

- Určitě ne fyzicky. Pokud by to samozřejmě...jakmile by to bylo spojený s vícenásobným stykem, to znamená s nějakou pravidelností a tím pádem automaticky se zamilovaností, evidentně...To znamená kdyby měl třeba manžel milenkou, tak to už by mi samozřejmě vadilo. Ale pokud by se jenom s někým vyspal, jednorázově, pokud by s tou osobou v podstatě nic nesdílel, nic necejtil. Tak bych to sice, tak bych to jako nevěru brala, ale jako takovou mírnou, spíš jako úlet.

A dokázala bys to odpustit?

- Jo. Dokázala, ale jenom pokud by v tom nebylo něco víc.

A kdy se cítíš ty, že už jsi nevěrná?

- Stejně. Pokud bych byla zamilovaná, tak bych přerušila ten partnerskej styk s tím původním partnerem. Když bych se prostě opravdu zamilovala do někoho, tak bych přerušila s ním jakýkoliv vztah, oficiálně a pak bych teprve začala chodit s tou druhou osobou.

Když pak najdeš toho životního partnera, co od něj potřebuješ, aby tě ten vztah naplňoval?

- Za prvé očekávám teda, že to je na vždycky. Protože jak říkám, já jsem hodně velká tradicionalistka, strašná, to je úplně neskutečný. Já když jsem s někým, tak to vždycky, i před tím jsem to brala s tou partnerkou, že to je na doživotí. A v podstatě byla i fáze, kdy jsem si myslela, že to bude na doživotí, když už to bylo jinak. Malýmu byly dva měsíce. Že nebudem spolu žít sexuálně, ale budem spolu vychovávat děti, na stejný adrese. A pak to prostě přišlo, já jsem měla pubertu, takže jsem se nehodila do krámu už, ona si potom našla partnera, čímž pádem se to rozetlo úplně a já jsem se tím pádem cítila už svobodná, tak už jsem časem někoho hledala. Čili tím pro mě je důležitý, abych si s tím partnerem měla co říct a vidím to jako běh na dlouhou trať. Není to moc už v tomhle věku, 34 skoro 35 mi bude, jako krátkodobou zamilovanost, prostě už to беру realisticallyy. Vím, že

zamilovanost nemůže bejt do nekonečna, a že když ty dva lidi spolu chtěj vydržet, musej bejt prostě tolerantní a musej si mít co říct, jinak to nemá cenu prostě. Jinak spolu nakonec stejně nevydržej. Musej si bejt samozřejmě, co se týká lásky, věrný.

Co do toho ty investuješ?

- No tak já si myslím, že se snažím bejt hodně tolerantní, hodně upřímná, nic nezastírám, vykládám vždycky všechny karty na stůl.

Narátor Saša

Jaký pohlaví tě přitahuje jako partner?

- Ženský.

A jsou to výhradně jenom ženy?

- Výhradně jen a jen ženský.

Když se řekne atraktivita, ten pojem, tak jak bys mi vysvětlil, že vnímáš atraktivitu?

- No, já tohle nějak moc nevnímám nebo neřeším. Nebo já nevím, já se vždycky zamiluju, nějak to bouchne, zčistajasna a já nemůžu říct, tohle se mi líbí, tamto se mi líbí. Samozřejmě jako obecně jo, že jo. Ale když pak mám nějakou ženskou, tak pak nemůžu říct, že nějak odpovídá tomu, co jsem tady napovídal. Takže nevím no, nelíbí se mi úplně vychrtlý, oči když jsou pěkný, prostě ženská postava, když je ta ženská ženská, usměvavá a když má trošku takový to, že se dá ochránit...ale to teďka kecám, možná to pak vůbec tak není v praxi.

Když bysme teda vzali fyzickou stránku, jako ideál, třeba obličej, co se ti líbí?

- No, já ideál nemám, ale většinou nějaký pěkný výrazný oči...no, musí bejt rozkošná prostě.

Záleží ti na tom, jaký má vlasy?

- Ne. Ne, no ono ve finále asi na ničem nezáleží, ale já jsem většinou zamilovanej. A když jsem zamilovanej, tak je to většinou ta jedna a pak ty ostatní moc neřeším.

Takže když se zamiluješ, tak je ti docela jedno, jak ta holka vypadá?

- Noo. (přítákává) Ale samozřejmě, tak to je jakoby ta realita a já nemůžu říct, jestli třeba tam zafungovalo něco, ale vědomě o tom nevím. Samozřejmě možná jo, možná ta ženská nějak vypadá a proto mě zaujala, proto jsem se zamiloval. Ale vědomě o tom nevím a ani si ty ženský nejsou podobný nějak extra. V té historii, když to vezmu. Třeba většinou byly tmavší, většinou se mi líběj tmavý, ale i blondýna se mi líbila.

Když posuzuješ, jestli se ti líbí nějaká holka, koukáš spíš na obličej, nebo na to, jakou má postavu?

- Tak většinou jí člověk vidí z dálky, tak vnímá ten celek a až pak se dostane k obličej. Ale asi je důležitější, co vyzařuje, takže možná ve finále ten obličej. Pro to finální navázání, nebo ty finální sympatie.

Co výška vůči tobě?

- To je mi asi relativně jedno. Jako asi kdyby měla nějakých 190 cm tak by mě to asi nějak znejistělo, ale tak zas když už bych se jednou zamiloval... Kdyby byla větší, tak by tam asi nějakéj komplex byl, ale když jsme potom už v nějakým vztahu nebo v nějakým tom dalším povídání

si, tam kde to přeskočilo, tak by mi to asi nevadilo. Spíš bych měl strach, aby to nevadilo jí. Aby to nebyl handicap pro ten vztah obecně. Ale kdyby to fungovalo oboustranně, tak by to pro mě nebylo jako problém. Ale zatím to většinou byly ženský stejně vysoký jako já nebo lehce menší. Zas takový ty malý... Já vždycky říkám, že ty malý se většinou ani neviděj. „A co ta..?“ „Která? Jo ta, ta je pod mým zorným úhlem.“ „Dyť je taková pěkná.“ A já říkám „Ježíš, tak to já se příště podívám.“ Ale tak to je možná zas tím, že když jsem já zamilovanej, tak neřeším jiný ženský. A já si myslím, že to tak pak má spousta chlapů. Že takový ty, co pak čuměj po těch ženskejch, už nejsou v té fázi zamilování. Ale mě drží dlouho, takže já pak po nich nekoukám. Když se pak hodnotěj „Ten má pěknou.“ Já říkám: „Kterou?“ „Vždyť jí znáš.“ „No já ani nevím, jak vypadá.“ Tak já mám jinou, já nepotřebuju hodnotit jiný ženský když mám svojí ženskou, do který jsem zamilovanej v tu chvíli. Když se řekne „Ta je hezká.“ Tak já že se pak na ní musím podívat. Tak se příště podívám na manželku svého kamaráda, prohlédnu si jí tedy a řeknu: „Jo, ona má ty oči docela pěkný, jo a ona má i prsa, joo docela...“ Jo a pak si řeknu: „No ona je docela hezká holka“. Ale do té doby nějak nemám důvod tu ženskou hodnotit.

Dobře, ale tak když hodnotíš tu svojí, co se ti pak na ní líbí teda?

- No na tý už se mi pak líbí úplně všechno, že jo. Tak když se do ní zamiluju. To se mi líběj i ty nedostatky potom. To je na tom to roztomilý. Tak samozřejmě když dáš vedle sebe dvě ženský, tak ti řeknu, která se mi víc líbí, ale musíš se mě na to zeptat. Jako potkal jsem dvě ženský a když se mě zeptáš, která je hezčí, tak řeknu : „Ježíš, já nevím.“ Ale když pak řekneš: „Tak tady je máš a řekni proboha která.“ Tak bych ti řek, která je hezčí, ale třeba jako která mě přitahuje, tak to mě nepřitahuje žádná.

Dobře, tak když řeknu hubenější, tlustší, normální, tak co je lepší?

- Normální. Ty vychrtlý se mi nelíběj.

A co věkově k tobě, záleží ti na tom nějak?

- To mi asi nezáleží, zase v tom prvním. Ale aby to zas bylo o něčem, zas třeba nějaký mladý koťátka se mi nelíběj, to ne. Třicet pět mi je, tak že bych se otáčel po nějakých teenagerch, to ne, po dvacítkách taky ne, což je ale daný taky tím, koho člověk potkává, ale nějak mě to neoslovuje no. Je to tak nějak většinou věkově kolem. Ale třeba dřív jsem byl na starší, ale to byly ty platonický vztahy, ale v praxi většinou to bylo tak nějak kolem. Což jde ale pořád že jo, takže když mi bylo pětadvacet, tak jsem byl na ty dvacítky, když je mi třicet pět, tak je to na ty třicítky. Ale jak říkám, je to taky tím, s kým se člověk stýká a s kým vůbec může navázat nějaký bližší kontakt. Kde to může přeskočít. Když s těma dvacítkami nikam nechodím, tak nic nepřeskochí. Ale třeba kdybych s nějakýma někam chodil, tak třeba přeskochí, že jo. Ale jako fakt ne, ani v té práci, co tam jsou ty mladší. Takže spíš tak ten můj věk no.

Je pro tebe ve vnímání atraktivity důležitěj hlas?

- Myslím, že ne. A to je jako podobný, ten hlas k tomu patří. Že bych si někde sednul na zadek jenom proto, že ženská promluví, to ne. Jenom kvůli tomu hlasu asi ne. Samozřejmě, když to ta ženská chce použít, tak to umí, tak tam hodí takovej ten... Ale poznám většinou, když to nahodí a ono nic.

Třeba podle toho co říká...

- No to už je lepší samozřejmě, pak to ty ženský uměj, když chtěj. Ale jakoby třeba ten názor se mění. Když někdo řekne, že Veronika Žilková má děsně erotické hlas, tak jsem si myslel, že si dělá prdel, protože to je něco tak strašného, nebo alespoň vždycky mi to přišlo něco tak strašného. A když všichni furt tak říkaj, tak člověk podléhá těm stereotypům, takovému obecnému názoru. Tak jsem si říkal: „To není možný, jak tohle mohl někdo říct? Takovej skřehotavej. No nevím, fakt strašný...ale no jde no, tak možná se může někomu i líbit.“ To je to samý jako u písniček, slyšíš poprvý písničku, která je úplně stupidní a říkáš si: „Ježíšmarja.“ Slyšíš ji po padesátý a už si jí broukáš a říkáš: „Je to stupidní, ale jde to.“ Takže ono v tom co se líbí, nelíbí, je člověk ovlivňovanej v tadytom. Ale že by na základě tohohle u mě přeskakovala jiskra, to ne. I když já vlastně nevím, na základě čeho přeskočí jiskra. Ale já si třeba myslím, že kdo to ví, že to třeba nemůže vědět přesně. Třeba ví, že ano, má rád ženský nějaký, ale když bude vedle ní klidně její dvojče, tak nic že jo. Prostě složitý no.

Je pro tebe důležitý, jestli ta holka pečuje a stará se o to, aby vypadala dobře?

- To mi spíš vadí. No, samozřejmě aby nebyla v úvozovkách nějaká obluda, aby o sebe nepečovala vůbec, to ne. Ale když pak ženská stráví v koupelně hodinu a takový ty přemake-upovaný ženský mi vyloženě vaděj. V našem věku si myslím, že ta ženská je mnohem hezčí, když je vlastně přirozená. Furt si myslím, že není nic, nebo nevím, aspoň jsem nikde nepozoroval na své ženě nic takového, co je krásnější než pokožka. Ženská pokožka je strašně krásná věc. Je to hebký, jemný, je to jak se tváří, jak se usmívá, co si myslí, jestli je zadumaná. Když je tam vrstva toho make-upu ...takže to já spíš vždycky děsně protestuju. Já spíš mám problém, že tohle vždycky tlumím u těch. Vždycky vidím ten lak a křičím „Néé“. Ono když člověk chce pohladit tu ženskou a ono to nejde, protože...tak to mi taky hodně vadí. Takže já pak vždycky naopak si vydobudu, že když jde do tý přírody, tak to může. A když je ženská takhle nacvičená, tak ona potom chodí takhle všude. Když jdeme někam sami dva, ještě třeba někam do přírody, tak už mám takový ty odměny: „Tak já se dneska nebudu tak malovat jo?“ jako samozřejmě, že se o sebe stará, že vypadá normálně, kultivovaně. Ale když t potom přehání, nemluvě o tom času, kterej tím stráví. To jako holení nohou musím říct, že je taky supr: „Proč jsi tam vždycky tak strašně dlouho?!“ „Protože si holím nohy.“ „Musíš si ty nohy holit tak často?“ Dyt to je třeba dvacet minut, který jsme bez sebe, to je nesmysl. To nebudu rozebírat do detailů, většinou ta ženská znervózní, co se kolem ní děje. To zabírá strašného času, takže já spíš... jako samozřejmě chci, aby se myla, chci, aby se česala. A většinou ty holky v těch dvaceti letech, třiceti, vypadaj jako supr, já nevím. I z jejich stran vidí člověk ty tlaky, mediální a tohle. „A já nevím, co mám a takhle a já jsem taková bledá a teď se musím něco a...“ a já říkám: „Ježíšmarja nemusíš, že jo.“

A co sport třeba?

- Tak když jí to baví, tak supr no. Ale zase že bych byl nějaký nadšenej, že by se trápila, že musí obden do fitka, protože aby měla postavu. Tak bych jí řek, ať se na to vykašle, protože ty hranice... No já nevím, jsem měl vždycky ženský takový vyrovnanější s tímhle. To jsme radši někam vyrazili spolu. Já taky nejsem nějaký vzor krásy. Krom toho je zvláštní, když ta ženská se tak strašně žere a pěstuje nějaký kult jakoby u sebe, tak jako třeba mě to znejistuje, co očekává třeba ode mě. Když třeba říká: „Né, to se mi všechno líbí, ale já vypadám strašně.“ A při-

tom vypadá úžasně. A když to vezmu objektivně, když porovnáám jí s ženskou populací a sebe s mužskou populací, tak ona vypadá úžasně, chlapi se za ní otáčej a všechno, ale furt třeba má pocit, že to je spíš...a to si myslím, že u těch ženskejch pak hodně dělá, jestli maj ten partnerskej vztah, jestli jsou v něm spokojený, jestli jsou obletovaný, jestli jsou tam za tu princeznu. Takže pak i ony samy se pak víc uklidněj, víc usaděj a už neřešej takový ptákoviny, který ta ženská podle mě mnohem víc řeší, když je sama, nemá co dělat, nemá toho chlapa a teď by nějakýho už chtěla a teď se jí to nedaří. Protože na těch ženskejch je to strašně znát a je to podle mě škoda. Takže na začátku se s tím spíš potýkám, ale spíš že to brzdím.

A koukáš na to, jak je ženská oblečená?

- Jako obecně to nějak neposuzuju, nebo nějak vědomě, ale kdyby byla nějaký extra strašidlo z mýho pohledu a nebo naopak extra přepěstěná i v tom oblečení, tak to bych zaznamenal. Ale nějakej takovej ten průměr, kterej má ty hranice samozřejmě širší, tak to je tak nějak v pohodě. Zas když takový ty ženský...některejm to sluší... Jak se nosily takový ty kalhoty a přes to sukně a ještě všechno jinak strakatý, tak to jsem přemýšlel, proč to ty ženský nosí. Nebo zas takový to retro, když takhle kolegyně přišla v takovým tom svetru, co i maminka vyhodila, protože už byl asi třicet let starej. A teď ona v něčem takovým přišla, tak to jsem se taky neudržel a měl jsem nějakou poznámku.

Co tě naopak po fyzický stránce na ženský odradí?

- Neatraktivní...tak samozřejmě takový ty echt hodně extrémně cokoliv – vyzáblý, tlustý, neupravený, takový že o sebe fakt nepečujou. Ale to je strašně málo ženskejch. To kdybych měl apriori nějakej takovej blok.

Nějaký extrémý?

- No. I v tom pozitivním i v tom negativním smyslu. Zas taková ta echt manažerka na jehlách s nevím čím vším značkovým, tak to by mě taky nějak... ale to už je o tom názoru. Člověk má nějakej vkus a nějakej styl a vidíš, že už to v tomhleto fungovat asi nemohlo.

Když posuzuješ potenciální partnerku, je pro tebe důležitější fyzická nebo psychická stránka, dá se to takhle říct?

- Když já svojí potenciální partnerku nikdy neposuzuju, já se do ní prostě zamiluju a pak se s tím musím vyrovnat. A já právě nevím, kvůli čemu, to je zlomek vteřiny, když to přeskočí. Prostě s někým se desetkrát vidíš a nic a vidíš ho po dvanáctý a je to tam a jsi úplně v ... a teď buď to nějak jde. Musíš jí ještě nějak ulovit, získat a teď v rámci toho samozřejmě vidíš, že něco možná nebude, ale to už je člověk tak zamilovanej, že už si říkáš, že to jde. A pak když jste spolu, pak už třeba nenápadně začneš někam strkat. Já apriori nemůžu třeba říct, že kvůli tomu ne...a pak když už jsme spolu: „Tak se tak nemaluj ne, tak se tak nelakuj ne. Nechceš si vzít ten druhěj svetr radši?“ ale to už je takový expose, jako ta tvoje ženská. Když už ta ženská pak začne bejt tvoje, tak už pak nenápadně tam ty svoje priority...to nejsou tak úplně růžový brejle, jako že haaa, ale nic z toho mi nevádí tolik, abych se do ní zamiloval. Nevím, proč jsem se do ní zamiloval. Nikdy jsem neměl takový to pro a proti, ne, do týhle se ještě nezamiluju, to nevychází, tamta ukaž, ta má o dva body víc. To jsem nikdy neměl, já prostě fakt nevím, já nevím kde je ten zlom a nevím, jestli to někdo má, a jestli když to má, jestli je opravdu

pak zamilovanej. Nebo je to takovej ten vztah, co tam jsou ty sympatie a ono by to šlo ve vztahu a jdu do toho. Já jsem to měl vždycky, že se to zlomilo a najednou to tam ruplo. Takže do té doby jsem si toho člověka vůbec nevšímal, i když jsme se znali, pak se něco stalo a pak jsem zase byl už děsně zamilovanej. Takže já vlastně nevím, pak můžu zpětně říkat ta ženská je taková nebo maková, to mi vyhovuje, to mi nevyhovuje. Ale není to tak, že bych to měl předtím a nebo to mám, a nevím o tom.

Když bys mi měl popsat psychický stránky žen, který máš rád?

- No tak sympaťanda, komunikativní, taková ne moc slepiciózní, taková v pohodě, nic není problém. Takovej jako racionální základ ale samozřejmě ty city z ní musej lítat, ty ženský maj bejt takový citlivější a něžnější a dělat fóry trošku a hrát to trošku, to je pak pěkný. Když už člověk ví, že to tam je a že ta ženská to pořád hraje a člověk už ví, že to tak dopadne, to je takový hezký období. Když už to někam směřuje a furt je tam ta hra, to je takový hezký...ale možná až zpětně..... To je pak těžký takovýhle rozhovory, člověk přejímá ty kliše a říká, jsem „horňák“ nebo „dolňák“, já třeba dodneška nevím, co jsem. Myslel jsem si, že horňák, pak jsem zjistil že dolňák. Pak jsem zjistil, že prostě všechno, že je to takovej komplex, člověk pak neví, co vnímá, něco možná vnímá vědomě nebo to rád dává na obdiv nebo to rád říká, protože to od něj někdo čeká – že teda se ty ženský dívá do těch očí a nevím na co, protože ty chlapi čekaj, jestli řekne ten zadek nebo na ty prsa a spoustu lidí to ani neví.

Záleží ti na vzdělání y holky?

- Jako obecně mi na něm nezáleží, myslím si, že bych uměl žít s někým, kdo má vyšší vzdělání i s někým kdo má nižší vzdělání. Fakt si myslím, že to je o tom vztahu. A třeba znám i vztahy, kde ten kluk má výrazně nižší vzdělání než ta holka a funguje jim to. Samozřejmě na začátku možná to řešíš, říkáš si, jestli to nebude handicap, budeme se mít o čem bavit. Možná nějaký blok brát toho člověka do toho svého společenství, který většinou je tak nějak podobný tobě, většinou je tam vzdělanostně podobnej profil, ale když tohle se odbourá, tak ve finále je to o těch dvou. Někde jsou lidi venku ve finále jen zlomek času, ty lidi jsou většinou strašně spolu jenom dva sami a tam je úplně jedno co, záleží. Samozřejmě obecně vysokoškolačka, středškolačka asi jo. Jako samozřejmě ta holka by nesměla bejt blbá, ale jsou lidi, který třeba nemaj školu a přitom jsou kolikrát i chytřejší, životně chytřejší a lepší než některý vzdělaný.

A co práce, záleží ti na tom? Jak pracuje, co má za práci?

- Tak to zas, že jo, už nějak žijete. Ale kdyby čekala, že jí budu žít, tak to by ve mně nevyvolávalo dobrý pocity. Třeba ne z toho pohledu, že by to člověk neuměl nebo že by to rád neudělal. Taky neříkám, že bych nebyl rád, kdybych věděl, že užívím sebe, ženu, rodinu, rodiče, barák, dovolenou a všechno. Že jsme za vodou jenom díky mému platu, ale za prvý tak to není a asi nikdy nebudu takovej rentiér, abych mohl bejt až tak v pohodě. A samozřejmě z hlediska, že máme fungovat jako pár nebo rodina, tak je to pak problém do budoucna. Co když se něco stane, mně, myslím zdravotně nebo pracovně. A ona aby buď kvůli tomu začla mít problém s naším vztahem, nebo... Spíš by mi asi vadila nějaká vyloženě prvoplánová kariéristka, to bych taky nějak nesnes. Což ale možná souvisí nějak s tím vzhledem, jak jsem říkal, ale...jsem tak vychovanej a zvyklej, že bylo za nás, generace našich rodičů, že oba dva pracovali, oba dva vydělávali, ta rodina žila z těch obou stran. Samozřejmě je pěkný, když se na sebe můžou

navzájem spolehnout. Když jeden vypadne, zvládne se to nějakou dobu přes toho druhého, ale bál bych se toho trochu no. Samozřejmě že bych jí to rád dopřál, kdyby byly třeba nějaký důvody, nevím, byla postižená a nemohla pracovat. Ale apriori kdyby to byla zdravá a chytrá ženská a nechtělo se jí, tak by to bylo takový trošku divný no.

Je pro tebe důležitý, jak ta tvoje partnerka působí na tvoje okolí?

- Tak je tam nějaký očekávání, jak jsem říkal. Člověk se kolikrát něčeho bojí, co pak funguje mnohem líp. Jako nevím no, teď už bych to neřešil asi vůbec. Samozřejmě je příjemný když zapadne mezi tvoje lidi a když je můžete sdílet dohromady, na druhou stranu my máme tak otevřený ty skupiny všude, ty party, že myslím, že by asi skousli úplně všechno. Což asi skousli, když skousli mě, že jo. Tak je tam zkušenost navíc. Když víš, čím vším jsme si prošli my, že prostě ty lidi už skousnou v podstatě všechno. Takže já vím, že by vzali kohokoliv v podstatě a samozřejmě je příjemnější když jako že supr. Ale nevím, co bych musel mít za partnera nebo partnerku, abychom vypadli z toho mého sociálního prostředí. Na druhou stranu jsou pak takový ty extrémní situace, kdy kámoška chodila s někým, všichni to reflektovali, že spolu jsou. Každý si něco myslí, my si to moc neříkáme, a pak se rozešli. My jsme to byli zapít, ona to sdělila a my: „Supr....!“ Všichni řekli, že ten vztah byl celej takovej divnej, ty seš taková supr holka a on byl takovej...ale oni se k sobě vrátili. To neděláš jako kamarád, jako kamarádi jsme mlčeli, teď teda jsme se odvázáli, konečně jsme jí to řekli. Konečně si najdeš někoho jiného, ty seš taková supr a on takovej nic moc. Ale jsou spolu, maj barák, děti, paříme u nich, jako v pohodě. Takže říkám, my skousneme všechno i takový ty obraty. Ale je to samozřejmě příjemný, když ten tvůj protějšek je pozitivně vnímanej, ale zas to není nějaký handicap.

Kdybys měl zhodnotit partnerky, co jsi měl, měli jste stejný zájmy nebo protiklady?

- No já právě moc nevím. To vždycky řeší přítelka, jestli vlastně ty protiklady a nebo ty stejný. A ona je to otázka no, nevím. Neměli jsme to nikdy moc stejný. Nebo třeba o vzdělání a oba zodpovědný, v té práci samostatný a vůči rodině zodpovědný. Ale že já jsem noční a ona ranní. Já jsem městskej, ona by furt do přírody. Takže vždycky tam něco je, já nevím co z toho je až tak protiklad. To se vždycky nějak utřepe a v každý té fázi vztahu je to trochu jiný. Na začátku ten chlap vždycky strašně chce a ta ženská dělá fóry, pak když už ten chlap nemůže, tak ta ženská se probudí a ona strašně chce a on už je zas v té fázi...ono to tak většinou asi často je, ten chlap je na tom lovu a ženská dělá ty fóry a to se tak od toho odvíjí třeba ty společný zájmy – ten chlap by v tu chvíli dělal úplně všechno, ten by i chodil na módní přehlídky, ta ženská by lezla po skalách klidně. To záleží, kdy a jak se to protne. Ty zájmy no, vždycky jsou tam nějaký rozdílný zájmy. Ono je těžký to skloubit...takže já nevím, jestli protiklady nebo ne, nejdřív tam musí něco přeskočit a pak se to buď nějak porovná ty životní styly, nebo neporovná no.

Kdybys měl ohodnotit sám sebe, myslíš si, že jsi jako partner atraktivní? Po fyzický i psychický stránce?

- Já nevím, co myslíš ty? Já nevím. No normálně, jdu po silnici a ženský padaj na zadek, že jo. Mám je u nohou, otevřu dveře, tam všechny susedky čekaj a udělaj aaaaaaa. Takže samozřejmě pod tímto vlivem se cítím naprosto atraktivní, myslím, že i Karel Gott bude závidět. To si dělám srandu teď, tak já nevím, já si myslím, že obecně ne. Krom toho nejsem dlouho v tý

fyzický podobě. Tak já jsem kdy, ani ne rok od té změny. A cejtím se líp, nebo na venek, že se můžu normálně chovat, nemusím se hlídat.

A po fyzický stránce si připadáš teď hezčí?

- No, hezčí si nepřipadám, připadám si chlap. Že nemusím řešit takový ty věci úplně nepřírodní pro chlapy. Takže jako lepší no, ale když vezmeme obecně nějaký můj typ, tak asi obecně vzor nějaký krásy nebo atraktivity nejsem, ale zas pak ty zpětný vazby co jsou, tak třeba...že jsem takovej klidnej, takový ty ženský co maj rádi takový ty medvídky. Takový ty chlapy „kde nic tu nic“, hledaj pořádnýho chlapy o kterýho se můžou opřít. No v minulosti, to se člověk bál, se o něj opřu a on upadne. „O tebe se můžu aspoň opřít.“ Vždycky říkaj: „Ty seš tak strašně usazený v sobě.“ Člověk obecně, asi každej má nějaký nejistoty a já to třeba taky řeším, ale nedávám to tak znát. Vybuchnu nebo řeknu to jenom jednou za čas. Ale obecně, je někdo atraktivní nebo není, já to prostě neřeším. Jako že jsem spokojenej s tím, jak vypadám, i když nevypadám dobře třeba. I předtím jsem byl relativně spokojenej na to, jak to všechno mohlo bejt a na to jak to bylo složitý. Tak vlastně na to, jak jsem žil, jsem byl relativně spokojenej. Což třeba kolikrát ta krásná ženská vlastně není takhle v sobě spokojená, přesně furt něco řeší. Taková ta jistota o vnitřní pravdě nebo co děláš. Tak to třeba na mě je pozitivní. Ale třeba myslím si, že zas tak atraktivní...možná pro nějaký holky, co jsou na ty medvídky, občas se asi nějaká najde.

Mohl bys mi nějak popsat, kdy považuješ, že dva lidi spolu už mají sex?

- No, to už je rozdíl, kdy už spolu maj sex a nějaké sexuální chování. Sex jako sex? No tak buď je to úplně ta hranice, kdy dojde ke styku a nebo možná v nějaký lehčí formě když začnou možná nějaký intimní partie nějakou formou vzájemně dráždit a poznávat.

A mohl bys mi říct, kolik takových si měl?

- Sexuálních? Dvě. Ženský.

A byly to dlouhodobý vztahy nebo krátkodobé známosti?

- Na jednu noc ne. Byly to dlouhodobý.

Je pro tebe ten sexuální kontakt ve vztahu důležitěj, hraje významnou roli?

- Noo, jako jo no. Jako že jo, člověk by rád řekl, že ne, ale když je člověk zamilovanej, tak je takovej nabuzenej a ono to pak bez toho jde těžko. No ne že bych, tak počkali jsme si vždycky, tak klasika úplně. Ale je to pravda no, musíme se sladit. To funguje úplně klasicky.

Když se seznamuješ, děláš první krok?

- Já nevím, to už je tak dlouho. Deset let. Nevím, přemýšlím. No, nevím, jestli dělám první krok, to se taky do dneška nemůžeme shodnout, jak to vlastně bylo.

A mě bys s tím problém?

- Neměl bych s tím problém. Kdyby to bylo jako nutný. Ale obecně nebo nevím, alespoň mám tu zkušenost, že sice chlap je ten, kdo ve finále balí, ale ta ženská určuje, jestli vlastně on mů-

že balit nebo ne, takže taková ta hra. Buď s tebou člověk bude mít takovej problém, že tě hned pošle a podruhé si nedovolíš, nebo tě sice pošle, ale tak, že přijdeš znova. Takže ta ženská rozhoduje, jestli vůbec tě nechá ještě něco zkusit nebo ne.

Jde shrnout místo, kde jste se potkali?

- No většinou to bylo v místě, kde jsem zrovna nějak byl, takže škola nebo práce no. Jako sice to setkání bylo třeba relativně náhodný, ale v rámci zrovna toho v čem člověk žil. Takže že bych zrovna jednou v životě odjel někam na hory a tam náhodně na svahu nějakou potkal, tak to ne.

Kdy už si myslíš, že mezi dvěma lidma dochází k nevěře?

- No já nevím, to je asi strašně o nějakým vnímání, možná klidně když začne o tom přemýšlet. Nebo třeba když to vezmu, jak to mám nastavený, když už tu ženskou miluju tak se vším všudy a ani ty ostatní vlastně nějak nepotřebuju, tak možná kdybych si začal všimát jinejch ženských, tak by to byl nějaký první signál, že něco nefunguje. Což ještě neznamená, že něco dělám, ale je to třeba první zárodek pro mě, že je něco divný, byť jsem ještě nic neudělal, ale jakoby že nefunguje vlastně ten původní vztah. Tak to by možná byl nějaký prvopočátek, ale co vnímat jako nevěru, já nevím no. To jsou vždycky takový ty rozbor, na který nemám úplně názor.

Co to vůbec je mezi těma lidma, popsat ten pojem.

- Tak nevěra je buď to, že ten druhý fyzicky nebo psychicky začne mít najednou zájem o někoho jinýho no. Že už fyzicky nebo psychicky pro něj nejseš jedinej partner.

Kdy cejtíš, že ti je partnerka nevěrná?

- Tak já bych hlavně asi... Já nevím, jestli by dokázala mě milovat a přitom mi bejt nevěrná. Takže já si myslím, že pro mě už jakoby první šok by bylo, kdybych cejtil, že mě nemiluje. A obvykle si alespoň teda já myslím, když to není nějaký úlet, to se asi neděje, když ten člověk je opravdu zamilovanej, takže to by byl asi pro mě nějaký první šok, že mě nemiluje. A nevěra by teprve následovala případně, podle mě. Takže my bysme asi řešili tuhle část, že to nefunguje, jak nám tu fungovalo doteďka třeba. Takže já jsem zatím neřešil ani tohle, natož abych se dostal někam k nevěře.

A u sebe?

- No, jako že už jsem nevěrný nebo tamta fáze že jí nemiluju? Nebo že možná už ne tak jako doteď, že si začínám všimát jinejch ženských. No, tak nevím, co bych dělal.

A dokázal bys to odpustit?

- Nevěru? Já nevím. Mě by právě docela zajímalo, jestli tyhle otázky, jestli ty lidi co říkaj, pak byla pravda. Protože to člověk neví a pak to neví strašně záleží na tom, jestli je ještě opravdu tak zamilovanej, že vlastně asi jo, pravděpodobně, a nebo jestli... Ale když je člověk zamilovanej tak vydrží a odpustí hodně. Kor kdyby to z té druhý strany pak dál cejtil jako lásku. Že by to bylo něco, co by se přehnal a pak jsi cejtil, že ona tě furt strašně miluje a chce a ty jí taky,

tak asi by se to dalo nějak, ale... Nebo takový ty vztahy, kdy už jsou na té úrovni partnerský, že nám nejde o lásku, ale že to je výhodnější i psychicky než bejt sám, tak pak to možná člověk umí odpustit. Ale nevím, jestli jde odpustit v té chvíli, kdy ty někoho strašně miluješ a on se ti odmiluje a ještě je ti nevěrný. Teď jde taky o to vnitřní odpuštění a ty vnější projevy. Ty mu to vnitřně odpustíš, a přesto ho uháníš. Nevím, já jsem se s tím ještě nějak nesetkal. To je strašně těžký, sám tak můžu něco říkat a nakonec to bude všechno jinak. A strašně záleží na těch signálech okolo. Myslím si, že kvůli tomu se člověk neodmiluje, to je na tom to nejhorší. Ta láska, když je člověk zamilovanej a zjistí, že došlo k nevěře, že ho to neodmiluje vůči tomu člověku, může to bolet...a proto to bolí, že jo, protože člověk miluje. Že dojde k nevěře a najednou lup a nemiluju ho, tak to je supr. Ale ono to tak asi není. Je to problém, já nevím, já si myslím, že jsou situace, kdybych to uměl odpustit a jsou situace, kdy bych to neuměl. Záleží na tom konkrétním vztahu.

S čím do vztahu jdeš, co do něj dáváš?

- Se vším. A naplno.

A očekáváš to i od toho druhýho?

- No.

Co bys chtěl, aby ti ten vztah se životním partnerem dal, abys byl šťastnej?

- No já nevím, když je to v takovém tom ideálu, když je člověk zamilovanej. Když člověk někoho miluje a ten druhý miluje jeho, tak všechno ostatní se pak dá uklepat. Taky jsem s tím na začátku, taky to bylo strašný ladění. Ale tak asi spolu musej lidi umět mluvit hodně. To teda přítelkyně mě rozmluvila. Jo, to je taky na začátku, to jsme se měli strašně rádi, ale bylo takový to, že já jsem měl pocit, že jí strašně dávám a ona měla úplně ten stejnej pocit obráceně. Takže pak to skřípalo, ale pak když si to ty lidi neřeknou...tak nakonec asi aby si to uměli říct všechno. Už jenom tohleto říct „Sakra, já si myslím, že do toho tak strašně dávám a já to od tebe necejtím.“ „Ale já do toho tak strašně dávám a já to od tebe necejtím!“ no, tak jsme si řekli, jak do toho všichni dáváme strašně...a jak se o tom budeme víc informovat. My jsme se s tím prali strašně. Často to slyšíš, že ten chlap strašně chce na začátku, to je úplně výbuch a ta ženská furt váhá a to tak strašně cejtíš. To ještě v té době jsem nebyl jako teď, takže to bylo složitější. Já chápu, že to bylo složitější, protože ta budoucnost... Zase jsme byli výrazně mladší, takže tam je ještě komplikace navíc samozřejmě. Ale tak strašně to chceš a teď tam zase cejtíš tu zpátečku. A ta ženská říká, že se potřebuje jen ujistit, ženský to víc potřebujou, zatímco ten chlap do toho jde bezhlavě.

Chceš se svojí partnerkou do konce života?

- Ano.

Myslíš, že spolu mohou dva žít plnohodnotný partnerský vztah, když spolu nemají děti?

- No já myslím, že jo. Ale my chceme děti. Myslím, že ty dvě děti budou stačit. Nejdřív jsem myslel tři, ale pak jsem na ní jednou čekal v autě a tam šli dva se třema dětma, manželé nebo partneři. A ona přišla a já říkám: „Nemůžeme mít tři děti.“... Ale tak spíš chce děti ona. Tak

musej se mít rádi, já si naopak myslím, že možná, samozřejmě děti jsou úžasným naplněním vztahu a nevím co všechno. Teď nechci mít blbý kec, ale to dítě na jednu stranu, je to strašně pudový mít děti. Když to tak vezmu, tak do jistý míry je to to, co máme z tý biologický říše. Prostě najednou ty ženský prostě chtěj dítě, zejména na začátku toho vztahu chce to dítě strašně. Já si naopak, nebo ne naopak, dítě je krásná věc, úžasný, všechno, ale možná vlastně vztah bez dítěte může bejt ještě hodnotnější než s dítětem, na jednu stranu. Že ty dva jsou tam jenom pro sebe, nedělaj to z nějakých nevím jakých pohnutek a že když to funguje, tak to může bejt hezký. Dítě v podstatě, když to pak člověk vnímá u těch starších lidí nebo dospělejch párů s těma dětma, tak to dítě je pak, do jistý míry, obrovská zátěž. Když si třeba vzpomenu, že naši se hádali furt jenom kvůli nám. Nebo ne furt, ale často kvůli nám. To máš větší existenční starosti, s výchovou se neshodnete. A teď jsou vlastně důležitý ne pro sebe. Nikdy by to dítě nemělo bejt, ani pro tu ženskou, víc než ten partner. Protože to je podle mě základ na problém. Samozřejmě já to chápu, nebo nemůžu to nikdy pochopit, protože jsem chlap, ale pro tu ženskou to je samozřejmě obrovský nevím co všechno. U těch ženských to nějak přijde. Ty chlapi to maj na jednu stranu těžší, že to asi nenaskočí tak úplně samo. No ale tak několikrát jsme se bavili, že až budeš mít děti tak budeš mít děti a co já. Ona říkala, že ne. Krom toho partnera si vybíráš dobrovolně ale dítě...samozřejmě se o něj postaráš a i v těch vztazích vlastně to jsou boje. Když ne v tom dětství tak v tý pubertě, kdy většinou ty rodiče jeden hájí dítě, druhý je proti. Takže to ty rodiče hodně rozkmotří a pak v těch párech je takovej ten efekt, že děti vylítnou z hnízda a oni se sesypou. A vztah končí, protože oba dva se upli na děti ať už v tom pozitivním obranným smyslu nebo výchovným a najednou už si nemaj co říct. Takže možná vlastně teoreticky, teď tady nechci bejt za nějakýho chytrýho, tak možná vztah bez dětí může po tý partnerský stránce bejt průhlednější a čistší. Ale samozřejmě dítě je nějaký přirozený vyústění. Ale taky že jo, ženskou tlačej nějaký biologický hodiny, chlapa tolik ne. Člověk samozřejmě přemýšlí, „zvládnou to, nezvládnou to, jak to budu dělat“..... Nevím, to je strašně těžký, když to člověk nezná. Strašně záleží na jeho osobním nastavení na nastavení toho druhýho, na tom jak to funguje dohromady a potom možná na vlivu toho okolí.

Narátor Jirka

Kolik je ti let?

- 36.

Jaké pohlaví tě jako partner přitahuje?

- Takže, já preferuji jednoznačně ženy.

A jsou to čistě a výhradně?

- Jsou to čistě a výhradně ženy heterosexuální. Protože to je důležitý, dost si myslím, poznamenat v tadytý naší skupině, protože plno lidí, i třeba když je heterosexuálně založenejch, žije s partnerem, který ty preference má třeba i tak trošku hozený jinak no. To je důležitý dost, protože v těhle svazcích znám lidi, který jsou třeba původně s holkou lesbickou, ale třeba taky radši uvítala změnu pohlaví, že to není lesbička jako taková. Ale bylo to v tom vztahu, že ten člověk procházel tou změnou a byl původem žena, bylo to tak braný, ale...to já utvrzuju, protože v tom mám zkušenost, takže možná proto. Já jsem byl deset let ve vztahu do loňska, a protože tam ta preference byla jiná, tak to nefungovalo. Takže říkám, sexuálně jediné holky heterosexuální. Což si myslím, že u transsexuality právě, že pokud je člověk transsexuál, je to heterosexuální důležitý.

Jak vnímáš pojem atraktivita?

- Tak atraktivita, při výběru partnerky je to pro mě individuální jako osobnost. Musí to pro mě být žena, která mě zaujme jak svým fyzickým vzhledem, tak i jako osobnost celkově. A atraktivitu zase z pohledu mě, tím čím já procházím, tak pro mě u tý ženy je hodně důležitý, že to je žena femininního rázu. Že nemá žádné znaky třeba maskulinní. Je to čistě prostě taková estrogení žena, když to řeknu laicky. Žena s velkým Ž, právě že je to taková ne fiflenka, to by znělo špatně, ale opravdová ženská. Ani ne sportovní třeba úplně typ, ale taková spíš hodně ženskost je z ní cítit. Takže ta atraktivita je u mě o tom, že z toho člověka nebo z tý ženy cítím právě nějakou tu jiskru, to co mě osloví.

Co se ti po fyzický stránce na holkách líbí?

- No, strašně úsměv a oči. A pak se dívám na ruce, to je pro mě taky hodně důležitý. Pak se mi líbí ženy s více vyvinutým poprsím. Ale jako na první pohled mě prostě vždycky strašně zaujmou u tý ženský úsměv a oči. A potom ještě, když o tom tak přemýšlím, tak strašně mě ovlivňuje tón hlasu. Jak mi říkala moje bývalá partnerka, že jsem „tónovač“, tak mě opravdu to zabarvení hlasu, je pro mě taky strašně taková eroticko-přitažlivá zóna toho člověka.

Když to vezmeme celkově, koukáš se při tom posuzování spíš na obličej nebo postavu?

- Když to vezmu asi ten úplně první, tak obličej...ale je to zase, já to nemůžu říct, jestli se podívám jenom na obličej, já to vnímám celkově. Není to, že si odříznu hlavu od těla a že tohle mě nezajímá a tadyto je pro mě důležitý. Ale pro mě k tomu právě jde celý to chování i gesta strašně a mimika. To jak to všechno je vlastně ta souhra tý osobnosti, takže musím říct, že všechno dohromady, ne jenom jestli se podívám na hlavu a ať má tělo takový nebo makový, to ne. Obojí dohromady no.

Jsou pro tebe nějak důležitý vlasy?

- Vlasy v tom duchu, že se mi líbí, když má žena dlouhý vlasy. Nebo nelíbí se mi sportovně střižený krátkovlasý ženy. To musím říct, že se mi asi v mém případě nestalo. Protože pro mě ty vlasy dodávají tu ženskost. Takže delší vlasy, a nebo nějaký tvar účesu mi přijde, že dělá tu ženskou ženskou.

Je pro tebe důležitý, aby se ta holka starala o to, jak vypadá? Aby bylo vidět, že pečuje o ten svůj vzhled?

- Jo, to zase jo. Ale zase ne do těch detailů tak, že by to musela bejt žena, co má nalakovaný nehty a tak dále, ale v tom vyznění toho, že je to taková ta elegance nebo to, že je vidět, že ona o sebe pečuje. To není, jestli má značkovou bundu nebo já nevím co, o tom to není, ale o tom působení, že teda není na sebe lajdák. A to si myslím, že je ten typ ženy, který se mi líbí, že ta ženskost která z ní vyzařuje je i o tý péči, kterou ona sobě dává.

Posuzuješ tu atraktivitu i podle toho, co má na sobě?

- Tak ne přímo atraktivitu, ale to, že jí to sluší, že si umí zvolit ke své postavě a k tomu, jak ona sebe vnímá to, co jí sluší. Takže třeba zase, jak mluvíme o těch krátkých dlouhých vlasech, tak samý je spojený s tím oblečením – že se mi víc líbí ženský oblečený do takových těch ženštějších věcí. Ne nějaký krajkový halenky, načančaný kostýmky, ale ženštější oblečení než třeba jenom sportovní triko.

A co vejškově k tobě?

- No, tak asi by mi bylo nepříjemný, kdyby ta ženská byla vyšší než já, to jo. A jinak to neřeším, nemám třeba, že nesmí bejt maličká nebo to. Ale stejně velká zhruba nebo... asi by mi nebylo příjemný, kdyby měřila dva metry a člověk by vedle ní šel jak prcek.

A když vezmeš postavu podle plnosti, štíhlosti, co se ti líbí nejvíc, je to důležitý?

- Asi zase ne až tak úplně, když to nehraničí s nějakou anomálií jako takovou. Typu jak jsem znal teď jednu, tak ta je hodně hodně hubená, že už to hraničí trochu s nezdravou anorexií, tak to se mi vysloveně nelíbí, že už je to kostřička. Ale jinak mě se líbí plnější tvary, plnější tvary i s tím, že je ta ženská ženštější právě tím, že nevypadá jako klučina, že má ty svoje tvary – boky a prsa. Že je jako ženská, jako se říká krev a mlíko trochu.

Je něco, co ti zase přijde tak neatraktivní, že by tě to odradilo, co se ti nelíbí?

- Musím říct, že nemám tak...nemůžu říct, že mám něco úplně konkrétního, co by mě napadlo kromě toho, že by ta ženská měla ježka, to jsme se o tom bavili. Ale jinak když to vezmu dál... myslím, že ne, nic konkrétního.

A co věkově vůči tobě?

- Tak já už jsem od své puberty na starší ženský, takže já mám všechny partnerky starší. Já nevím, mě už od těch osmnácti přitahovaly ženský právě proto, že už tam ta ženskost byla, mně už přišlo, že jsou zralý, že cítím tu ženskou zralost. A to já nikdy necítím prostě třeba z dvacetiletý holky. Takže v těch dvaceti to byly pro mě třeba třicítka, teď ve třiceti je to pro mě třeba čtyřicetiletý ženský.

A z povahové atraktivity, jaký povahový vlastnosti máš na partnerce rád?

- No, to je možná jedna z věcí, když jsme se dostali na otázku hormonů, co cítím teď trochu víc než předtím, že mám radši takovou větší submitivitu u tý ženský. Což předtím až tak určitě ne. Protože ta moje bývala partnerka byla skoro dominantnější než já, měli jsme s tím problém teda, ale nebylo to tak, že by v tom člověk nemohl zůstat. A teď už vím, že je to takový, když už ta ženská dává najevo víc nějakou dominanci nebo si prosazuje něco svého, takže mě to spíš začíná provokovat k nějaký takový reakci agrese nebo odmítání. Takže povahově já mám rád, že se tam projevuje taky ta ženskost. Ta jemnější žena, která není až tak úplně dominantní, není taková tvrdá. Ale je to zase trošku o tý jemnosti a víc tý submitivity no. A osobnost jako taková a to právě zjišťuju s tou partnerkou skoro bývalou, tak mi přišlo že nebudu nikdy řešit třeba vzdělání, a nebo to, do jaký míry ta žena je pro mě zajímavá i tím co dělá. Ale je pravda, a bejvalka mě na to upozornila „Ty jseš takovej vzdělanej,“ a je pravda, že když se na to zaměřím, tak moje první partnerka byla právnička, druhá byla doktorka, třetí byla doktorka. A ona je teď jakoby nic, jenom nějaký učňák nebo něco takovýho. A já si říkám, co blbneš, pro mě tohle není úplně směrodatný. Ale ono to není jenom o tom, co má za školu nebo nemá, ale o tom celkovým individuálním...vlastně o tý síle toho vnitřního, ne vzdělání, ale o tom co ten člověk jako sám je osobnost. A právě na to jsem teď narazil poprvý, že je to o tom, že začnu tím člověkem maličko pohrdat a to mi vůbec nedělá dobře. Že k tý partnerce potřebuju taky trochu vzhlížet, že pro mě je ona taky někdo, kdo mi něco dává, kdo má pro mě právě určitou hodnot toho, že si vážím toho, jaká je i po týhle stránce. Víš ale mně to ze začátku, jestli je to o tom, že na začátku víc hraje roli ten sex nebo to poznávání, tak mě to ty první tři měsíce vůbec nepřišlo. Ale pak taky že se předvedla takovým chování, který mi vůbec nesedlo. Tady se přesně taková ta přirozenost začíná se tam ten charakter toho člověk projevovat a třeba ještě ve spojení s alkoholem, takže se projeví ten člověk asi úplně v tý své přirozenosti. Tak to jsem nestačil mrkat. To byly jedna, dvě, tři věci, který mě tak strašně zarazily, že už se ve mně něco zlomilo a nedokážu k tomu přistupovat a už se vrátit nazpátek.

Dělá s tebou v tomhle pohledu něco, jakej má přístup k práci, jakou má práci?

- No, právě že asi jo. Mě strašně vyhovovalo, s tou partnerkou, když jsme se bavili o tý medicíně, probírali jsme ty věci. Někdo říká, že je lepší, když každéj dělá něco jinýho, ale my jsme si v tomhleto hrozně vyhovovali, protože jsme si navzájem říkali ty zážitky. Věděli jsme, že si úplně rozumíme, nemusíme si nic vysvětlovat a zároveň když se bavím s někým

třeba při (jiný práce) ... Určitě je to pro mě zajímavý. Že si vybrala práci, že jí to baví, že je v tom dobrá a pro mě to taky hodně znamená. Nemusí to bejt zrovna z medicíny nebo tohohle oboru. Ale je to o tom, co člověk dokáže, tak trochu. Mě to dřív přišlo, že ne, protože jsem měl jednu holku takovýho typu že „skoro doma, jenom tak uvařit, postarat se“, že byla tak stavěná. Že by mi to vyhovovalo a teď zjišťuju, že opravdu ne, že to byla taky ještě moje nevyzrálost, takovýho hledání se. Že potřebuju, aby ta ženská měla i tady...aby si vážila sama sebe, v tom co dělá ona. Když už chceš někoho na vztah, ne když máš někoho jenom nezávazně chtít do postele. My jsme s tou bývalou měli takovej problém, že ona skoro říkala, že když někdo nemá titul, tak se s ním nebudu bavit. Já jsem říkal „hele to je o lidech o osobnosti, to není o tom, jestli má jednu nebo dvě vysoký školy“. Ona se odmítala bavit s instalatérem, co k nám přišel, mně tohle vadilo. Říkala: „Ty si běž za tou svojí prodavačkou,“ jak se mi líbila jedna taková femininní prodavačka, ale pak zjišťuju, že ta ženská opravdu už je to pro mě potom jenom ta schránka fyzická, a že tam necítím tu sílu z ní, a potom ta krása jako kdyby uvadla. Opravdu úplně jako kdyby se z tý krásný květiny stala taková uschlá slupka něčeho, co už pro tebe není zajímavý a tu atraktivitu už nemá, i když se na tý kráse nic nezměnilo.

Je pro tebe důležitý, jak ten tvůj partner působí na tvoje okolí?

- Taky jsem na to trochu změnil pohled, myslel jsem si, že ne, ale asi zase je to spojený s tím, jak ho vnímáš ty. Takže dokud jsem byl se ženskýma, kde to fungovalo, takže já jsem byl spokojenej s nima, jak se chovají, tak je tak člověk vnímá i ve společnosti kde jsme byli. A až když sám vnímám, že tam je něco v nepořádku, co mě na tom člověku vadí nebo co vím, že bude problém i do budoucnosti, a potom se mi to potvrdí, že v té společnosti se chová ne tak, že by mi někdo řekl: „Prosím tě s kým si to přišel, to jsi úplně vadnej“ nebo tak, že já cítím, že se mi nelíbí, jak se ten člověk chová, tak... To já mám právě tamten čerstvej zážitek 14 dní s tou poslední partnerkou a to byla poslední kapka. Tak jsem jí řekl: „Hele tohle už ne, takovýhle nějaký scény a chování, na to já nejsem zvyklej.“ Takže je to pro mě vlastně, určitě to není na prvním místě, ale určitě bych si asi apriori nevybral člověka, kterej by se potom choval nějakým způsobem nevhodně. Nebo víš, ten pocit, že se za někoho stydím, jsem zažil teď poprvý. A je to strašný, to se najednou zastydíš za toho, koho máš vedle sebe. A až druhotně bylo, že mi přišly ty reakce od těch ostatních. Ale nejdřív to bylo, že si člověk sám uvědomil a řekl si „To je průser.“

Myslíš, že v tvém případě platí spíš, že se přitahují protiklady nebo bys byl radši, když byste měli podobný koníčky?

- Já jsem si myslel, že platí přísloví „protiklady se přitahují“, ale potom když to vezmu v náhledu na ten dlouhodobější vztah, tak to že jsme měli s partnerkou v tom dlouhodobějším vztahu stejný zájmy jako na sport a na kulturu. Zrovna tak to byla jedna z věcí, která nám ten vztah potom udržela ještě hezkej, když už tam není ta pomatená zamilovanost a pobláznění. Tak si myslím, že to je docela důležitý. Protože myslím, že pokud chce ten člověk v tom partnerským vztahu žít tak, že spolu ten čas nějak tráví. Někdo to má tak, že si naopak od sebe chtěj odpočinout a jedou každý sám na dovolenou nebo maj jiný koníčky a sejdou se každý večer doma a stačí jim to. Já jsem člověk, kterej rád dělá ty věci s druhým, a když má společný zájmy, tak je může prožívat o to víc a ani jeden do toho není

nucenej. Takže jo, já si myslím, že je to fajn, když aspoň jeden koníček nebo jedna věc je tam společná, kterou mohou dva prožívat dohromady, tak je to moc pěkný no.

Jaké věci ti naopak na partnerce připadaj neatraktivní?

- No, to není vyloženě povahová vlastnost, je to zase... Já hodně teď mluvím ze zkušeností posledních, ale zase si myslím, že je to objektivní náhled. Tak mě jedna věc, která mi teď začala hodně vadit, jsou ty projevy fyzický jako třeba, a řešíme to, je to velkej problém – je to chrápání. To mi ubírá na ženskosti úplně, u ženy. A kouření, s tím že to není úplně, že si třeba zapálí, protože já má za sebou hodně vztah s kuřačkami, ale i tom, jak o sebe potom dbá ta žena dál. To že si třeba vezme žvýkačku nebo něco, že jí potom není ten kouřovej smrad cítit z pusy no. Takže to je vlastně ta moje poslední zkušenost. Mě to začalo strašně vadit. A já jsem takovej člověk na, jak se říká, animálnost na ty vůně. A když z psychologie se vezme, že ten partner, o tom setkání těch vůní. Ta přitažlivost je o tý vůni. Ta ženská mi musí vonět. Není to o značce parfému, ale o tý její vůni a s tím se to hodně spojuje. Takže asi do budoucna bych už pak nechtěl velkou kuřačku. Když si někdo zapálí u drinku tak proč ne, ale takových těch 30 denně, tak to už opravdu jsem teď zjistil, že mi vadí. Takže mně by asi vadilo, když řeknu čistě povahu nebo rys, tak opravdu nějaká hodně velká dominantnost. To bych já nesnes. Že aby to bylo o takovým trošku kompromisu.

Když bysme teď přešli k tobě, myslíš si, že jseš z fyzický psychický stránky, co by na tobě mohlo být atraktivní pro nějakou tvojí potenciální partnerku?

- Tak víš co, tu fyzickou stránku, tím vším co procházím, tak to jakoby v úvozovkách neřeším, protože si říkám, že když teď jsem s heterosexuální ženou, tak určitě to nebude o nějaký fyzický chlapský přitažlivosti, protože člověk fyzicky od narození testosteronovej samec prostě není, že jo. Takže tam se prolíná právě ta duševní stránka a o tom jakej člověk je. Takže já si myslím, o určitý atraktivnosti osobnosti, já nevím, jaká tam je. Jako já nemám vůbec problém se ženskýma, takže nějaká atraktivita tam je, ale není to jako taková protože člověk není chlap od narození. Takže nějaký rys osobnostní, něco na mě je atraktivního třeba, ale nedovedu to já sám pojmenovat. Víš, jako že mě to vždycky říkala bývalá „vždyť ty víš, že když někde přijdeš, tak se na tebe vždycky někdo nalepí...“ Takže nějaký fluidum nebo charisma nebo tak asi obecně bych to nazval.

Tak teď abychom uvedli sexuální tematiku, tak jak bys mi definoval, že už dva lidi maj mezi sebou sex?

- Já beru sexuální styk opravdu jako milování jako takový. Tak já beru sex jako o milování se s člověkem od předehty až po jeho uspokojení, když to vezmu od A do Z. Nebudu probírat techniky, ale není to tom, že se budu s tím člověkem jenom líbat nebo jak se říká jenom techtle, ale i mechtle.

A mohl bys mi prozradit, kolik jsi měl takových partnerek?

- No, to musím spočítat. Deset.

A byly to vztahy spíš dlouhodobý nebo příležitostný?

- Spíš flirty. A bylo to právě z toho důvodu, že už tam byly i ty heterosexuální ženy. A bylo to o sexu, bylo to o tom potkávání, nebylo to o tom dlouhodobějším vztahu. To bylo až teď naposled s tou ... dva roky, ale předtím to byly spíš krátkodobější vztahy.

A teď jsi v jakém stavu?

- No, to bylo spíš, já jsem byl deset let ve vztahu a tam to nefungovalo právě proto, že ona chce být v lesbickém vztahu a nemělo...bylo to o kamarádství už dlouhý roky. Ona měla milenkou a já jsem měl ty svoje heterandy jak říkala. A vrátil jsem se podruhé k ženské, která byla, stejně je a bude asi vždycky taková ta, jak se říká, jedna životní láska, femme fatale. Takže s tou jsem teď byl dva roky, no ale ona je opravdu na takový ty hodně tvrdý testosteronový samce. Takže ona mě má strašně ráda jako člověka a všechno a ona by byla se mnou dodnes, kdybychom ten vztah měli tak, že ona by třeba jednou za čtvrt roku se nechala někým s prominutím drsně vošukat a zase by přiběhla zpátky no, takže já už jsem na tohle neměl. To rozdejchávat. Takže teď jsem byl ve fázi, kdy mě balila jedna ženská o Silvestru a teď jsme se spolu právě tři čtyři měsíce vídali. No, jenže já jsem zjistil, že opravdu, mě to nějak ze začátku, vždycky jak je člověk v těch hormonech, tak ten sex v tom asi hodně hrál roli. No a zjistil jsem, že to opravdu není pro mě jako na vztah, takže z toho nic nebude. Jenže ona se strašně zamilovala a je to o emocích z její strany úplně strašně silný a já už je tam nemám. Takže já už jsem vlastně rozešlejší a ona to tak nebere.

A hledáš nějaký vztah teď?

- Já jsem si právě říkal, že bude nejlepší, když si ten rok budu sám klidně. Je pravda, že máš takovou potřebu být...jedna strana je, že cejtíš jakoby podporu od té ženské, že tě bere jako chlapa a dodává ti takovou tu sílu do toho, když už máš krizi a řekneš si, že už se na to můžeš vykašlat všechno. Že už to stejně nemá cenu a jestli to vůbec dokážeš. A i o tom sexu. Takže teď si třeba říkám, že to možná nedokážu, ale že nechci asi vztah jako takovej. Víš, že třeba mám jednu takovou babu, která se chce vidět občas třeba. Jenom asi tohle by mi teď vyhovovalo. A nebo spíš to ani neřeším. Mě když to třeba přijde, je to takovej ten třesk, že to tam úplně proletí a vůbec nad tím nemusím přemýšlet. Že to není, že si budu plánovat „ano chci se s někým seznámit“ nebo...jdu po těch pocitech no, takže teď trochu cítím, že jsem i tak trochu unavený z toho řešení a Fifková mi říká ... „vždyť vy taky furt řešíte ty vztahy, vždyť to je taky hrozně únavný“. A je to pravda. Takže si říkám, že možná se teď hodím do fáze klidu, nic neřešení, odjedu si jen tak k moři sám...

Ještě jsem se nezeptala, jestli je pro tebe ta sexuální stránka ve vztahu důležitá?

- Je. Je, je. Myslel jsem si, že ne. Že se třeba říká, že sexualita ze začátku a pak máš procenta. Ale opravdu. I teďkonc co jsme hodně probírali na psychoterapii, tak musím říct, že je to někdy i 80% ku 20% kdy si myslíš, že ne. Ale ze začátku spíš je to o tom, jak říkal ten architekt, co teď zemřel, Jan Kaplický. Že když dva lidi přestanou být milenci, tak je to konec toho vztahu. A to si myslím, že je přesně ono. Že o té sexualitě a o tom pnutí mezi těma dvěma, i když už to není zamilovanost, ale ten člověk je pro tebe neustále atraktivní, že tě přitahuje a fyzicky máš prostě chuť se milovat a být s ním, tak že to je důležitý. A jakmile to v tom vztahu není, tak vlastně nám ten vztah s bývalou nefungoval. Právě proto že pak jsme kamarádi a kamarád můžu být s kýmkoliv jiným a není to můj partner. Takže když tam to sexuální pnutí

není a není tam ta vzájemná přitažlivost, tak to nejde bez toho. Takže je to strašně důležitý v tom vztahu. A u mě to funguje dost a my jsme se o tom taky s Fifkovou bavili, že opravdu ve většině vztahů to musí být v tom prvopočátku. Když si namlouváš „já mám toho člověka rád, mně je sympatickejší, třeba to ještě přijde, poznám ho víc, zamiluju se a on mě bude víc přitahovat,“ není to pravda. Tam musí být ta přitažlivost, ta vůně, a že ten člověk i takhle tu sílu pro tebe má. A to je to, co přichází potom dál v tom vztahu, když se ten vztah vyvíjí dál. Je to dost, myslím si, že v tom vztahu je to hodně důležitý. Nejde to bez toho, aby to byl vztah, pokud opravdu nebudou dva lidi kamarádi.

Děláš v seznamování první krok?

- Tak víš co, já jsem Lev, takže dělám. Já jsem ten člověk, kterej... Jako mě když se ta ženská líbí, tak do toho jdu a dělám ten první krok toho, že si řeknu buď to vyjde nebo ne.

Daly by se ty místa shrnout nějak, kde jsi potkal svoje partnerky?

- Já to mám i tak, že se mi většinou i potvrzuje, že když jdu na nějakou akci, kde někoho potkám, nečekaně neplánovaně, tak právě to má krásu toho setkání bez něčeho. Víš, pro mě by nefungovaly inzeráty, nefungovalo by to „Hele, tamten člověk, se mu líbíš, tak běž a půjdete na kafe a třeba si padnete do oka“. Ne. Je to takový, že někam jdu a někoho potkám, kdo právě mě osloví, zalíbí se mi a něco z toho třeba vznikne no. Takže je to spíš, shrnu, že společensky a setkávání na různých já nevím narozeninách nebo společenských akcích, nebo takovejch společenských příležitostech no. A pravda i jeden takovej polo nebo spíš jenom sexuální takovej flirt taky z práce teda. Takže pracovní-společenská.

Poslední okruh je nevěra, tak kdy si myslíš, že mezi dvěma lidma dochází k nějaký nevěře?

- K nevěře dochází opravdu v okamžiku, kdy to nemusí být vůbec o tom fyzickým kontaktu, ale o tom, že se člověk do někoho zamiluje a že je to potom právě už o tom vnímání někoho druhýho a to, že začíná mít v srdci někoho jinýho než toho svého partnera. To si myslím, že už je dost silnej náznak nevěry. Že potom už je jenom krok k tomu, nebo aspoň já to tak mám, že jakmile se začnu zamilovávat, odklánět se myšlenkami k někomu jinýmu, tak už to směřuje k nějaký nevěře nebo k tomu konci vztahu. Protože já teda neumím fungovat paralelně. Tak já třeba takhle nefunguju, protože já když se zamiluju, tak jsem třeba totálně jako tupec – nevidím, neslyším. A jsem pak hrozně nepříjemnej. Takhle to byl ten rozchod s tou ... , když jsme už s tou ... se začali nějak stýkat. Tak já jsem pak hrozně nepříjemnej k tomu člověku, to nejde.

Kdy bys považoval, že ti je tvoje partnerka nevěrná?

- Já teda nevím no, já jsem pak takovej žárlivec, že když mám vedle sebe ženskou, kterou miluju a vidím, že mi někde začne flirtovat a házet očkem na někoho jinýho, tak v tu chvíli já žárlím a přitom to ani nemusí být nevěra. Já už to beru, jako že je to chování, který k tomu nepatří. Nebo aspoň když tam je ten partner tak, že to vidí. Takže nemůžu ti říct - vidím nevěru když by se moje partnerka začala líbat třeba s někým jiným. Takhle to teda nemám. Spíš myslím, že je to i o tom chování se, jaký vysílá signály už jinam, než ke mně.

A kdy se cítíš ty nevěrněj?

- No já právě když mě někdo zaujme natolik, že nad tím začnu přemýšlet a říkat si „Aha“, cítím, že se nějak zamilovávám nebo že mě ten člověk začne zajímat víc a víc a začnu nad ním přemýšlet a začnu ho mít v nějakých těch svých fantaziích. Tak to už je pro mě opravdu, že už směřuju na jiný břeh.

A dokázal bys to odpustit?

- Dokázal. Já jsem to i dokázal. Jak jsme řešili s tou ..., třikrát. A ... stála taky o to, aby ten vztah mohl nějak pokračovat, tak taky mi řekla, že třikrát to teda zkusí, do třetice všeho dobrého. Ale myslím si, že to opravdu musí mít asi svoje hranice, a že třikrát už je i moc...že stát se to může každému, jsme jenom lidi. Jako když toho člověka hodně miluju a stojím o něj, tak jednou jsem schopnej určitě. A i tak, že to nemá ty důsledky toho, že ty už to tam máš furt přítomný, protože to není potom jenom o tom odpuštění, ale tady jde o to, ať ta nevěra v tobě nezůstane. Ten pocit ukřivdění a nějaký zlosti k tomu člověku že tě zradil. Tady jde o to, že si rozumím a řeknu „já ti odpouštím“. Tak to není jenom o tom, je to i tom, že si pocitově odpustím. A to si myslím, že je právě u mě teda složitější no. Ale když jsem hodně zamilovanej, tak to umím. A i tak, že mi to bylo potom jedno, jsem si řekl „Chci s ní být nebo nechci. Chci. Tak jí to prostě odpustím a kašlu na to.“ To jsem si řekl, že vždyť to není jen o tom blbým fyzickým kontaktu, je to o něčem víc mezi těma... Víš, jsem si to jakoby omlouval. Chvilku mi to trvalo, asi měsíc, ale šlo to. Ale vím, že víckrát pak už asi ne. A hlavně asi, když to vezmu o nějaký krok dopředu, že když to mezi těma dvěma funguje, ty lidi jsou spokojený, tak k tomuhle vůbec nedojde. Nedojde ani k tý psychický, ani k fyzický nevěře. Protože člověk nemá důvod zahrnout. Proč. Mám někoho, koho miluju, pro koho bych udělal všechno, nic mi nechybí, tak proč bych měl být nevěrněj.

Hledáš nebo chtěl bys vedle sebe jednou mít takovýho toho životního partnera?

- Jo. Já jsem si dokonce dovedl představit, že by to fungovalo tak, jak mělo s tou ... jediné že jsem nastavenej tak, že když to bude ženská typu, jako byla ona, že opravdu si dovedu představit, že budeme spolu a že si budeme opravdu budovat nějaký to zázemí, že budu s někým žít a budu s ním chtít zůstat a bude to mít ráz nějaký tý rodiny nebo partnerství. Takže proto myslím si, že jdu, do čeho jdu. Taky je to jeden z důvodů, že chci mít vztah a že si chci něco vybudovat. Protože jinak by si člověk nemohl říct: „Tak se nějak zakamufluju, nebudu nikomu trnem v oku a nebudu podstupovat žádný problematický všechny tyhle kroky, který dělám.“ Takže tohle, když si říkám: „Proč?“ a navedla mě na to teď ... když řekla, já už jsem si vybrala, já už nechci nic. Ona má už dvacetiletýho kluka. „Nebudu s tebou moct vytvořit žádnou rodinu.“ Že si to mám srovnat v hlavě. Tak jsem si vlastně v duchu řek, ale tím, že vím, že s ní nechci zůstat, že se to vyhrtilo tak, jak to je. Tak jsem si uvědomil, že bych chtěl mít dítě, že by to bylo takový pěkný. Ta představa rodiny mně je hrozně příjemná.

A chtěl bys mít teda děti?

- Jo.

Myslíš, že spolu můžou dva lidi žít plnohodnotnej partnerskej vztah i když spolu nemaj děti?

- Myslím, že pokud to tak cítí oba, že jim tam ty děti nechybí, že jo. Znáám takový vztahy a jsou spokojený a ty děti by nechtěli. Ale nemůže to být o tom, že to třeba ta ženská nemohla a

chlap se přizpůsobil a tak dál. Je z toho nešťastnej, protože po tý rodině toužil. A když jsou stejně ladění, že ty děti k životu nepotřebujou, tak si myslím, že ten vztah může bejt dobrej. A já třeba, ... měla tříletýho chlapečka, když jsme spolu byli a mně to strašně vyhovovalo, protože mi taková ta role, že se tam starám o to děcko nějakým tím způsobem v tý otcovský roli, dělalo dobře. A to dítě tam v tom vztahu je hrozně fajn.

Co by ti takovej životní vztah měl přinášet, abys v něm byl šťastnej?

- Ty, já od toho očekávám to...ne, to se nedá říct, že očekávám, já už radši neočekávám nic. Hele je to o pocitu...jedním slovem pocit nějakýho štěstí, že jsem s člověkem kterýho mám rád a že ten vztah funguje tak, že jsme v tom šťastný oba. Ale nevím, nemůžu ti říct, co od toho očekávám, protože já fakt ty očekávání nemám, já už si je ani nedávám. Jako byly tam dřív, co čekám, co si představuju. Já potom vidím, že jsou to stejně takový roviny toho pohledu tvýho na vztah a tím pak strašně ovlivňuješ to, jak ten druhý pak vnímá ten vztah a maličko už pak zas máš ty tendence manipulovat toho druhýho do něčeho, co on ani nechce. Takže já jdu bez očekávání a nechám to tak nějak plynout. A tak si myslím, že je to i o tom druhým. Když děláš že chceš to a to a chceš to i po tom druhým, tak to jde pak asi někam do pryč.

A jak do toho jdeš ty?

- No já do toho jdu tak nějak naplno vždycky. Když právě cítím, že je to ono, tak nad tím vůbec nepřemýšlím a dávám do toho úplně všechno. Jenže pak si namlátím držku. A tu mám teď namláčenou a myslím, že i ta ... byla důkaz toho, že možná maličko si člověk hledá kulisu nebo záplatu a došlo ti, že to tak není. Stejně v srdci máš ještě něco raněnýho a nedožitýho a je to o tom, že já do toho jdu úplně na plný koule a opravdu nad tím nepřemýšlím. Člověk je pak hrozně zranitelnej a já si myslím, že není to o tom, že už si budu dávat pozor. Když potkám ženskou, která mě osloví stejně, že to bude mít stejný grády, tak já do toho půjdu stejně. Protože si myslím, že do vztahu, do tý lásky má člověk takhle jít. Pokud nad tím budu přemýšlet, aby mě nezranila, tak radši do toho nepůjdu naplno, tak už to nemá smysl. Už to není vůbec spontánní vztah, emoce. To už asi lepší nejít do ničeho. Jako musím tam jít zase s rizikem, že můžu bejt zase zraněnej. Tak holt budu, dostanu zase na držku, život je svině. No, ale nemá to jinak cenu, nějaká polovičatost, že to bude na hovno, je promiň, na nic.

Narátorka Hana

Kolik vám je let?

- 34

Jaké pohlaví vás jako partner přitahuje?

- Jsem absolutně normálně vyvinutá heterosexuální žena, takže jsem na chlapy.

Čistě a jenom chlapy?

- Čistě, výhradně a jenom. A mužný typy. A krasavce.

Když se řekne pojem atraktivita, co si pod tím vybavíte?

- U chlapa u mě atraktivní... musí být vysoký, krásný oči, hezkej úsměv, zdravý zuby. Ostatní už se dá přejít. Jako nemám nějaký vyhraněný typy. Spíš mám ráda snědé, tmavovlasé, na blondáka málokdy se otočím. I když párkrát se mi stalo, a to se vždycky sama divím, že si řeknu: „Jej, to je hezký blondák. Ježišmarja, to existuje?“ takže spíš ten jižní typ. A vždycky vysokej, vzrůst je strašně důležitěj. Já prostě vždycky hledám v chlapovi oporu, mám takovej pocit submisivity. Takže já potřebuju, aby mě někdo chránil, byl velkej, vysokej, abych se měla ke komu přitulit. A oči a úsměv. To je takový první, na co se vždycky koukám.

Posuzujete fyzickou krásu spíš podle obličeje nebo podle postavy?

- Podle postavy. Když prostě prochází vedle, tak vždycky si všimnu postavy. Pro mě neexistuje chlap, kterej má břicho, absolutně. Břicho srovnatelné s druhým měsícem těhotenství ženy, já bych se pozvracela. To už mně vadí, už tohle mně vadí. Takže pro mě je chlap, který má vystrčený břicho, pro mě je absolutně...prostě nemůžu. To samý jako chlupy, nemůžu, nesnesu. Fakt. Takže prostě plochý břicho, postava nemusí být bejt, nesnáším svalnatý, takový ty namakaný blbce, který vypadaj jako skříně. To je strašný, to nemám ráda. Atletická postava, prostě sportovní typ. A když jde někdo vysokej, má hezký držení těla, třeba když je v tričku a má vypracovaný prsní svaly, tak já vždycky z toho úplně jsem vyřízená. Takže se vždycky otočím a říkám: „Jé, to jsou prsíčka“ a břicho. Takže první co si všimnu tak postavu samozřejmě, na tu si otočím hlavu. Pak když uvidím, že má ještě hezký oči a pak se hezky usměje, tak to už jsem roztála celá. To už pak se nechám i sbalit.

Jsou pro vás nějak důležitý vlasy?

- Ne. Vlasy nejsou důležitý, samozřejmě když je taková klasická Leninova pleš, tak to asi bych si musela zvykat, jinak jestli má delší vlasy nebo krátký sestřih, jestli je holohlavej že má vyholenou hlavu... Ne.

Jak by měl bejt vůči vám věkově?

- Bohužel maximálně mého věku. Třeba můj manžel, jsem byla vdaná, tak byl o pět let starší. Ale vypadal mladistvě, takže mu vždycky všichni tipovali méně. Jinak já si nedovedu představit čtyřicetiletého partnera. Na to, že mě je 34 tak to je pro mě jako strejda, fakt jako. I když stalo se mi asi dvakrát, že ten chlap byl sportovního typu, udržovanej, že jsem si říkala: „Tý bláho, ve čtyřiceti vypadá dobře“. Ale to se mi málokdy stává. Moje takové teritorium je 30, třicátníci. I když už se mi stalo a to už se začínám sebe bát, že koukám na pětadvacetiletý. Když jsou vzrostlý a když vypadaj mužně, tak jako opravdu už jsem si všimla, že koukám po zajíccích a to už je špatný. Já totiž jsem měla strašně špatný zkušenosti s otcem. Můj otec byl hodně mladej, já jsem se narodila, když mu bylo 18 a my jsme se neviděli 16 nebo 17 let. Takže můj otec zafixovanej u mě je čtyřicátník. Takže prostě vypadající čtyřicátník s prvníma šedinama, tak ho mám zafixovanýho a takhle ho nesnáším. Proto chlapi 40-45 to jsou ty tátové, který já nesnáším. To je prostě můj osobní problém psychickéj. To je můj problémovej vztah s otcem. Takže přesně tohle období ne, všechno co je nad, to už je děda, to už taky ne. Proto já beru všechno co je pod, protože tam vidím nějakou partnerskou možnost. Mám jedine s tátou špatnou zkušenost a zatím nejsem schopná to překonat.

Je důležitý, abyste z toho chlapa viděla, že se o sebe nějak stará?

- Určitě. Strašně. Vůně, oholené podpaždí – nesnesu palmu. To, i když je nádhernej krasavec a na pláži zvedne ruce, tak to já ježiš! Okamžitě se mi dělá špatně, ale říkám si no dobře, to bych překousla, ale první co bych řekla podmínku je, že se půjde oholit. A jinak samozřejmě úplně neodsuzuju to, ale takový ty metrosexuálové co se léčej pod maskama a maj vytrhaný obočí, to už jako čeho je příliš, toho je moc. Ale jinak zase už jsem se setkala s pár metrosexuálama a nevadí mě. Spíš naopak. Spousta mých kamarádek je odsuzuje a já jim říkám: „Vy jste tak blbý“. Fakt, v sexu jsou takový vyholený, voňavý, prostě to je samá radost. Takže nějaký plus tam bude, ale není to můj typ.

A co oblečení, je nějak důležitý ve vnímání té atraktivity?

- Já jsem ujetá třeba na nohy, takže žabky. Prostě v létě já když vidím nějakýho urostlýho chlapa, tak koukám na nohy. A když má ty nehty upravený a fakt jako...tak to je pro mě konečná. Jako hezký nohy fakt, čtyřicetpětka...si říkám: „Hmm, to je samec!“ jinak oblečení ne, ne. I když to je takový zvláštní, protože třeba včera jsem byla v tý Plzni, pětihvězdičkovéj hotel, a přišel tam chlap, provozní, zrovna jsem snídala. On vešel, měl oblek, bílou košili nádhernou, krásnou kravatu, byl takovej ten klasickej manažer drahýho hotelu. Voňavej, ostříhanej, oholenej. Teď on tam vstoupil a já jsem říkala „Ježíš, ten oblek! Já už jsem tak dlouho neviděla oblek!“ to málokdy se vidí dneska a já jsem si říkala „ježíš, to je sexy.“ale že bych nějak... Ne. Ale v létě třeba šortky, trička, ty žabky. To mi přijde strašně sexy, ty prodloužený ke kolenům. Kraťasy, volný tričko, ve kterým jsou vidět ty prsa, žabky na nohou, mokrej ježek nagelovanej, takovej rozcuch...tak prostě to jsem úplně nemocná. Snědá pleť, bílý zuby... No,tak to už jsem v koncích. To už jsem popsala Delona na pláži.

Je něco, co vás po fyzický stránce vyloženě odpuzuje?

- Jako nesnesu dredy. Tahleta hniloba, já prostě mám pocit, že oni smrděj. Nesnáším knír, jako dobře střiženej, krátkej, vymodelovanej budiž. Dlouhej knír, já v tom vidím hned zaschlej jogurt a cigára a panák a teď to mám políbit? No fuj, já bych se z toho zbláznila. Nemůžu,

nemůžu ty kníry. Jak jsou dlouhý, jak to visí, ne. Černý nehty špinavý, ne. To jsou prostě takový klasický, já si myslím standartní pro ženskou... Když se o sebe chlap nestará, že musí smrdět. Přesně jako ty neoholený podpaží. V létě v tramvaji já úplně umírám, když někdo zvedne tu ruku...co se týče oblečení, tak naprosto nesnáším, mě úplně odpuzují skinheadi. Ty vysoký holinky sešněrovaný, to vojenský oblečení, to taky mi přijde, že to musí smrdět. Nevím, já spíš mám ráda takovej styl ležérní, otevřenej, že všechno se větrá. Pak když toho maj hodně na sobě, přesně, vojenský styl, to já nemám ráda. Vůbec, z čeho vychází agrese nějaká, agrese, síla...nesnáším, nemám to ráda. A zase v sexu, když už zabíhám dopředu, ani v oblečení...vůbec. Nemám ráda takový ty typy. Jako klidně ať sváděj, ať jsou to frajírci, ale když je s nima sranda. To já klidně uznám, že to je chlapeček, že to je Don Giovanni, takovej Cassanova, ale já mu to odpustím, protože s ním je sranda. Nemusí k něčemu dojít, ale jeho společnost je pro mě hodně příjemnější než nějaký voják potetovaný...prostě fakt ne, nemusí bejt.

Co vám, po psychický stránce, připadá na partnerech atraktivní?

- Samozřejmě první co je, to je odvaha mužská, že vůbec je schopen oslovit. Pak mám ráda takové to zdravé samohodnocení, když vidím, že ten chlap ví, že něco znamená, není zakomplexovanej. Protože tímhle mě vždycky uhrane, když se na něj podívám a řeknu: „To je frajer.“ K tomu se mi líbí, když to není úplně vygumovanej frajer a má humor. Že je schopnej říct pár vět, které budou souvislé a vtipné, ve mně to vyvolá úsměv. V tu chvíli už jsem schopná komunikovat, nechám se pozvat na drink a nevadí mi, že bude stát vedle mě. Opravdu je to přírodní šarm vycházející z toho člověka, a pak samozřejmě humor. Pro začátek. Když dokáže naladit kontakt, s humorem, že se zasmějem, tak mu dovolím pokračovat. Pak samozřejmě když se začneme bavit a já zjistím, že má pár v hlavě, že dá dohromady dva a dva, že není úplně vygumovanej kretén.

A záleží vám na tom vzdělání nějak?

- Ne. Na vzdělání netrvám absolutně, nekontroluji diplom. To mě absolutně je jedno. Akorát mluva že jo, když člověk mluví jako lopata tak dobře, i to jsem schopná odpustit. Protože nejsem zas tak že bych řekla „ježíš on je z vesnice.“ Ne. Třeba můj manžel byl z vesnice, on byl z vesnice a měl maturitu. Ale on byl prostě strašně vtipnej člověk, fakt, mě bylo s ním strašně fajn. I když občas jsme šli ven, někam jsme vyrazili mezi holky a on měl moravskej přízvuk. Tak jsem říkala: „Jej“, občas mluvil fakt lopaticky. Takže to všichni chápali, že on je z Moravy a že není Pražák. Ale mně to absolutně nevadilo, já s tím nemám problém.

Je hlas nějak důležitěj ve vašem vnímání protějšku?

- Samozřejmě. Tak pisklavej hlas bych nesnesla. Vůbec všechny takové gayovské odstíny, nesnáším to. Pro mě když chlap chodí do posilovny a mluví vysokým hláskem, no tak to bych se zbláznila. To pak nejsem vůbec schopná ho vnímat. A nesnáším to, a musím to říct, takový typy a dneska je jich hodně, který přijdou ke stolu a položej klíčky od Ferrari. Nebo nesnáším typy, co přijdou do restaurace prdícím Porche, ale tak prdícím, že prostě kravál, že člověk neslyší, nesnáším. Pro mě prostě takovej typ člověka je směšnej. A já se mu vysměju do obličeje, já ho klidně ponížím před všema. Že prostě chlap, kterej přijede a hodí klíčky od auta a nějaký telefon, tak já vždycky říkám, že nemá nic jinýho čím se pochlubit. I když dneska na

to strašně letěj holky, obzvlášť modelky. Tak já prostě to nesnáším. Když pak většina se mnou mluví jako „Hele, ty, dáš si něco?“ tak já říkám: „Hele, ty, můžeš si přisednout? Já si dám sama.“ Takže fakt s takovýma lidma se nebavím a dneska jich je strašně moc. I když jsou hezky oblečený a maj upravený nohy a jsou snědí. Ale jakmile udělá kravál když brzdí v malinký uličce tím svým autem, tak vždycky říkám „No to je chudák.“

A co práce a postoj k práci, je důležitější?

- Určitě. Nechci chlapa, kterej nic nedělá, nesnesu. Ne vůbec, že bych se třeba jenom scházela, že bych absolvovala víc než dvě rande s chlapem, kterej nic nedělá, ne. Protože mně by to vadilo, mně to vadí. Nemám ráda lidi, který nevěděj co je to disciplína, který nemaj pocit zodpovědnosti. Prostě nemůžu důvěřovat v tu chvíli. Má prachy, nevím proč, nevím odkud, užívá si života a zve mě do strašně drahých restaurací? Mě to nezajímá. To je maximálně na jednu noc, když už mě dokáže sbalit. Ale nechci ho. Jako měla jsem takové zkušenosti, obcházeli kolem mě několik podobných typů. Já jsem to zkusila a odmítla jsem to, nechci to. Já nechci pátrat po jejich zdrojích. Jakmile člověk nevstává do práce a pak kňučí, protože já musím vstávat třeba v šest ráno a on kňučí, protože to je hrozný, že já ho ruším...tak jako...chlap musí pracovat. Dobře, ať pracuje, ať chodí do práce na dvě hodiny třeba, když má svojí firmu. Ale musí se o něco starat, musí mít nějakou zodpovědnost. Samozřejmě druh zaměstnání taky nehraje roli. Teď momentálně jsem s policajtem. I když všichni si z toho dělaj srandu, mě to baví. Takže to je můj současný partner a nemám s tím problém.

A kdybyste měla vypíchnout zase nějaký negativní psychický vlastnosti?

- Nesnáším sobce. Nesnáším nafoukance, který vzhlíží jenom k sobě. Který myslí jenom na sebe, nesnáším prostě příliš dominantní typy. Já jsem strašná feministka v hloubi duše a nesnáším, když chlap určuje ženskou pozici a mužskou. Nesnáším, když mi někdo rozkazuje jakýmkoliv způsobem. To „Kde mám jídlo?“, to je okamžitě důvod k rozchodu, to já balím věci. Většinou jeho. Protože já jsem samostatná a soběstačná posledních 16 let a nikdy, za celý svůj život jsem se nenastěhovala k chlapovi a nikdy bych to neudělala. To já nevím, jak moc by mě musel prosit. Myslím si, že jedině v manželství. Jinak pokud je to milenec, pokud je to partner, nešla bych k chlapovi. Protože přesně bejt v pozici menšiny a pak se stane, že bude on mě vyhazovat? No to bych nesnesla, já bych ho zabila asi. Proto já mám vždycky navrch, že jsem doma. Protože jakmile něco, tak já říkám vypadni. Já to řeším strašně jednoduše a cítím se fajn, v kramflících. Mám jistotu, vždycky mám v tomhle navrch. Protože můj vztah vždycky, pokud to není manželství a není otázka dětí, tak ať u mě spí v posteli třeba, ale nebydlet spolu. Ať má svůj byt, ať má svoje věci. Já nechci mu prát a nechci mu žehlit a nechci, aby mě otravoval a buzeroval...prostě až já budu mít čas, tak ať přijede, já uvařím večeři a strávíme spolu noc. Já udělám večeři třeba se svíčkama, romantika, ale...prostě jsme dospělí lidi, není nám 18, já nepotřebuju tátu, já nepotřebuju byt, nepotřebuju auto. Já všechno mám. Jsem příliš rozmazlená a ve svém věku jsem příliš nezávislá na to, abych tyhle otázky řešila.

A kdybyste měla ohodnotit sama sebe, připadáte si pro opačné pohlaví atraktivní?

- Jo. Určitě. Určitě, já si myslím, že atraktivní a ne každý to skousne. Já mám problém s chlapy, protože 90% chlapů se mě bojí. A bojí se právě proto, že já nikdy nikoho neprosím o pomoc,

já nikdy nečekám a nikdy nic nechci. A to chlapi nemaj rádi. Oni potřebujou tu, která přileze a udělá ty psí očička a těm chlapům to samozřejmě dělá dobře – „Já jsem jí nakrmil, já jsem jí ubytoval, já jsem jí koupil, já jsem jí dal...“ Takže on je prostě pán tvorstva. Což já ani jedno z toho nepřijímám. Já si koupím, já se nakrmím. Takže jediný co, já potřebuju partnera, člověk, se kterým můžu mluvit, se kterým můžu komunikovat, se kterým můžu trávit volný čas. Prostě partnera. Ne sponzora, ne pána tvorstva. A to jako samozřejmě spousta chlapů na mě kouká a vždycky skřípou zubama. Že jsem drzá, že jsem drsná, že jsem moc, že jsem příliš. Ale většina chlapů za mýma zádama říká: „No, na tu nemám, ta je moc.“ Takže to já poslouchám pořád. Ale zase v tomhleto mně se líbí, protože když už konečně se najde někdo, tak je to opravdu soupeř. A já strašně ráda, i když se to možná nezdá, mám strašně ráda, když nade mnou někdo zvítězí. Protože když nade mnou někdo zvítězí, tak já jsem strašně poslušná domácí kočička. A pak já se dokážu přitulit, ale prostě já k tomu chlapovi musím vzhlízet. Že on mě překoná. Ne jako sponzor, ale jako člověk, který je soběstačnej, cílevědomej, sebevědomej. Ke kterému já můžu vzhlízet, že to je on. A takový partnery mám, jinak by to nešlo samozřejmě. Jako dá mi to hledání, protože jak říkám, na mě se otáčej, protože já jsem strašně temperamentní. Takže nevím co je na tom pravdy, já to nevnímám, ale všichni chlapi říkaj, že ze mě strašně vychází sex appeal. I sexuálně já jsem hrozně temperamentní, i v posteli. Takže chlapi to asi nějak cejtěj, já nevím...ale jinak...asi jo, protože vždycky jsem měla dobrý chlapy. Ale jak říkám, většina chlapů se mě bojí.

Mohla byste mi definovat, kdy považujete, že spolu dva lidi mají sex?

- Intimní sblížení a obnažená těla. Já si myslím, že když dva lidi jsou nahý, tak už je to sex. Líbání za sex nepovažuju, ale i odhalení intimních partií, prostě je to sex. I když spousta lidí dnes řeší otázku orálního sexu, jestli je to sex. Tak ano. Oblečený lidi, není to sex. Nahý lidi, je to sex. Nemusí to bejt samozřejmě do přímého kontaktu. Máme ruce, prsty, všechno ostatní. Takže jakmile je člověk obnaženej, tak je to sex.

A kolik jste měla sexuálních partnerů?

- Nepočítala jsem je. Víc, víc.

A byly to spíš dlouhodobý vztahy nebo kratší?

- Kratší. Kratší vztahy na jednu noc. Já jsem s tím nikdy neměla problém. Já s tím nemám problém. Já v tom nevidím nic špatnýho. Jako já jsem vychovaná dost otevřeně a to je prostě lidský, to je příroda. Takže pro mě jestli se mi někdo líbí a třeba na dovolený se může stát, večer jsem na diskotéce a někdo je úžasný, fantastický a já jdu s ním, strávíme spolu noc. Samozřejmě pokud nemám závazky, pokud jsem svobodná. A ráno se rozejdeme a jako že to byla součást toho večera. Já s tím nemám problém. Protože existuje milování a existuje sex. Takže pro mě sex není problém. Pokud...chtěj to dva lidi. Pokud jemu se to líbí, mně se to líbí, jsme na nějaký vlně, tak nevidím v tom problém. Jako že bych musela měsíc toho člověka poznávat, abych se mu odevzdala? Ne. Akorát při sexu nedokážu to, co dokážu při milování. Ale jinak nemám s tím problém. Takže já nemůžu říct, že jsem nějak promiskuitní, protože když mám partnera tak mám partnera. Ale pečlivě si ho vybírám, a pak partner, kterýho mám, mi pak vyhovuje, takže potom nemám ten problém. Ale když nemám partnera a jsem

pořád v práci, tejdén, dva týdny, tak večer když konečně mám volno a vyrazím někam a stane se to, tak já se uvolním, já si tu noc užiju.

Je pro vás sex ve vztahu důležitý

- Strašně. Nemůžu bez toho žít. Já jsem strašně na sex.

Když se seznamujete s partnerama, děláte první krok?

- Ano. Spoustkrát. Nemám problém. Sbalit chlapa pro mě není problém. A toho se právě bojím. Obzvláště když nemám partnera, tak ze mě ten sex syčí. Já když dva týdny nemám sex, tak ze mě to leze ušima. Takže já normálně když vyrazím na diskotéku a když si vezmu něco sexy, tak když tam přijdu, tak prostě přichází hladová vlčice. A to všichni chlapy úplně jsou vyděšení, oni krouží kolem mě, cítí to ze mě. A já nemám s tím problém, jakmile si vyhlídnu nějakou oběť a vidím, že mě pozoruje, já klidně zaútočím jako první. Já jsem taková kobra ☺.

Dalo by se specifikovat místo, kde jste je poznala?

- Všechny svoje partnery, ale úplně všechny, jsem poznala v nočních podnikcích, klubech a barech. Já v životě jsem se neseznámila s žádným nikde jinde než v klubech a barech.

A teď partnera máte?

- Mám. Policajta. Čtyři měsíce jsme spolu. Je to naprosto perfektní výběr, takže sex mám minimálně třikrát denně. Takže já jsem občas ráda, když mám přestávku jeden den třeba. Jsem natolik uklidněná, že ze mě už to nestříká, takže tam chodím taková už povadlá ☺. Protože zase on je strašně aktivní a temperamentní, takže mně to naprosto vyhovuje.

Chtěla byste mít partnera do konce života, opravdu už napořád?

- No, já už jsem měla, ale ono mi to nevyšlo. Já to chci, já to chci už delší dobu. Já už právě v 27 jsem potkala toho svého manžela, ale on se mi zabil v autě. Takže já jsem ho pohřbila, když mi bylo třicet. Takže my jsme byli spolu čtyři roky a to jsem myslela, že to je už na celý život. Ze mě byla puška domácí, já jsem vařila, pekla, furt jsem stála u plotny, žehlila, prala. To už jsme bydleli spolu, jsme si pořídili nemovitost. To už bylo a já jsem si myslela, že tak už to bude. On se zabil a pak asi rok a půl po jeho smrti jsem se seznámila s neskutečným člověkem, byl to architekt. To byla taky strašná smrt, vzniklo to asi během měsíce, pak to byl hrozně crazy vztah, hlavně on byl cizinec. Takže půl roku jsme trávili v letadlech, já jsem utrácela 60-80 tisíc měsíčně za ten vztah – telefony a letadla. Já jsem byla taky hotová, ale dopadlo to tak, že on řekl že nepřijede sem, já jsem řekla, že já nejedu tam. Tak jsme si řekli, že nemá smysl nic nalhávat, že ten náš vztah nemá smysl. Takže to byla strašná facka, po které jsem se skoro půl roku dávala do kupy. Já strašně špatně snáším tyhle rozchody. Pro mě je hodně jednodušší sex na jednu noc a ráno říct „Díky za hezkou noc a ahoj“ než takhle propadnout vášni a citu a potom o to přijít. To já se pak strašně těžko z toho dostávám. No a teď od té doby nebyl nikdo, až ten policajt teď přišel. Takže to já strašně chci. A chci mít dítě a chci mít rodinu. Nejhorší je, že ten policajt po mě chce dítě, ale to já zas neberu vážně.

Myslíte, že spolu dva mohou mít pevný partnerský vztah, když nemají děti?

- Já si myslím, že jo, ale musí to chtít oba. Bohužel to nejde řešit jednosměrně. Bohužel mladej chlap po třiceti k pětatřiceti, ke čtyřicítce začne mluvit o dítěti. Pokud ten chlap je normální, pokud není nějak postižený. To samý je to obráceně, já strašně chci dítě. Dokonce s manželem jsme řešili otázku adopce dítěte. Už jsme to řešili. Tam byla výhoda, že on byl rozvedený a měl dceru, takže on neměl potřebu mít dítě. On po tom neprahnul, ale on měl strašně rád mě a věděl, že já chci. Takže to nebral nějak vážně a pak už se do toho nějak pustil a začal si vymýšlet v hlavě, jak spolu jezdíme na dovolenou a máme miminko a on ho tahá na zádech. Říkal, že to bude kluk a já jsem říkala, že to bude holka, pak že to budou dvě děti. Už jsme se do toho pustili tak na vážno, jenomže on odešel a všechno to tak zkrachovalo. Ten architekt, s kterým jsem to táhla, tak ten taky měl dítě. Ten taky, když jsme se seznámili, tak on furt říkal, že mě strašně miluje a chce, abych mu porodila dítě. Což byl problém samozřejmě z mé strany. No a teď je zase policajt a policajt zase už dvakrát řekl, že chce dítě. Což jsem mu řekla, že jestli ještě jednou to řekne, tak mu dám facku. Že se o tom nebudeme bavit... Takže je to složitý. Jako musej to chtít oba. I když na začátku vztahu si dva lidi můžou slibovat cokoli, že jim to nevádí, ale vádí. Stejně dříve nebo pozděj to bude vadit, vyleze to na povrch. Proto v mé situaci, kdy nemůžu mít děti, je samozřejmě optimální, kdyby ten partner dítě měl, aby to opravdu fungovalo. Nebo aby byl neplodnej. Což je těžká loterie najít takového partnera, aby odpovídal mým potřebám a byl neplodnej. Aby měl třeba líné spermie.

Poslední okruh je na téma nevěry, mohla byste mi říct, kdy podle vás dochází mezi dvěma lidmi k nevěře?

- Polibek, francouzák. Pro mě francouzák je nevěra. Já k tomu mám strašně takovej vztah...nesnesu to. Ale to zase přišlo s věkem. Já ve svejch skoro pětatřiceti letech už trochu znám život a znám lidi a hlavně chlapy. Tak já vždycky říkám „hlavně ať to nevím“. Tak to prostě chodí, a když se to má stát... když někam jede, pryč ode mě je delší dobu, tak ať o tom nevím. Ať to nedělá mezi našema společnýma známýma, ať se to ke mně nedonese. Protože tohleto je nejhorší. Já nechci, aby si mi stěžoval, aby za mnou chodil. Protože pokud je láska a pokud je úlet, nechci o tom vědět. Odjel na dva týdny, vrátil se a jedeme dál. Nesnesu, aby měl za mými zády milenku, to vůbec. Když mi přijde kámoška a řekne, že viděla máho chlapa s někým jiným, sbalím mu věci a vyhodím z okna. Nesnesu to, ale znám život. To samý pokud jsem já spokojená, tak nikdy to neudělám. A jakmile to udělám, tak to znamená, že už nejsem spokojená ve vztahu. Něco mi schází a to znamená, že se to musí řešit. Pokud se to nebude řešit, tak se to bude řešit tímhle způsobem. Ale upřímně prostě nevěra je, když partner se líbá s jinou ženou. To už je špatný, něco není v pořádku. Takže už by se mělo řešit. Samozřejmě polibek se může řešit scénou doma, ale zase o scénách to není, je to o příčinách. Proč? Proč to dělá? Co mu schází? Nebo co mě schází? Ale polibek je začátek no.

Kdy vy si připadáte, že jste nevěrná?

- No to je to samý. V dnešní době spousta chlapů obejmě a dá pusku na tvář při pozdravu. V tom já nevidím nic špatnýho. Třeba můj manžel na to byl strašně hektickej, ale když mám půlku kamarádů homoušů, teploušů, buzerantů, gayů...no tak jako pardon, když oni všichni +++ . To úplně můj manžel vždycky pěníl: „Já mu rozmlátím dršku!“, já říkám „Prosím tě, vidíš ho? Chceš mu něco?“ Takže já jsem ho vychovávala v tomhle směru, jsem říkala: „Nech je

bejt“. Takže francouzák no, to samý k sobě. Jakmile v objetí cizího chlapa a líbám se s ním, to znamená, to už je nakročeno. To já už jsem na prahu nevěry, protože tam už stačí rozepnout košili a jsme v tom. To bych si nedovolila a říkám, záleží na tom, jaká je situace doma.

A umíte to odpustit?

- Záleží co, záleží co. Jako jo, jo. Pokud to má smysl. Pokud je to chyba, kterou uzná. Já umím si to představit, to se stává v životě. I mě se to stalo, opilá namol. Já si myslím, že všem se to stalo. Takže když strašně zlatá tvoje kamarádka příběhne a „Haa, tvůj úplně vožralej se líbal s tou a tou,“ tak tý kamarádce řeknu: „Víš ty co, milá kamarádko, běž si trhnout.“ A s ním to budu řešit, protože i opilej člověk, to není nějaký standard. Když je to záměrně a s někým se schází, tak si myslím, že tady už není co řešit. Tohleto ne. Když se to stalo jednou, úlet... Dá se to řešit. Pokud se to stalo jednou. Každý dělá chyby, nikdo nejsme svatý. Tak myslím, že každá chyba, každý člověk má právo chybu napravit, když se stane. Ale odpouštět mu, aby ze mě dělal krávu a za mými zády se s někým scházel? To ne. Já nesnesu zradu. Když člověka miluješ, tak člověku musíš odpustit. To je prostě láska, součást lásky. Miluješ, tak musíš odpustit. Ale ne za cenu toho, že tebe někdo systematicky podráždí a za zády někoho ...zradu nesnesu, opravdu. Zrada, to je špatný. Jako nevěra a zrada, to jsou trošku jiný pojmy.

Co vám dlouhodobý vztah má dát, přinášet, abyste v něm byla šťastná?

- Sex. Ne, pardon, to zní směšně, ale u mě to je důležitý. Já si to bez sexu neumím představit. Já když dva týdny nebudu mít sex, tak ho zradím s prvním, koho potkám v baráku. Ale já to o sobě vím. Pokud já jsem hladová a neuspokojená sexuálně, tak já opravdu půjdu a sbalím si prvního na křižovatce, na tramvajový zastávce. Já ho sbalím. A v tu chvíli po mě nemůže chtít nic. A ať je láska jak velká, tak já jsem zanedbaná. Já samozřejmě chápu, když odjede na týden, na dva týdny. Ale když spí vedle mě v posteli a týden na mě nešáhne? Nebo dva týdny? To je přesně ten důvod, kterej mě přivede, že já si někam vyjdu, dám si pár bublinek a ocitnu se v objetí nějakýho samce. Abych dostala, co potřebuju, když můj chlap není schopen to udělat. Já prvoplánově musím být uspokojená sexuálně. A pak samozřejmě, když mám vztah, tak chci mít domácí pohodu. Já nemám ráda vztahy, teď nemyslím milenci, já mluvím o pevném vztahu, kde se každé večer budu courat po hospodách a musí se courat po klubech. Když už mám vztah, tak chci mít domov, chci mít teplo, ať se mám kam vracet večer z práce. Tam s ním si chci užívat těch domácích večerů, televizi, seriálů... Prostě blbostí, výletů. Ten člověk se mně musí věnovat, abych byla šťastná – sexuálně a k tomu samozřejmě psychicky. Já chci, abych měla ke komu se vrátit, ke komu se přitulit, abych měla s kým si popovídat. Takže myslím, že základ jakéhokoliv vztahu je spolu mluvit. Mluvit spolu, trávit čas spolu, spát spolu, myslím spolu, ne jako v posteli. A potom jako jo, pak to funguje. Nic jinýho, nemyslím si. Dovolený spolu, aspoň jednou za rok. Což taky dneska spousta „ty jedeš tam, já jedu tam. Ten s kamarády, já s kamarádkou.“ To jsou přesně ty trhliny, který niče vztah. To uděláme jednou, dvakrát, třikrát a pak proč mám chlapa? Když pak jezdím stejně s kamarádkama na dovolenou? Jako proč ho mám? A co pak děláme stejně s kamarádkami na dovolený?! Blbneme, že jo.

A co vy do toho dáváte?

- To samý. Já nikdy nejsem jednosměrná. To samý. Jak říkám, já teď mám policajta a ke mně to vůbec nesedí. Ani moje kamarádky to neuznávají. Ale já prostě skončím v práci a jedu domů abych stihla uvařit. On přijde, už voní, je uvařeno. Večeře, pak se tulíme, koukáme na televizi na Ordinaci v růžový zahradě. Je to strašně trapný, ale koukáme a řešíme kdo s kým. Strašně nás to baví. Občas ho ukecám do kina, ale musím ho přesvědčit. On je přesně pohodovej, radši doma než někam do kina. Ale prostě já chlapa mám, sex mám, je mi s ním fajn. Nemám zapotřebí jít někam do baru, nemusím lézt ven. Po práci mě to spíš odpudí. Večeře, ordinace, pak vanička, svíčky, olejíček...on mi namasíruje záda, jdeme do postele a...jo...já to samý. Nikam nejdu, svůj čas věnuji jemu.

Zapomněla jsem se zeptat na dvě věci. Tak první je, jestli si myslíte, že se přitahují protiklady nebo by si lidi měli být spíš podobný v koníčkách?

- Já si myslím, že to je tak 50:50. Já si myslím, že to je absolutní blbost o těch protikladech. To je blbost. Protože když někdo je domácí a druhý není domácí, když někdo má rád pohodu a ten druhý je úplně „vytrhni a vyhod“...to nemůže fungovat. To může přitahovat...samozřejmě to je to první, to pouto, ta sexualita, že jeptišku krásně svede Cassanova. Když ona je jeptiška a on Cassanova a ona se mu odevzdá. To je úplně stejně, nějaký učenlivý klouček sedí v brejlích v knihovně a přijde lehčí holka a on okamžitě se jí odevzdá. Tak v tomhleto směru jo, ale pro život a vztah trvalej to neplatí. Musí bejt něco společnýho. Například záliba v sexu že jo. Když se to někomu líbí a někomu ne, tak to nefunguje. To je stejný jako že já ráda cestuju. Já strašně ráda cestuju, tak ten můj musí taky cestovat. Jinak taky jestli mě bude držet doma, nebo já budu pořád někde lítat. Tak to taky, to nebude fungovat

Je pro vás důležitý, jak váš partner působí na vaše okolí, jak ho berou?

- Mě to je úplně, úplně jedno. Pro mě kamarádi jsou kamarádi. Soukromý život je pro mě soukromý život. Když moji kamarádi odsuzují můjho přítele tak fajn. To znamená, že on nebude chodit do jejich společnosti nebo ani nebudou chodit k nám domů. Nebude mi to vadit pokračovat ve vztahu s mými kamarády, ale každopádně nebudou řešit můjho přítele. To já opravdu, to je mi úplně ukradený. To já otevřeně říkám i svým známým – „Máte nějaký kecy? Tak si trhněte. To je váš problém. Mně vyhovuje“. Nezájem, nebudu se kvůli tomu hádat a nebudu jeho uvádět do nějaký konfliktní situace. Nevyhovují si? Fajn. Tak oni nebudou chodit tam, on nebude chodit sem.

Narátorka Jana

Jaké pohlaví vás jako partner přitahuje?

- V současné době? V současné době je to úplně jednoznačný. Muži.

A jsou to výhradně muži?

- Výhradně muži. Protože a jelikož to působí ty prášky. Nevím, jak v tom druhém směru, ale u nás absolutně. Alespoň já cítím, že předtím jsem to měla jinak. Teď co jím ty prášky, tak působí, myslím, že se všechno změnilo a pro mě to jsou muži. Dřív to bylo zase na ženy.

Když se řekne atraktivita, co si pod tím představíte, co pro vás ten pojem znamená?

- Co pro mě atraktivita znamená? Asi přesně to, co jsem měla i já předtím. Oblek, kravatu, košili. Sympatickejší, pokud možno, co se týká vzhledu oholenejší. Plus mínus přibližně v mém věku, sportovní. To je asi tak z hlediska té atraktivity. Pak bych vlastně mohla i říct, že já jsem dost zatížená i na znalosti a vědomosti. To si myslím, že není součástí té atraktivity. Takže i to, že postupem času mě musí ten člověk upoutat znalostmi, rozšířeným obzorem na poznatky, na informace, na situaci a dění ve světě, prostě obzor. Já bych to řekla vlastně intelekt. Ne inteligence, protože inteligence je pro mě úplně něco jiného, ale intelekt. Do toho intelektu bych zařadila vyloženě ten okruh „zajímám se, zajímá mě. Co mi to může dát“. Nějaký knížky, časopisy, sport, dívání se na televizi, poslouchání videa a tak.

Co vám na mužích připadá atraktivní? Podle čeho po fyzický stránce posuzujete, že se vám líbí?

- Sportovně založený a oblečený.

Mohla byste nějak specifikovat to oblečení?

- Tak samozřejmě pracovní v obleku a sportovní – džíny, tričko, košili.

Vypovídá to hodně o tom člověku pro vás?

- Vypovídá. Tak samozřejmě z mého pohledu je to tak, že ten člověk o sebe dbá, že má o sebe zájem. Že prostě ten člověk to dává najevo, když...to je spojený s tím intelektem. Že nějaké vandrák to v hlavě, nechci říct, že nemá v pořádku, ale není přímo intelektem na výši, tak si třeba vezme roztrhaný džíny. Já třeba nesnáším bytostně, když má chlap kapucu, ty boty s kapucou a kšiltovku a je to ušpiněný a takový věci. Ale když ten chlap je oblečeně slušně, když si i v osobním volnu vezme džíny, tričko a polobotky, tak to o něčem vypovídá. Má v sobě nějaký řád, že chce nějak vypadat, nějak se cítit.

Je pro vás v tomhle ohledu důležitý, jestli o sebe nějak dbá? Aby měl hezkou postavu a tak?

- Je to důležitý.

Kladete důraz na postavu?

- Kladu.

A jaká se vám líbí?

- Atletická.

A výškově?

- O půl hlavy výš než já. O půl hlavy, o hlavu.

Atraktivitu muže posuzujete spíš podle postavy nebo obličeje?

- Všechno dohromady už teď. Celkové dojmy. Když se budu bavit o konkrétním člověku.

Když vezmeme obličej, co vám připadá atraktivní?

- V mužském obličej...když pominu mého partnera. V obličej, když bude trošičku...ne trošičku, když z něj bude vyzařovat sebejistota a inteligence, nadhled nad všema věcmi, pozornost, všímavost, všímavost vůči okolí. Nad všema osobami, vůči okolí. Musí z něj vyzařovat ten pocit, že mám nějak tu jistotu, že jsem vedle něho ráda.

Je něco, co by vás po fyzický stránce vyloženě odradilo?

- Po fyzický stránce jo... On konkrétně nemá žádnou, ale tak samozřejmě já silně nesnáším, ale silně nesnáším chlapy, který jsou takový ty pivní typy. Ty pivní bříška, který jsou zarostlý ne proto, že je to módní, ale protože se jim nechce holit. To se prostě časem pozná, že o sebe nedbá, že se nechce holit. To jsou takový ty hospodský typy vyloženě. Možná ty, co nosej montérky a jsou schopní po sundání montérek se oblíknout slušně, bez problémů. Ale většina tamtěch lidí nebo těch mužů nebo těch chlapů jsou takový, který po svlíknutí těch montérek žijou pořád dál. Choděj doma v takovech těch vytahaných trenkách, vytahaných tílkách, s pupkem. Takovýhle věci já absolutně nesnáším. Nesnáším to i na sobě předtím.

Je pro vás důležitý ve vnímání atraktivity jaký má člověk hlas?

- Tak, když to vezmu podle něj... Asi hlas moc nevímám. Spíš to beru jako přirozenou věc týkající se té verbální neverbální komunikace. Samozřejmě, když žena bude s chlapem, tak jí je asi milejší nějaký příjemný hlas, který melodičtější zní, než nějaký hrubiánský, vykřičenej nebo vychlastanej. Takže není to pro mě důležitý, ale samozřejmě někde druhotná sekundární nebo až třetí věc tam bude hrát roli. Určitě nehraje tu první roli v tom, že přijdu a řeknu: „Hele, promluv na mě...“, a když na mě promluví nějak, tak „Né, hele sorry...“ a může bejt pěkný, kolikrát chce. Určitě to nějakou roli hraje, ale to spíš asi souvisí se vším, že má nějakou neverbální komunikaci, že nějaký ty pohyby tam jsou a ten hlas jenom doladí pozici toho těla.

Jaký vlastnosti máte na partnerovi ráda, jaký by měl mít?

- Úplně jednoznačně intelekt. A pod ten intelekt já zařazuju úplně všechno. Prostě přehled, nemusí rychle odpovídat, ale aby odpovídal správně. Myslím správně, když já vím, že něco vím a snaží se mi uhnout, tak to nesnáším. Uhnout odpovědi ve smyslu, že si to vymýšlí. Radši

když si vymýšlí, tak něco, co já nevím. On třeba ví, že na mě naráží hodně, ta konkrétní osoba, on ví, že já mám širokej rozhled, ve všem – jak v technice, v přírodě, v lidech. Takže ví, že na mě musí opravdu opatrně. Ale abych to řekla opravdu souhrnně, tak intelekt. Tam já i z psychologického hlediska zařazuju úplně všechno. Úplně všechno co se týká vzdělání, toho obzoru, toho vědomostního, toho chování... Prostě intelekt.

Je pro vás důležitý, jakou má práci a přístup k práci?

- Tak samozřejmě je to pro mě důležitý, jako pro každého člověka. Bez toho to nejde, nejde prostě. Já těžko ve své pozici budu chodit s nějakým montérem. Potom to navazuje na tu fyzickou stránku. Ale samozřejmě... Prostě ten člověk, když to teď budu brát neutrálně, tak je to pro mě... neříkám že sto procentní že má peníze, že chodí v obleku, že má auto a že se mi líbí. Ne. Je to důležitý, ale myslím když jeho ta práce baví, mě práce baví, tak je to naprosto spokojený jako partnerskej vztah.

Myslíte, že se přitahují protiklady nebo byste si měli být v nějakých těch zájmech podobný?

- Pokud budou lidi absolutně stejný, tak to bude špatný. Nikdy to nefungovalo, když jsou lidi stejný, tam musej vždycky nějaký protiklady bejt. Vždycky musí bejt něco kladného a něco pozitivního, v každým. Vždycky musí mít někdo navrch a na druhou stránku zase druhej navrch. Takže protiklady...co je protiklad? Protiklad je to, když si doktorka, která má čtyři tituly, má výbornou práci a vezme si chlapa, kterej vydělává čtyři tisíce u lopaty a celej den chlastá pivo. To jsou samý protiklady, že jo, a ty se nestávají. Možná že jo, já nevím, ale asi těžko se stávají. Ale povahově si ty lidi musej nějakým způsobem sednout, si tu povahu najdou. A vždycky tam musí bejt někdo, kdo má navrch v tom vztahu. Ať už to je pozitivní, nebo negativní. Bez toho ten vztah bejt nemůže.

Co byste naopak po psychický stránce nesnesla?

- Po psychický. Noo, to je pěkně složitá věc . Co bych nesnesla? (déle se rozmýšlí). Asi přesně opak toho intelektu. Tupost, aroganci, podrazáctví, pokrytectví, sobeckost. Všechny tadyty negativní věci. To, že vím, že chlapi jsou ješitný, to snad každá z nás ví a vždycky to lze prominout. No, některý věci myslím, že lze prominout, ale já třeba opravdu jsem velice tolerantní člověk. Já mám, mi říkaj lidi, mám takovou toleranci svého ega, že se divěj, že já vydržím spoustu věcí. A já říkám, co vyloženě nesnáším, tak pokrytectví, sobeckost, drzost, arogantnost. Prostě ty nejhorší vlastnosti toho vlastního ega. Prostě to, když někdo dává silně to své ego najevo. A když někdo dává silně najevo své ego, tak dochází k tomu, že ten člověk nemá pozitivní vlastnosti.

Je pro vás důležitý, jak partnera bere vaše okolí?

- Tak samozřejmě, to potom souvisí právě s jeho chováním a spolu s řečí těla. To je první příznak toho, když někdo přijde. Když já půjdu se svým partnerem do putyky a on bude nějak vyhlížet, nebo půjde v riflích a jdem do nějaký lepší restaurace. Takže samozřejmě, že mi na tom záleží. Moji známí zatím mýho partnera neberou, protože ho neviděli. Ani rodiče, ani známí, ani v práci, protože já ho zatím tajím. Ne, že to nechci říkat, ale spíš ho tajím z toho důvodu, že jsem teprve před operací a on sám neví...teda on tuší co já sem, ale zatím jsme se rozhodli, že se o tom nebudem bavit a že to zatím zůstane pouze naše osobní věc.

Když to teď vezmeme z pohledu vás, připadáte si sama pro partnery atraktivní? Psychicky i fyzicky?

- (Smích) Psychická stránka se mi nezměnila, ta mi zůstává stejná, to prostě vím, to já pozoruju. Tam možná, že se mi zlepšila, ani ne tak zlepšila, ale spíš dala do toho stavu ještě větší pohodovosti, než jsem měla předtím. Že konečně jsem to, co jsem chtěla být. Když jsem předtím, ani ne tak zakrývala, ale přece jenom člověk...nebo já to vidím ze svého pohledu, že jsem si připadala jako schizofrenik. Jedna stránka taková a druhá stránka prostě chtěla ven, šla ven a nemohla to dělat veřejně. A teď se to prostě sladilo tak, že konečně můžu dělat to, co chci, jako žena. A veškerý věci s tím – nakupování, chování...mluvení říct nechci, protože to jsem někdy taky sprostá. Ale to je prostě to, co jsem tácky chtěla dělat, ale bohužel to nešlo. A co se týká atraktivity, tak já bych spíš použila slovíčko jedno, který mi řeklo víc lidí a já jsem hodně překvapená. Já mám menší sebevědomý vůči sobě z hlediska mé postavy. A hodně známejch mi řeklo „no, ty máš jeden velkej problém“, já jsem se tenkrát ptala. „Kdybys byla ošklivej chlap, tak teď je s tebe pěkná ženská.“ A já jsem se ptala, co je za problém? „No, že tys byla pěkněj chlap, ne pěkná ženská.“ Takže já myslím, že tohle vyjadřuje všechno.

A cejtíte se teď líp?

- Jo, určitě.

A co myslíte, že by na vás partner měl rád po povahový stránce?

- Jé, po povahových stránkách. Tak začneme ty nemotivistický :). Nebo ty negativní vlastnosti? Né, on určitě ví, co se mu na mě líbí...já...ne, nechci. Já nejsem člověk, kterej o sobě říká: „Já jsem dobrá, já umím tohleto...“ Nenene, já si myslím, že když je on se mnou, tak ví, proč je se mnou. Já si to můžu domýšlet. Já nejsem člověk, kterej v tomhle dává svoje vlastnosti najevo. Ale hodně lidí mi říká, že mám kamarádkou povahu, že mám velký srdce při přístupu k lidem, vím, že nejsem podrazáckej člověk. Já hrozně ráda pomáhám, vždycky myslím víc na druhý než sama na sebe. Takže... Umím dát najevo ty své pozitivní city, ne negativní, ty pozitivní. Prostě já myslím, že on musí vědět, co se mu na mě líbí.

Kdy považujete, že spolu dva lidi maj vyloženě sex? Kdy už k němu dochází?

- Tohle můžu brát jenom z minulosti. V současnosti u mě nepřipadá v úvahu. Což jsem i svému partnerovi řekla, že zatím ne. A ne, že nechci, ale prostě to nejde tak, jak si to představuju já, po fyzický stránce. A předtím co vím, co jsou moje zkušenosti, tak po dvou po třech měsících. A sex opravdu až ten...ten.

A prozradila byste mi, kolik jich bylo?

- Já vám to řeknu přesně. Doposud, když nepočítám tohohle, tak šest holek a jednoho chlapa.

A byly to vztahy dlouhodobý nebo i na jednu noc?

- Dlouhodobý. Na jednu noc to bylo právě s tím chlapem. Protože to už bylo v době, kdy už se mi ten mozek začal srovnávat. Ne srovnávat, ale začala jsem cítit, že to už nevydržím vnitřně psychicky, že musím konečně sama se sebou něco dělat. Tak jsem se rozhodla, že do toho půjdu. A zase to byl známej, že to nebylo tak, že jsem někam šla, někoho jsem potkala,

skočila na něj a tak. Byl to známej, takže de facto jsem věděla, o koho se jedná. To byl opravdu chráněnej sex v tomhleto.

Je pro vás ve vztahu ta sexuální část významná?

- Tak v mém věku už člověk myslí sice na jináčí věci, ale je důležitá. Prostě sex je součástí partnerskýho života a ten tam musí bejt. Ať už ve větší či menší míře. Já si třeba pamatuju, když jsem byla ve vztahu manželským, tak jsme byli jednou se současnou ex-manželkou v partnerský poradně, tak se mě doktor zeptal, kolikrát mám sex s vlastní ženou. Když jsem řekla, že dvakrát do roka, tak se mě zeptal, jestli jsem normální člověk. To si do dneška pamatuju. Tak jsem říkal „no, když manželka nechce?“ tak ho to překvapilo, ale bohužel já vždycky v tomhleto jsem zachovávala věrnost vůči lidem a manželka byla taková no.

Cítíte teď změnu v sexuálním apetitu, snížil se?

- Ne, já jsem minulej týden málem dostala facku od pana doktora Weisse. Protože jsem při přípravě na komisi, za 14 dní. Tak se mě ptal, jestli po braní hormonů změnil nějak ten můj apetit. A já když jsem mu řekla ano, tak se mě ptal jak. No, tak člověk provádí nějaký ty sexuální praktiky. Na rovinu se mě zeptal: „Kolikrát jste onanovala předtím?“ tak jsem řekla narovinu: „Jednou, maximálně dvakrát za měsíc.“ Tak říkal, že to je v pohodě a tak si nějak v duchu promítal a myslel si, že to bude v menším. Jenže já teď to mám tak čtyřikrát až sedmkrát za tejden. Takže říká: „To není možný!“ ale zase si myslím, že možná to některý neřeknou, nebo se ptáte mezi lidma, kteří jsou běžná hranice toho... Já si myslím, a řekla jsem to i Hance, že jsou lidi, kteří nějak cítí, že by měla nastat ta změna. A já už jsem věděla dávno, že jsem někdo jinej, že spíš pro mě hrály ty ženský hormony, že něco ve mně bylo. Já teď začínám sladovat to tělo s tou duší. Znáám spoustu holek, co do toho šly v sedmadvaceti a tvrděj něco jinýho. Mě je čtyřicet a vím to už od svých pěti let. Vlastně 35 let v tom žiju, z toho vlastně 22 v jináčí době, kdy to vůbec nešlo, takže prostě spíš cítím, že se mi to srovnává tak, že to cítím jinak. Já to necítím jako „byla jsem chlap, budu ženská“. Já cejtím, že jsem celej život byla ženská, definitivně, akorát mi něco přebývalo dole.

Teď teda máte partnera?

- Jo.

Děláte v seznamování první krok?

- Já jsem hodně aktivní člověk v tomhleto, já jsem schopná se bavit i s cizíma lidma v restauraci. Ale teď to bylo přesně naopak. Vždycky jsem to bývala já, teď bohužel, chtě nechtě, asi chtě, ale naopak to bylo. Z jeho strany to bylo.

Mohla byste shrnout místa, kde jste je potkala?

- To je prašť, jak uhoď. Manželka byla přes inzerát kdysi, v Mladým světě. To byl třetí inzerát v prvním odstavci na stránce 14, to si pamatuju, Mladej svět z roku 89, listopadu 89. Potom partnerky převážně co jsem znala přes známý. Spíš prašť, jak uhoď, nelze říct.

Šla byste vyrazit do baru někoho hledat?

- Ne, na to nemám povahu. Na to si myslím, že musí bejt sakramentská povaha, na to povahu nemám. Byť se stalo, že s partnerem jsme se potkali v kavárně, ale z toho důvodu, že já tu kavárnu mám ráda a on tam náhodou přišel a oslovil mě. To je všechno.

Poslední okruh se týká nevěry, kdy si myslíte, že mezi dvěma lidmi dochází k nevěře?

- Když tam něco nefunguje, stoprocentně když něco nefunguje. Něco nefunguje, ať už je to vzájemná nedůvěra. Naši sexuologové rádi říkají, že začínají ty vzájemné antipatie. Já si myslím, že něco nefunguje. Nemůžu říct antipatie nebo takhle, ale samozřejmě ta nevěra může přijít v tom...mně se to nestalo, bohužel mám s tím zkušenost, ale mně se to nestalo... Že tomu druhému se náhodou někdo zalíbí a přeskočí jiskra. A neudělá nic. Je to prostě příroda a příroda nejde oblafnout. Příroda je v tomhle prostě jednoznačná. Ta má prostě vyřešenou tuhle věc.

Kdy by vám připadalo, při jakém konání nebo myšlení už je vám partner nevěrný?

- Tak já rozhodně nejsem typ člověka, kterej to bude dělat tak, že si to bude vsugerovávat. Stalo se mi, že moje ex mi byla nevěrná, bohužel jsem to dlouho rozkousávala, ale stalo se, že poprvé jsem to přehlídla, podruhé už jsem to nepřehlídla. Tím spíš když vím, co jsem pro toho člověka udělala. Ale myslím si, že to partnerství funguje. Určitě se vždycky někde objeví, ale teď jestli to lze nazvat nevěrou, že někde si odskočí. Ale myslím si, že pokud to tam funguje a kor pokud ty lidi se maj opravdu rádi a vyjdou si v mnoha věcech vstříc, tak si myslím, že k tý nevěře nedochází. Tam prostě něco nefunguje. Něco může selhat. A když někdo řekne „Manželka je mi nevěrná“, a pak se o tom chlapovi zjistí, že přijde domů, sedne k televizi, zapne si televizi, dá si dva tři panáky, potom čtyř pět piv, který měl ještě předtím s chlapama v hospodě, kouká na fotbal...asi ta žena, protože teď to můžu porovnat, se začně ohlížet po jiným. Takže zase tam něco nefunguje.

Kdy byste si vy připadala nevěrná?

- Já bych rozhodně nevěrná.

A kdy cítíte, že už to neuděláte, protože byste byla nevěrná? Když to hodně přeženu, je to kafe nebo se s někým vyspat?

- Je to s někým se vyspat. Protože na kafe já chodím hodně s kamarádkama. A ten můj partner ví, že mám hodně kamarádek a známejch, navštěvujeme se. Když on tam není se mnou, tak má právo se domnívat, že se tam jdu s někým vyspat. Ale je to o vzájemný důvěře, a když on ví, že jdu za kamarádkou nebo za známým, že mě kamarád pozval na kafe, tak si myslím, že to je zcela normální věc. A já sama o sobě vím, že toho schopná nejsem. Mně, i kdyby člověk lámal, tak toho schopná nejsem. Já mám prostě takovou povahu, tak to cítím. Člověk, kterej pomáhá ostatním, znám spoustu lidí, který pomáhaj ostatním, tak toho schopný nejsou. Tam spíš u mě by musela hrát jiná věc, a to je přesně ten blesk. Ale to se mi nestane. A když, tak v mém věku už prostě vím kdy brzdit.

A dokázala byste to odpustit?

- Dokázala poprvý, podruhé už ne. Poprvý opravdu odpustit, podruhé už ne, no. Bylo mi to nepříjemný, já třeba mám ty pocity, že bylo mi to nepříjemný, dokázala jsem to odpustit. Ale ten člověk by se měl i snažit a nějakým způsobem to napravit. Kdyby to udělal už podruhé, tak to si vlastně myslím, že by se ten člověk měl zamyslet, proč se mnou chtěl být a chce být. Tam už to potom je o tom, že by měl změnit kompletně veškerý přístup k tomu danému člověku.

Dovedete si představit, hledáte někoho, s kým byste chtěla strávit zbytek života?

- Zatím ne. Zatím mám někoho a mně to stačí zatím. Uvidím, co bude z něho. Když vydrží to, že bude se mnou po operaci a ví o tom, tak...to je pro mě asi to nejdůležitější, když mě podpoří v tomhleto. Pro mě teď začne těžká doba, tak když mě podpoří tak...asi těžko od něj budu odcházet.

Myslíte si, že spolu mohou dva žít v plnohodnotným vztahu, aniž by spolu měli děti?

- Můžou. A já takový lidi znám, znám jich hodně. Můžou. A budete se divit, když trošičku zabrousím i do jiný oblasti, můžou to bejt i homosexuálové. Takže já takový lidi znám a můžou spolu normálně fungovat.

Co by vám ten pevnější partnerskej měl dát, abyste v tom byla šťastná?

- No, v současné době to, co mám. Já nechci říkat jak to bylo ve Slunce, seno – „My jsme jako Lenin, my jsme skromný“ – já jsem hodně skromnej člověk, já to o sobě vím a mně stačí třeba když mám v něm oporu, když mi pomůže. To jsou věci, který, když jedná narovinu a komunikuje se mnou o běžných věcech... Necítí potřebu být se mnou jenom proto, protože se potřebuje vymlátit z toho co zažil v práci a někde jinde.

A co myslíte, že mu dáváte vy, jako, partnerka?

- Asi to samý. Já si myslím, že úplně to samý, protože jsem taková. Já to vím. Já už jsem předtím cítila, když jsem byla v té pozici toho muže, že mám spíš ty ženské vlastnosti. Ještě se mi to hodně míchalo a kolikrát jsem vyčítala vlastní mámě, co mi to dala za hrozný vlastnosti, který mám. Já de facto, jde o to, co ten člověk očekává. Očekává peníze, že nebudu mluvit sprostě. Nebo očekává příjemnější přístup ve vztazích, očekává že se budou chovat navzájem slušně, budou navzájem spolu komunikovat... Já vím, že třeba když jsme spolu, tak se bavíme stejně, ale on o mně ví, že jsem hrozně ukecaná. Hodně času mlčím, ale jsem ukecaná, já hrozně ráda bavím, pokud mě ty lidi baví nějakým způsobem. Pokud ty lidi mají o něčem přehled nebo mají se navzájem o čem bavit. Ne pokud přijde člověk a chce podrážet a rejpat. Pokud má zájem se bavit, dá se bavit pořád. O tom to je.

